

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- **заменик тужиоца – Веселин Мрдак**
- **пуномоћници оштећених: Наташа Кандић, Славица Јовановић**
- **сви оптужени**
- **браниоци-адвокати: Бранкица Мајкић, бранилац оптужених Љубана Деветака и Милана Девчића, Градимир Налић, бранилац оптуженог Милана Радојчића, Војислав Вукотић, бранилац оптуженог Жељка Крњајића, а који ће на овом претресу мењати адвоката Јасмину Живић, браниоца оптуженог Дарка Перића, Бранко Лукић, бранилац оптуженог Миодрага Димитријевића и Радована Влајковића, а који ће на овом претресу мењати и адвоката Ђорђа Калања, браниоца оптуженог Радисава Јосиповића, Гордана Живановић, бранилац оптуженог Јована Димитријевића, Слободан Живковић, бранилац оптужених Саше Стојановића и Драгана Бачића, Бранислава Фурјановић, бранилац оптужених Зорана Косијера и Петронија Стевановића и Радослав Шошкић, бранилац оптуженог Александра Николаидиса.**

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес одржи.

Претрес је јаван.

Главни претрес се наставља у 09 часова и 39 минута.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

Испитивање сведока путем видео-конференцијске везе остварене са Жупанијским судом у Вуковару, у присуству судије Јадранке Курбел и судијског помоћника Вишег суда у Београду, Гордане Илић.

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан господине Маринковићу, да ли ме чујете?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ : Добар дан, чујемо Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су Ваши лични подаци, од оца Данијела, по занимању сте пољопривредник, Ваша адреса, Товарник, ул. Јауковац бр. 23, рођени сте у Товарнику 1956.године.

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ : Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са личним подацима као на записнику из истраге овог суда Ки.В.7/2007 од 13.9.2007.године. Ја ћу Вам прочитати имена и презимена оптужених па ћете Ви рећи суду да ли сте са неким у сродству или у завади. Љубан Деветак, Милан Девчић, Милан Радојчић, Жељко Крњајић, Миодраг Димитријевић, Дарко Перић, Радован Влајковић, Радисав Јосиповић, Јован Димитријевић, Саша Стојановић, Драган Бачић, Зоран Косијер, Петроније Стевановић, Александар Николаидис. Јесте ли с неким од ових лица у сродству или завади?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ : Нисам ни у сродству ни био у завади.

Са оптуженима несродан, није у завади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Маринковићу, бићете саслушани као сведок, као сведок сте дужни истину да говорите, давање лажног исказа је кривично дело, нисте дужни да одговарате на поједина питања уколико би себе или неког свог блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Пре него што кренете да сведочите, положићете заклетву понављајући ове речи које ја изговорим. Заклињем се.

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ : Заклињем се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ћу о свему.

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ : Да ћу о свему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што пред судом будем питан.

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ : Што пред судом будем питан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорити само истину.

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ : Говорити само истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ : И да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

Опоменут, упозорен, а након полагања заклетве, изјављује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред овим судом се води кривични поступак против ових 14 лица које сам Вам прочитала, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва, предмет оптужбе је страдање 69 цивила хрватске националности у месту Ловас, у 10 и 11 месецу 1991.године, предмет оптужбе: напад на Ловас, страдање цивила у нападу, убиства, мучења, телесна повређивања, противзаконита затварања цивила хрватске националности и догађај у минском пољу и страдање цивила при том догађају. Испричаћете суду шта је Вама познато у вези овога што је предмет оптужбе, Ви сте давали исказ пред истражним судијом овог суда 13.9.2007.године, и у Жупанијском суду у Вуковару на главном претресу 7. априла 2004.године, из ових исказа произилази да имате нека сазнања у вези напада на Ловас, па изволите, испричајте суду у вези тога.

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ : Па ево овако, ја сам из Товарника, ко што знате, жена ми је из Ловаса и ја сам прво отишао са женом у Ловас, међутим, моји су родитељи остали у Товарнику и ја данас-сутра, данас-сутра, ићу по њих и један дан кренем пјешке из Ловаса за Товарник. Међутим, кад сам дошао до Товарника, до одашиљача, то је била радио станица, торањ неки, и тамо су ме ухватили да морам рећи не знам ни ја које, у војној униформи, и одвели су ме код Цвејића у кућу. И онда сам тамо овај, добио батине тешке, да морам рећи и овај, свашта су радили од мене. Онда сам сазнао да су ми оца убили, међутим, ја сам њих све познавао, ево од Крњајића до свега и то су владали 5-6 дана, ја сад не могу рећи, нисам бројао дане ни ништа, само су говорили: «Ићете ви у Ловас, ићеш ти у Ловас с

нама, тамо ћемо ти жену и дјецу, жену ћемо ти силоват», ово-оно, исто од Крњајића, од свега и међутим, један дан овај, једно навече шта ја знам колико је могло бит сати, немам сат, и свезали су мене и Накић Драгана и онда смо оданде од Цвејићеве куће кренили на бензинску јер су добивали наоружање од зоља па све, и онда смо кренили за Ловас. Ишли смо до торња са овим «пинц гауерима», колко се ја сјећам, или како су били превоз и онда смо кренили пјешке. Ја сам ишао први, по бјелој црти по пол цесте и Накић за мном, и они иза. Међутим, био је пао далековод од струје пред шумом и они су се бојали ту прећ преко тога, и тако да су мене одвезали јел те су жице биле малтене на поду доље висиле. И кад су мене одвезали, ишли смо нормално за Ловас, прошли смо Ловас ди се скреће на десно, заобишли га, и онда смо ишли има шума почима са те десне стране, и онда смо кроз кукурузе, заобишли ловашку задругу, дошли скроз около Ловаса, малтене преко пута млина, међутим, тамо је била нека циглана стара или шта је то било, јер ја знам, тамо ми је пунац имао земљу, јер сам био тамо и већ ми је оно прекипело било, реко, урадите свашта од жене ми, ја да то гледам, ја сам се бацио, питао сам у ствари да сједнем, како сам ја питао да сједнем, тако сам се ја бацио наглавачке доље и пао сам у ту што каже, провалију, они јесу пуцали за мном, али ето није ме на сву срећу, ни окрзнио метак и они су све причали кад ће бит напад, одакле ће се кренит, шта ће урадит, да се све куће од центра према цркви да се руши све редом и да се пали. Ко год крене за Опатовац од млина, да све живо убијају и да никог не пусте и ја сам онда оданде отишао за, мислио сам да идем по жену и дјецу, али сам се уплашио, ухватиће ме тамо јел ће опколит, шта ће радит, а прије тога су нагласили, прво ће тенковима и с чим изгранатират, онда ће они упасти у село. Била је тамо нека кућа, знам да су тако рекли, ред цигле, ред церпича, то ја је познам, јер ја сам туда протрчао да ће се упалит два пута свјетло, сигнализација, међутим, тако је то и било, они су мислили ваљда да они иду њихови, и оданде сам ја скренио лево у Бадњару и стигао у Мохово. И даље ја не знам шта се дешавало више ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта би са пунцем? Шта је било са Вашим пунцем?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ : Са пунцем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са Вашим пунцем, да.

Свеок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Рекли су да ће ту јести и пит код њега док, он је био иначе јако добар човјек и све и познавали су га, да ће јест и пит и да ће га убити и тако је и било, жена ми је била тамо кад смо се нашли након три мјесеца, онда ми је рекла да су јели кулен и кад је она дошла каже на пола дворишта су га из, каже, имао је 100 метака у себи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ево сада ће странке у поступку да Вам постављају питања почев од тужиоца, па надаље. Изволте тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добар дан господине Маринковићу, ја заступам оптужбу у овом поступку, поставићу Вам само неколико питања. Рекли сте да су Вас при повратку у Товарник ухватили. Можете нам прецизније рећи где су Вас ухватили и ко Вас је то ухватио?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Па ја сам рекао код одашиљача била је једна кућица где је становао Стипан се звао, што је живио у тој као кућица мала, и ја сам био њима на једно 10 метара иза дуда стајао, и пушио сам, и онда су ме примјетили. И ко ме је ухватио, ја те дечке не познам, то су били млади да морам рећ у војној униформи обучени. И онда су ме ставили у «Пинц гауера» и одвели код Цвејића у кућу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекосте у униформи, дал се сећате како је изгледала та униформа?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Војна, војна униформа од бивше војске што сам и ја био у њој.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Дал се сећате колико је то дана пре напада на Ловас се догодило?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Па већ сам рекао да једно 7-8 дана сам ја био тамо у притвору код Цвејића. Колко ли је, да морам рећ, нисам бројао, било је дана када, или 10 дана, не знам, нећу гарантират, јел Вам кажем да сам био у стресу, мама ми је, пустили су је, донела ми је цигарете, рекла ми је да су ми оца, да је отац исто убијен.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: За то време док сте били у том притвору, у тој кући Цвејића, дал сте били само Ви или је још неко био са Вама у том притвору?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Како мислите од?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Дал сте Ви били сами или још?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Не, не, било је од Накић Драгана до, било је нас једно 15-так.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су Вас само тукли или су Вас и испитивали, питају Вас о неким Вашим сазнањима?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Питали су и о Зенгама и тукли су ме сваки дан и ноћ. По њих 15 ме је знало, особито сам добио батина једну ноћ био је један Бране из Шида, познавали смо се, ја оно, ја сам био у Скопљу у бившој војсци и научио сам оно «бре» говорит и ја њег, откуд ти бре ту сипаш гориво, реко, јел нема у Шиду, пред тај, те нападе на Товарник, реко. Међутим, он је Срдић Стеван је њега довео, ја сам мислио да ће они мене пустит. Е онда сам ја добио батина од Срдића и од њега, од Бранета тога из Шида, да је била сва соба од крви.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: За то време док сте били ту у том притвору, да ли сте виђали, да ли се појављивао било ко из Ловаса кога сте Ви познавали?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Мислите дал је био ко из Ловаса ту?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Сигурно да су били сви они, од Крњајића до Воркапића, до свију, до Грковића, до свих.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Дал сте их Ви виђали? Дал су Вас они испитивали било шта?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Па како их не би виђао, они су ме и тукли и виђао их, како не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја бих Вас замолио да.

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Воркапић Раде, Воркапић Раде, он ме је највише малтретирао на жалост, шта ли је било, шта је радио, он је сам себе убио, да морам рећи. Он ми је говорио да ми је жену силовао на уочи вјенчања и шта ти ја знам, такве ствари да не могу. А Шиља његов брат није ме пипнуо. Не могу рећ.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вас је малтретирао како Ви кажете, Жељко Крњајић за кога рекосте да је био ту.

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Јесте, и он ми је и рекао да ћу ић за Ловас и да ће, дал је он убио старца или ко пунца или није, то ја не могу, ја кажем, не би погрешо да кажем нешто што није истина, ко га је убио не знам, или шта су радили они или то ја не могу тврдит.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Можете ли нам конкретно рећи шта Вам је то чинио Крњајић?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Како мислите?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислим, да ли Вас је ударио, малтретирао на било који начин, конкретно можете ли нам описати то шта Вам је то радио Крњајић за то време док сте били у том притвору?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Ма од Крњајића ја нисам баш добивао често батина, јел он је био главни иницијатор да ме одведе у собу, да ме малтретирају да доведе друге да морам рећ, од неког кухара, ја не познам ни ко је, ни одакле је, ни шта је, тај је био пијан сваки дан, тај ме је убио бога у мени.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: : Да ли сте у то време док сте били тамо виђали Љубана Деветака?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Да. Он је долазио само и одлазио а куда, шта, како не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је долазио ту у ту просторију где сте Ви били притворени?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Па није, не могу рећ да је он нас посећивао, можда је и да је једном дошао унутра да морам рећ, ја сам био једно 5 дана, што Ви кажете, толико претучен, да нисам сам себе препознао на, кад сам видео себе на огледало, то кад су ми маму довели мислио сам како је њој било, не знам ни ја.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Том приликом кад је долазио, кад сте га Ви видели, да ли Вам је било, да ли је било коме шта рекао? Деветак.

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Како дал је било?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Дал је рекао било шта. Деветак. Рекосте да сте, да је једне прилике долазио ту и да сте га Ви видели? Да ли Вам се на било који начин обратио? Да ли је било шта рекао?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Не, не, не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Изузев тог пута кад сте га Ви видели, да ли, како сте знали да се он налази ту?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Како не би знао, па ваљда познам ја Деветака. Не знам ја ди се он налазио, разумјете, они су имали у Товарнику, ја сад не знам чија кућа, дал је то од Лазе и дал је од овога, они су тамо имали штаб свој, чији штаб да морам рећи, од војске ел од њи, ел од чега, не знам. Јер ми кад смо ишли за Ловас онда су нас одвели тамо пред тај штаб, тамо је била рампа на улици, отварала да се дође до њи, а овако што би рекао подизала, био је војник тамо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кога сте Ви видели у том штабу од мештана Ловаса ако сте било кога видели?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Никога нисмо у штабу, па нисам ја рекао никог да смо видели у штабу, они су имали штаб, шта су тамо пред полазак сам за Ловас у напад, од ког су добивали наредбе ваљда, ваљда су ишли тамо да питају нешто, нисмо ми видли у, то је био већ мрак. Ми смо стајали у дворишту, биле су баш цистерна од воде, био сам жедан и онда ме један војник, ил војник ил шта је, пустио да пијем воде.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте те прилике док сте били у Ловасу видели било када Милана Радојчића ако га познајете?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : У Ловасу кад сам био?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, не, не. У Товарнику док сте били ту у том притвору.

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Знате шта, ја сам мало био на дворишту, мене нису пуштали ван, ја сам био од напред у предњој соби, и онда су ме извађали кад им је њима воља, шта ја знам, да морам рећ и малтретирали и досађивали. Био је један господин из Београда, он ме је сачувао. Рекао ми је ако се некада сретнемо да ради у Београду на жељезничком колодвору, шта ради, то не знам, он ме чувао. Плав господин.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте видели било када те прилике у Товарнику пре поласка у напад Милана Радојчића уколико то лице познајте, односно, колко сте га познавали од раније.

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Па њега сам ја слабо познавао, јесам тог Крњајића и шта ја знам, а да ја сада кажем да сам виђао њега често или нисам виђао, не могу Вам рећ.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте виђали Милана Мићу Девчића уколико сте и њега од раније познавали?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Јесам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Можете нам рећи којом приликом сте га видели и где сте га видели?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Господине, ја сам био тамо у дворишту, они су долазили, одлазили, долазили, одлазили и ко то зна на дан тисућу пута, да морам се изразит, а куд су, шта су радили, ја, да Вам ја будем искрен нисам смео ни гледат, морао сам само гледат у земљу, кад су ме пустили мало ван да прошетам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте ту ноћ кренули са њима, како сте то већ описали, можете ли нам рећи, кога сте и да ли сте кога видели од оних људи које сам Вам помињао или неке друге из Ловаса, који су били мештани Ловаса.

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Сви су они ишли да освоје Ловас.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Можете ли ми конкретно рећи да ли сте Ви конкретно видели те прилике Љубана Деветака, Милана Девчића, Милана Радојчића, или било кога другог кога Ви познајете а да је мештанин Ловаса?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Ја ћу Вам сада само рећи, са бензинске смо кретали, они су били тамо, међутим, ја сам први ишао напријед, никога више не могу ја видит иза, а не да сам ја окренем и да видим јел тамо Милан ил је Љубан.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте рекли да сте успут чули да ће напасти Ловас и шта ће све радити у Ловасу, да ће убити Вашег таста и тако даље, можете ли нам рећи, ако се сећате ко је то причао међу тим људима и да ли је у тој причи био и неко од ових мештана Ловаса?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Ја ћу Вама рећи, не знам како се у Товарнику задесило, а Ловас не може нико рећи да је био неко други, већ су то били сами Ловашчани, тако да и пар можда њих, морам рећ, које ја нисам познавао, ово је све ловаско становништво. И они су причали да данас-сутра, данас-сутра да ће освојит Ловас и кад ће напад и све бити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја Вас опет питам да ли се сећате имена неког од тих Ловашчана који су то причали?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Па сви од Крњајића до Деветака, до свију, кад год су нешто расправљали и ја била је тамо као нека надстрешница, шта ја знам, тамо су нам давали храну да једемо, и онда су они расправљали о, нису ваљда су мислили да ће нас склонит па да ми то нећемо никоме ни говорити икада. Ја би волио се само с њима суочит, да ме погледа у очи, да каже јел то није истина ил јесте? Јел не знам на који начин доказат то, разумијете, Ви мене сад питате дал сам видио? Како могу видит иза не дај боже, да Вас неко веже напред и да Вам каже да ће Вам силоват жену и којешта радит с Вама, ил да се ја случајно окренем, боже сачувај.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја Вас поново питам, кад су помињана Ваша жена и да ће убити Вашег таста, да ли се сећате конкретно било ког имена ко је то рекао или учествовао у том разговору?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Па видте, они су мене малтретирали у тим просторијама, дођу по њих 15, сад ћу Вам рећи отворено, нису нагласили, еј, ја ћу га убит, или ово ил оно. Они су рекли само са деда Стипом ћемо ми лагано јести и пити и каже,

онда ћемо га ликвидирати. А да Вам кажем сад особно, уопће нећу нит би ја био неки човек да кажем да је то рекао Љубан, дал је овај, или онај, то не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте Ви последњи пут видели Љубана Деветака од момента изузев оног случаја који сте поменули да је улазио у ту вашу просторију. Да ли сте га након тога уопште било када видели до поласка у напад и у току напада и тако даље.

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Па не, не могу Вам рећи да ли сам, у тим моментима није ми пало на памет да ја сад упамтим дал је он био, ил није био, како да Вам се изразим, дал сам га видео или нисам. Немам уопће у себи оно при, при, не би могао рећи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте кренули у Ловас како сте описали, прво тим возилом па онда после пешке, да ли сте могли уочити да и закључити, да неко командује тим људима, да ту ипак има некаква команда.

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Не. Овде на бензинској је сам био капетан брко, високи ,мршав, он је делио наоружање, а дал је он ишао са нама јел Вам кажем, ја сам био први, ја не могу видит.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добар дан господине Маринковићу, Бранкица Мајкић, адвокат бранилац оптужених Љубана Деветака и Милана Девчића. Ја бих Вам поставила неколико питања и молим Вас да само конкретно одговарате оно у шта сте извесно сигурни, просто да неке нејасноће овај, елиминишемо. Интересује ме најпре осим тог једног тренутка када сте споменули да сте видели Љубана Деветака, једног случаја за који сте сигурни, да ли можете са сигурношћу да кажете да сте га било кад мимо тог једног догађаја који сте описали, видели.

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Па кажем, ја нисам.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Само можете или не. Извините, то, то смо чули.

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Не могу.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Не можете.

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Не могу.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Хвала Вам. Данас Вас је тужилац питао, па је мени остало нејасно, питао је да ли сте видели Милана Девчића, ако сте га познавали од раније, Ви сте рекли јесам и ту је био крај одговора. Мени је остало нејасно да ли сте Ви Милана Девчића

познавали од раније па сте рекли јесам, или сте га видели овај, том приликом док сте били у Товарнику?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Ја сам њега и познавао и видео.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Е сад ми реците тачно где сте Милана Девчића видели?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Код Цвејића у кући.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Где се Ви тада налазите?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Молим?

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Где сте се Ви налазили у том тренутку када видите Милана Девчића?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Гдје сам се ја налазио? Па ја Вама не могу то сада рећ, прије 15 година.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Ако сам Вас добро разумела, рекли сте извините, ја сам био од напред у предњој соби, у тој кући Цвејића. Јел тако?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Да.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: То је нека издвојена просторија где сте били Ви, Накић и остали људи, вас 15-так колико сте споменули, јел тако?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Са Накићем и с њима сам био у задњем нека просторија, то није било у склопу куће, где смо били сви заједно, е, онда су мене одвојили и држали напред у соби.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: С ким сте били у предњој соби?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : У кући.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро, с ким сте.

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Молим?

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: С ким сте били у тој предњој соби у кући? Ко је био са Вама?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Био сам, сам сам био, сам.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Сам у тој соби?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Да. Реко сам да су ме држали тамо, још отворе прозор па.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Прозор од собе овај.

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Од улице да, био је отворен.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро и тај прозор гледа где? Окренут је?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Молим?

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Ка чему је окренут тај прозор?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Према улици.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. Да ли сте Милана Девчића видели ту на улици?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ : Не.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А да ли можете да се сетите где сте га видели?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ : Па јел Вам кажем да су мене пуштали ван да шетам, да једем.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро.

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ : Нисам ја био стално у тој просторији.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Овај, када Вас то пуштају да једете, колико то траје?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ : Јел Вам кажем, онда шетам кад им се свиди, онда ме одведу, малтретирају и тако даље.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Питам Вас колико временски траје, можда ме нисте разумели, је ли то пола сата, сат, два? Колико то шетате и ручате?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: Сад Вам кажем, пусте ме, могу да кренем по конзерве оне рибе што ми дају и да ме одведу и да ни не поједем.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Ајте ја ћу конкретно ако не можете. Да ли можете да определите колико временски траје тај период када сте Ви у дворишту? Ако можете можете, ако не да идемо даље, да се не задржавамо.

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: Био сам некада и по два, три сата вани.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Вани, добро. И шта Ви видите тачно у дворишту и кога видите? Ја Вас молим да на тренутак занемарите имена на којима је инсистирао тужилац, већ лица којих се Ви сећате, а која сте раније помињали, кога тачно у дворишту видите?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: Од Ловашчана мислите, кога видим?

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Не, не, питам Вас, сва лица која видите, а која можете да опишете, ако нека познајете, да кажете њихова имена.

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: Од Крњајића до Воркапића, до Грковића, Грковић је био на капији дежурни, шта ли је, пуштао унутра, уводио унутра, виђао сам их стално.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли је био неко из Товарника?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ: У, код Цвејића ту?

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Јесте.

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ: Било је, како није било Товарничана.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли можете да кажете, ко из Товарника?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ: Па има, од Саве, Саво ми је донео, како се он презива, види, он ми је дао полувер, да ми он није дао смрзао бих се, скинули су ме голог, можда је штета што то сада причам, али то је тако било, он ме је спасио да се не смрзнем.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Хајте, не морате онда имена, да Вас, да просто не дужимо. Отприлике, по броју, колико је било људи из Товарника ту?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ: Ма ја то не познам, да Вам ја будем искрен, од Срдића Стевана, до његовога брата, до свију, ја то не могу поименце, слабо ја њих знам.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро, али.

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ: Тај Срдић Стеван, он је од мене млађи, може ми бити син два пута, који ме је тукао и шта ја знам, а како се, да морам рећи сви, да се изразим, Срби Товарничани су били такви.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли су та лица која сте видели у дворишту, питам сада за Товарничане, па ћу после за друге, да ли су и они кренули са Вама према Ловасу?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ: Срдић је био, то знам сто-посто, а од других не могу рећи, јер кажем, ми смо стајали на бензинској, тај моменат што сам видео, видео сам, у пицгауере и ван и прво сам онда ишао ја, иза мене не знам да ли је ко остао, ко је ишао, да ли су они остали сви и то могу нагласити, да није ишао нитко, да морам рећи, ни то не могу тврдити, да морам рећи, да ли су направили неку замену па ко је ишао иза нас, не знам.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Сада да ли можете конкретно да се сетите, али само оно што сигурно знате, које сте лице видели према, у оном кретању ка Ловасу?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ: Опет Вам кажем, на бензинској што сам срео.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро.

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ: Од свих Ловашчана, до свих Товарничана, једино њих пар које нисам познавао, а опет Вам

кажем, да не знам када сам кренуо први, када смо се искрцали, да ли су сви ишли или нису ишли, ја то не знам.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. Е сада, само морам да Вас вратим поново на двориште, јер сте поменули лица која сте видели у дворишту, опет нисте поменули Девчића, па Вас питам конкретно, да ли сте га у дворишту можда видели?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: Опет да Вам одговорим, да сам га видео у дворишту, ја сам био код тог заповедника, шта је он.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Не, јесте или нисте?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: Не могу Вам рећи где сам га видео, пре петнаест година. Можете се замислити где сте Ви били пре петнаест година у пет дана?

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли сте сигурни да сте га уопште видели?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: Јесам.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Али не можете да определите где?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: Па не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је у кући Цвејића, на почетку исказа.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Питала сам за обе просторије које је описивао, није рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не сећа се где у кући, каже у кући.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро, када кренете овај ка Ловасу, објаснили сте да сте стајали код бензинске станице. Да ли сте се још негде заустављали?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: Јесмо, код бензинске су добили наоружање и онда смо били, кажем, да ли је то кућа, «штаб» је писало на њој, то је катница, ја знам која је и сада кућа, али не знам чија је, не могу именовати тамо у тој улици према Ловасу, стали тамо, шта су радили, шта се чекало, ваљда се чекало време да се крене, не могу рећи.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: И код тог штаба, да ли можете да се сетите, шта се дешава, да ли се ту појављује неко војно лице, да ли, просто да Вас ја не наводим, ако можете само детаљније о томе?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: Ту је било од војске у униформи до не знам ни ја каквих униформи. Ја то Вама не могу рећи и то је већ био мрак, већ сам рекао.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли можете да се сетите, какве су униформе биле?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: Не могу.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли сте можда препознали.

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: Ја то не познам, тако да Вам будем искрен.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро, да ли разликујете можда чинове?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: Не.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Не ни то?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: И особито њихове какве су имали, ја немам појма.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Ја сам Вас разумела да сте служили војску у Скопљу, то је ЈНА, јел тако?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: Јесте.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли је то била војска ЈНА ту коју сте видели или су то биле неке друге униформе?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: Овај, друге униформе, неке плаве, неке, они су се пресвлачили сваки дан.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро, да ли се сећате можда да је ту неко се обратио овај, да се појавио испред штаба, да је нешто говорио, да ли имате то у сећању можда?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: Не.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Тоба се не сећате?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: Није ту нико ништа говорио, ми смо чекали у колони и кажем, био сам жедан, једино то знам да је унутра та цистерна стајала, то је било све.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: И ако можете да се сетите, отприлике, колико је то сати када ви крећете према Ловасу?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: Па не могу Вам рећи, једино ако смо једно сат времена ми ишли до Ловаса, можда и ја сам у Мохово негде ето када сам бежао, дошао негде око три, четири сата, можда мрак је био, пешице, тако да не знам.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: И колико Ви идете испред њих, која је удаљеност између Вас и првог из групе иза Вас?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: Ма, десетак метара.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: И хајте, не можете сат да определите, али то је ноћ?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: Ноћ.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Ноћ?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: Ноћ.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли је то галама нека, не разговарају гласно или, с обзиром да јасно чујете неке ствари, да ли су галамили?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: Не.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Него?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: Ја могу рећи да су се они више бојали већ ја.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро.

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: Једино су били сви пијани, то знам, да је сваки имао, е сада.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Рекли сте да сте јасно чули разговоре како ће се кретати кроз Ловас.

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: То је било још у Товарнику, да, у притвору.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли сте чули неке разговоре док сте се кретали ка Ловасу?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: Не.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Не, добро. А онда да се вратимо, можда сам Вас ја погрешно разумела, у Товарнику овај, те разговоре када чујете, то је претпостављам када сте у дворишту, јел тако?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: Да.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Кажите ми конкретно, али оно у шта сте сигурни, ко је разговарао о томе?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: Већ сам рекао господину, данас прича овај, сутра онај, мене одведу, ми ћемо тебе возити у Ловас, од Љубана до другог, што кажу, не могу ја се сетити када је ко. Е, мислим, како да Вам објасним, не могу се сетити када је ко рекао, е идемо у Ловас или шта су причали.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. Сада ми кажите ови, како сте описали како сте Ви побегли, реците ми, пре тога, да ли сте имали неку, Ви сте кренули везаних руку испред њих?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: Јесте.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро.

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: Ја и Накић Драган, понављам опет, знате Накића Драгана да га питате, је ли то истина.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро, и они Вас у једном тренутку пуштају зато што је пао далековод, јел тако?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: Јесте, тада су ме одвезали, јер су се бојали прећи преко тих жица.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. И само ми опишите тренутак када Ви, када сте дошли до млина, како Ви бежите, како Ви одлазите са тог места и колико су они удаљени од Вас?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: Нису удаљени ни пола метра, што се каже, од мене, када смо сви у хрпи дошли ту и ту се чека док напад не буде. Они су имали, кажем, у тој кући, да ли су имали радио-станицу или шта, ја не могу рећи, они су са њима контактирали у Ловасу, ко им је био тамо, то не знам, углавном се чекало напад да ће бити, у пола осам напад је изведен, и да ће прво, кажем, овај, да ли тенковима или чиме, избомбардирати, онда ће они кренути у 8 сати. Све су то причали предамном и пред Накићем.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Е сада ми само реците, битно ми је било ово, Ви сте на пола метра од њих и успевате да побегнете, јел тако?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: Јесте.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: У ком правцу?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: Ја кажем, рекли су ми да ће ми силовати жену предамном, да ће ми пунца убити, да ће ме малтретирати, нисам имао избора, кажем, ту ми пунац има земљу, ја сам познавао ди сам, како да Вам објасним и ту је била стара циглана. Једноставно, не да сам пао, него сам хтео да се бацим и бацио сам се и ту сам и побегао. Они су пуцали за мном. Сам сам себи рекао, имао сам ту, од тог Саве ту, тај пуловвер, шта ли је, хтео сам након десет година ићи, јер знам где сам се бацио.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А шта се десило у том тренутку са Драганом Накићем, ако Вам је познато?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: Он је остао тамо ваљда са њима.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро, и где онда одлазите?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: У Мохово.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро, и шта се онда дешава?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: Тамо сам пробудио, молим?

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Наставите, извините.

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: Тамо сам дошао, овај, исто и нигде никога и неки пси су ме напали и неки «Фића» је био плави испред цркве сео у њега и чекао док сване. Једино сам видео једног човека где у, да ли је то била задруга или шта, да чува тамо ту, те тракторе или шта ти ја знам. Ја га зовем, ма какви, он неће да дође и била су три пса нека, да ме растргају и ја већ оно на силу идем, па таман ме појели, отворим врата и они јадни стали и када сам дошао до

њега, онда смо јавили полицији у Илок и онда је полиција дошла по мене.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Само ми реците, да ли познајете лице Драго Марић из Мохова?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: Драго Марић?

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да.

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: Па ја не знам поименце, да Вам ја будем искрен, ја сам, ја јесам додуше био, тамо су били Товарничани, ја сам био исто, они су били код једнога Србина у кући и онда се јадан онда уплашио.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Драго Марић је 1995. године давао исказ истражитељима Хашког трибунала, па бих Вам ја предочила оно што је овај у делу своје изјаве рекао, просто да ми потврдите да ли је то било тако. Драго Марић овако каже, за дан када сте Ви овај кренули ка Мохову, каже: «Око пет сати ујутру, ја сам кренуо у обилазак страже по шумама око села и приметио сам како неко трчи. Извадио сам пиштољ и запретио да ћу пуцати, уколико не стане. На тој шуми истрчао је један младић са рукама подигнутим у знак предаје. Имао је тридесетак година, био је плав и не много висок. Звао се Стипа Маринковић, а надимак му је био «Лисац». Казао ми је да стиже из правца Ловаса, иначе није био из Ловаса него из Товарника, наводно био је заробљен у Товарнику где су га четници тукли, малтретирали неколико дана и тако даље». Сада ми реците, да ли је овај догађај који овај човек описује се десио овако или овако како Ви говорите? Да ли је неко Вас у Мохову зауставио и да ли сте имали овакав сусрет са овим човеком?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: Ја то нисам никога ни видео ни чуо. А како сте рекли да се зове?

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Драго Марић, иначе је био председавајући Кризног штаба Мохово, можда Вам то значи нешто?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: Не.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро, сада ми реците, раније сте споменули, данас нисте, Ви обавештавате Емануела Филића да ће бити напад. Да ли је то тачно?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: Шта ја о?

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли сте Ви обавестили.

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: Слабо Вас чујем, померите се ваљда од микрофона.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли сте Ви обавестили Емануела Филића да ће бити напад на Ловас?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ: Јесте, од тог човека што је био у тој задрузи, на радиостаници.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли можете да ми то објасните, ко је разговарао са Манојлом, Ви или тај човек?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ: Тај, тај човек, он је био без ноге, ја не знам, већ сам био питао, али никад не одем у Мохово да питам је ли жив човек или није. Он је разговарао, јер он је имао и везу тада са Ловасом, ја то не знам сада, не могу тврдити, док је он њега, Манојла назвао преко те радио-везе. Ја сам Манојли рекао када је он назвао, да ће бити, каже Манојло, «ништа се, нема нигде никога», каже. Ја кажем: «Човече божји, ја сам и побегао» и он ми није веровао, није га нико ни био обавестио.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Само ми реците, познавали сте Манојла Филића од раније и уопште, да ли познајете тог човека?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ: Како да не.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Знате? А да ли Вам је познато, то је ноћ, откуд Манојло Филић на радио-станици у Ловасу?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ: Па, како Ви то мене питате, откуд он на радио-станици?

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Питам Вас да ли знате.

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ: Овај господин где је био, питам га, да ли има какве везе са Ловасом, каже, има он радио-везу ваљда са штабом од Ловаса или шта.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли је у Ловасу постојао штаб неки такав са радио-везом? Да ли Вам је то познато?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ: Не знам ја рећи, ја Вама не знам рећи да ли је постојао штаб или шта је постојало, али, овај, углавном је он на радио-станици њега добио.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро, сада још само једно питање кратко, вратила бих Вас на овај дан и Ваше испитивање у Товарнику где сте били притворени. Да ли можете да се сетите, тужилац Вас је питао, Ви сте говорили да су Вас испитивали о зенгама, о наоружању. Да ли сам Вас добро разумела? Шта су Вас питали конкретно за Ловас?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ: Шта за Ловас?

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да.

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ: Па питали су ме, кога има у Ловасу, као да нису знали да нема никога, да морам рећи и шта су имали од наоружања, нико није имао ловачке пушке, а не.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: И када Ви сазнајете да ћете ићи заједно са мештанима Ловаса у ослобађање Ловаса?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ: Када сазнајем?

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да.

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ: Па рекли су ми тај дан када ћемо кренути, који је дан био, ја немам појма, каже, данас крећемо и то је било то.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А да ли Вам је нешто неко обећао, везано за, као уступак за то да дате информације тим приликама када су Вас испитивали?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ: Не, не, нико ми није ништа давао ни одузимао. Једино су мени узели марке оне.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли сте се са неким договарали како да изађете из те групе, то како сте побегли?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ: Не, не, ни питао, ни договарао, нити ме ко питао за неке савете да ће ме пустити или шта ја знам, не.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Предочићу Вам део исказа једног сведока из овог поступка, то је Златко Гргић који каже, да је чуо од Накића, човека који је ишао са Вама, само тренутак, аха, каже: «Лисац» им је наводно побегао, наводно побегао им је кроз кукурузе. После сам чуо, као он је платио то, није он побегао, није битно сада да ли је платио или не, углавном, он је њима побегао». Просто, да ли сте некада чули ту неку причу о Вама, да сте имали договор да на неки начин напустите групу са којом сте ишли?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ: Ма нисам никада, а који је то господин Златко Гргић, из Товарника?

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Не каже да је то чуо од вас, то је чуо од другог лица. Ја Вас питам, да ли Вам је можда позната таква прича нека?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ: Ма не, никада ни чуо, ево сада први пут од Вас, зато и питам ко је.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро, хвала Вам пуно, немам више питања.

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ: Молим.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добар дан, господине Маринковићу, ја сам Градимир Нлић, бранилац Милана Радојчића. Ја ћу Вас кратко питати, два, три питања, ако би били добри да ми одговорите. Рекли сте, Ваш је таст био Стипе Пејић, је ли тако?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: Јесте.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ваша је пуница Розалина Пејић?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: Јесте.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Када је погинуо Ваш пунац, знате ли ког датума је погинуо?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: Не знам.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Знате ли, на који начин је погинуо? Спомињали сте да је неко га нахранио, да се јела нека шунка и да је после тога убијен. Где је то било?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: То ми је жена рекла, јер жена ми је била остала са децом у Ловасу, па је био, ајде ја сада кажем сто метака, било је изрешетано све, каже, био је сав у крви, да није убијен са једним метком, већ је био сав изрешетан.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ја морам да Вам кажем да је овај оптужником Жупанијског суда у Осијеку од 19. просинца 1994. године се заснива, између осталог, на изјави Ваше пунице Розалине Пејић која говори о томе да је њен супруг Стипе Пејић погинуо од 10.10. у дворишту од експлозије. Да ли Вам је нешто познато о томе да је он погинуо од експлозије?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: Ма не, и жена ми је, ја сам тамо имао «Вартбурга» ауто, остао је, био је нов и сав је он био изрешетан каже, што она каже, штета и ауто и свега. Каже да је био под шупом када су они дошли, они су били једно, знам ја где су били, у подруму једно шест кућа одатле даље и када се та ситуација мало смирила, они су ишли да виде, баба Розина није ни хтела, већ је Марија ишла, жена ми да види шта је са оцем. Међутим, када је она упала у двориште, каже да је под шупом, до шупе ту, уствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја само морам да се умешам, не знам зашто цитирате ту оптужницу суда у Осијеку.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не цитирам ја оптужницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Розина Пејић је била овде у судници, господине Налићу.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причала је жена да је нашла свог супруга убијеног код шупе, никаква експлозија.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ја не цитирам оптужницу, ја само кажем да се у оптужници каже да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се каже у оптужници.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Извините, да завршим реченицу, ако дозволите, судија, да се у оптужници, да се саслушањем Розалине Пејић дошло до сазнања да је њен муж погинуо 10.10. од експлозије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, али смо имали жену у судници и испричала је овде њена сазнања, никаква експлозија.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ја ево просто кажем, то је доказ који постоји у предмету, који Ви нисте изузели својим решењем и ја га користим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете Ви цитирати нешто из оптужнице суда у Осијеку.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А зашто не бих могао, судија?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или цитирање исказа сведока у оптужници суда у Осијеку или не знам ни ја, имали смо сведока у судници.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ја све могу судија док ми Ви не забраните, ако ми Ви забраните питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја то сада управо чиним да уопште не цитирате нешто што не може да буде доказ, образложење оптужнице суда у Осијеку. Идемо даље.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: У изјави Розалине Пејић датој пред истражним судијом суда у Осијеку се такође исто говори. Да ли сте Ви некада чули да је он можда погинуо од гранате?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: Ко, пунац мој?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да.

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: Сада Вам кажем да ми је жена рекла да, ја нисам чуо ни од пунице, ни од не знам кога, већ да ми је.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, реците ми, молим Вас господине Маринковићу, јесте ли Ви добили позив за суђење у Београду, данас да дођете овде пред овај суд?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: Јесам.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: И зашто нисте дошли овде, него сте изабрали да сведочите видеолинком? Шта Вас то спречава, обзиром да сте данас рекли да би волели да се суочите овде са људима који су оптужени?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ: Ја сам, господине, био ту у Београду. Ја имам жену која ми има карцином, сваки дан се борим са њоме, зато нисам дошао.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, жао ми је да то чујем, али просто Ви сте рекли да би волели да се суочите, а овако не можете да се суочите, јер ово помоћно средство у кривичном поступку нам не дозвољава да се Ви суочите, па сам чисто хтео да знам зашто нисте дошли. Реците ми, молим Вас, да ли је било артиљерије у тој колони где сте Ви ишли према Ловасу, да ли је било неких оруђа артиљеријских?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ: Не, то је све било у Товарнику, шта ће артиљерија за нама.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А реците ми, знате ли Ви одакле је дејствовала та артиљерија?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ: Е то не знам.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли је дејствовала по селу Ловас?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ: Ни то не могу знати, ја сам из Мохова отишао у Илок, одвела ме полиција, а јесте, како чујем од жене, да је прво било дејствовање, како Ви кажете, па онда напад.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Кажите ми молим Вас, јесте ли Ви упознали лице које се презива Камбери?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ: Не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Потпуковник Камбери, да ли Вам је познато такво лице?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ: Не, не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли сте упознали лице које се презива Јоргић?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ: Не, по чему бих ја знао да је он, нису се они мени представљали да ја морам рећи.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не морате, ја питам да ли знате такво лице?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ: Не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не знате? Јесте ли Ви потписали неки документ или било какву изјаву, овај, органима војне службе безбедности?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ: Ја се не сећам, али нисам.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ко Вас је испитивао овај када Вас је привела полиција? Рекли сте да су Вас одвели тог истог дана у Илок, ако сам добро разумео?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ: Јесте.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: И ко Вас је тамо испитивао?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ: Молим?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ко Вас је тамо испитивао, где су Вас одвели, у полицију, у?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ: У полицију, у Илок, да.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: И ко Вас је тамо испитивао?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ: Прво код лечника, онда у полицију.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јесте имали потребе за лечничком интервенцијом?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ: Па јесам.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли имате неки налаз о томе да је, овај, да сте прегледани?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ: Не, то је штета.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Немате ништа?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ: Немам ни мировине, немам ништа, имам од Загреба само папире, а нисам више ни тражио. Жена ми је, кажем, била три месеца, био сам и деца, нисам знао за њих, тако да немам ништа.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ја Вам се захваљујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Господине Маринковићу, реците ми, најпре, када сте тачно напустили Товарник и са ким?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ: Када, напустио сам Товарник други дан, ја мислим да је други дан био напада на Товарник.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро, хвала.

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ: Са женом и децом.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: А да ли сте можда тада када сте напустили Товарник, носили какво оружје или не?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ: Не.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Да ли Вам је можда неко од Ваше родбине, ближе родбине, остао у Товарнику после Вашег одласка?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ: Остао ми је и отац и мајка, а од родбине су сви остали.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Јесу они до краја тамо остали, или су, да нису можда у међувремену напуштали Товарник или не?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ: Није нико напуштао, отац и матер су остали тамо.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро, хвала. Да ли сте Ви можда имали какав задатак и ако јесте, од кога сте то добили да извиђате положаје војске, мислим на ЈНА?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: Не.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро, када сте из Ловаса кренули за Товарник, можете ми рећи, да ли је неко том приликом са Вама кренуо у Товарник?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: Није нико.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро, данас сте нам рекли да сте били притворени, да Вас је, у Товарнику, наравно, да Вас је испитивао извесни Цвејић, јел тако?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: Шта, да ме је испитивао?

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Испитивао када сте притворени извесни Цвејић, да ли је био неки командант, капетан или тако нешто?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Ви нисте добро разумели.

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: Није Цвејић, опростите.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Није Цвејић, него?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: То је била кућа од господина Цвејића.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро, ја сам то онда пермутовао. Ко Вас је тада испитивао, да ли можете поближе рећи о томе нешто, да ли знате?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: О чему мислите шта ме је испитивао, морате бити конкретнији мало?

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Јесте ли испитивани тада и о чему сте испитивани?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: Испитиван сам да ли има кога у Ловасу, о наоружању, јесу зенге тамо, да ли има каквог наоружања.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро, да ли је он том приликом, та особа која је водила тај, да кажем, разговор са Вама или ако хоћете, испитивање, да ли је она било шта записивала од тих одговора Ваших које сте му давали на постављена питања?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: Е то ја не знам, од страха, да Вам будем искрен, није женска ни била, већ је био тај господин, он је био мало као неки шеф, шта ли је, човек ја, свака му част и хвала му, плави господин из Београда, рекао ми је да је из Београда.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро. Данас сте нам рекли да Вас је испитивао и о припадницима, о положајима ваљда, припадника

Зенги и милиције у Ловасу, овај, шта сте Ви на томе, шта сте му Ви на то питање одговорили?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Па шта ћу одговорит кад нема никакве зенге, нит сам знао шта су Зенге нит које, нема нигде никога, а не Зенге.

Адв.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро. Господине Маринковићу, Ви сте рекли да сте побегли тамо са оног места на које су Вас одвели, у околини Ловаса, а да ли уопште знате, да ли можете да нам кажете зашто су Вас у ствари они повели у Ловас или у околину тог Ловаса?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Па ја ћу Вам сад рећ, ту су Вам господа, зато би волио њи да питам шта су, зашто су ме водили, ваљда да гледам да ми жену силују ил шта, немам појма.

Адв.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Па добро, јел имате Ви неку овај, претпоставку о томе зашто, ето нису Вам они рекли зашто Вас воде, а имате ли Ви неку претпоставку о томе зашто су Вас водили, да ли да Вас убију или да покажете пут или шта друго?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Е то сам хтео баш да Вам сада ја кажем, дал да ме убију, или шта, овај из Београда није дао господин да ме воде, али они су рекли, ми њега водимо и готово, е сад, зашто су ме водили, то опет њих питајте па нек Вам кажу.

Адв.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Значи, Ви о томе да. Сад и задње питање господине Маринковићу, овај, које може да буде, које практично се заснива на некој претпоставци, да ли по Вама постоји нека могућност да је наређено да Вас пусте јер сте дали извесне податке овима који су Вас испитивали о положају бранитеља због чега је Ловас нападнут из правца Опатовца а не из правца Товарника, не знам јел сам био јасан, ја Вас молим да ли, да ли у том смислу можете одговорити нешто на ово питање.

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Шта да ли сам?

Адв.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Да ли постоји нека могућност да.

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Слабо Вас чујем, опростите.

Адв.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Па ево рећи ћу Вам. Да ли по Вама постоји нека могућност да је наређено значи, од стране ове војске да Вас пусте јер сте испричали све о положају бранитеља на том терену. Због чега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбија се одговор на то питање.

Адв.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок је већ одговорио, питали га о Зенгама о свему, и он је рекао, нема нигде ништа и Ви сад.

Адв.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Ја сам се оградио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Правите неку конструкцију.

Адв.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Па не, дозволте само да објасним. Ја сам се оградио и рекао сам, полазећи од неке претпоставке такве, а не, мислим, није потребно толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел имате још неко питање?

Адв.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Немам питања. Хвала Вам господине Маринковићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ : Ево, ја ћу Вам одговорит господине на то, рекао сам Вам, па они су мене тукли а не да ја сурађујем, да ће они мене пустити, то понављам још једанпут Вам понављам да добро сада чујете, онако малтретирање и то који се познамо, схватите једно, то нисам могао замислити, још једном Вам понављам, сад се ставите у мој положај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да не губимо време.

Адв.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Хвала Вам господине Маринковићу, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље. Од оптужених. Има ли неко питање? Угасите само овај.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добар дан. Оптужени Љубан Деветак. Питао би сведока да ли од куће његовог пунца до Товарника зна да постоји такозвани летњи пут преко атара који је читавих 2 километра ближи него пут цестом којом је он ишао за Товарник?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ : Да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Молим?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ : Шта хоћете конкретно, да ли постоји пут?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли знаш да постоји пут да?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ : Знам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па што ниси ишао тим краћим путем?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ : А што Ви нисте ишли оним путем? Зашто нису кад су освајали ,кад тако морам рећ, Ловас, ишли тим путем?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не, мало је чудно да човек иде цестом у то време кад смо чули овде да су тенкови пролазили, шпартали том цестом, значи, нисте ишли да видите, јел сте ишли да видите родитеље јел тако? Јел сте ишли да Вас ухапсе?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Нисам ишао да ме ухапсе, јер ја сам био са свим толико добар, да се нисам томе надао.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па само ми је нелогично да човек иде путем који је већ у то време толико фреквентан од стране војске уместо да иде путем где нема војске. То ми нелогично.

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Војска није била на цести, ја сам исто кренио за Товарник кад се мрак спустио.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро.

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Могу Вам господа ту рећи да и питате кад су ме ухватили у Товарнику. Нек признају.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Реците ми молим Вас да се не задржавамо око тога, неважно је. Реците ми молим Вас, ако сам добро разумео, поменули сте овај, да сте тај терен где сте успели побећи познавали јер Вам је пунац имао ту земљу?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Јесте. То се зову Ковачи.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Значи, у Ковачима?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Јесте.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па сте прешли низбрдо доле кроз долину.

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Јесте.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па сте се колико сам ја разумео, попели на Ружино Брдо и онда сте.

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Е како Ви знате, е ту, ту, ту.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па сте пали на тај одсек јел тако?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Јесте.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јел ту је доста висока обала заправо одсек је. Добро, добро.

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Ово постаје тако, ето тако Ви кажете.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: То кад су Вас ти војници или ко већ, овај, ухапсили и одвезли у ту кућу од покојног др.Цвејића, јел тако? Јел сте Ви схватили, јел сте знали овај, која установа се налази у тој кући?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Не.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: А тај човек што сте причали да Вам је много помогао и чак био против тога да идете у акцију напада на Ловас, рекли сте да је из Београда.

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Јесте.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли је тај човек био висине негде између метар и 70 и метар 75?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Мислим да је тако некако. Мали човек.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли тај човек онако између плав и бринета, имао густу косу, чешљао на страну?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Е сад ди се чешљао не знам, али углавном је плав био, имао је косу.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: А јел имао косу, јел био ћелав?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Да, да, имао је косу.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Имао је косу? Које старости је тај човек био отприлике?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Па ја.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: У то време?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Слабо процењивам, једно 40, близу, можда имао, можда није имао.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли сте можда чули да се тај човек зове Љубо?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Па нисам чуо, не могу рећ, не знам, никад није, можда је он мени и рекао како се зове, али чак ми је давао, ја сам у оно време пио и чашицу коњака ми је давао.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Користио је посебну просторију он јел тако?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Јесте.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: У оквиру те зграде?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Мислим да да, нећу сто посто, нисам пуно био у тим канцеларијама да морем тако рећ.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли сведок може да се изјасни не у дан, него отприлике, колко дана пре нег што се ишло у напад на Ловас си стигао у Товарник?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Колко сам био код Цвејића?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да, да, ето.

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Па не знам, дал је то десетак, 8, 12 дана, 8, 7, немам, кажем Вам, био сам превише пребијен, претучен, да би Вам ја бројао дане.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јел се можемо сложит да је то било у сваком случају око 1-ог који дан пре и после, око 1-ог 10-ог 91, године?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Па ништа нећу рећ, толко да се сложимо.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Може ако је десетак дана 12 пре напада на Ловас, а зна се да је напад био 10.10-ог, онда вероватно би требало да буде око 1-ог јел тако?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Па јесте, пробајте ту њих питат, можда они су писали кад су кога ухватили или.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, питаћу их кад дођу на ред. Немам више питања, имам овај, примедбе. Прво, ја сам скоро сигуран да се ради овде о Љуби Јелићу који је био командир станице милиције, о Љуби Јоргићу који је био командир станице милиције овај, тада у Товарнику и да кућа доктора Цвејића је била кориштена од стране станице полиције. То је једно, друго, и због самог овог описа овај човека, слаже се. Он намерно неће иначе да се сети имена и зна сигурно због чега. Тврдим да човек мене није могао да види у Товарнику јер ја сам рекао и кад сам износио своју одбрану, негде са супругом сам био у Товарнику 22. септембра, 25. са кћерком и Крњајићевом женом, има и ова пропусница за излазак назад из Товарника ту у спису, и био сам 7.10-ог и то нисам улазио у станицу полиције, него у команду код тадашњег команданта Друге гардијске бригаде господина Душана Лончара. Човек мрси намерно запетљава највероватније да он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ко мрси, то ће суд да оцени, на основу свих доказа. Захваљујем се. Идемо даље, има ли неко од оптужених питања? Изволите.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Добар дан. Прво бих питао сведока дал ме познаје?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Познам, Крњајић.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Јесте, Крњајић Жељко. Моје прво питање би било господине Стјепане, давали сте до сад две изјаве, једну у Вуковару, једну овде у Београду. Нисте спомињали моје презиме, на питање истражног судије, рекли сте не знам ја баш тачно њих по презименима. А данас, знаш нормално презимена, да сам ја Жељко Крњајић, јел? Зашто ме у прве две изјаве ниси спомињао?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Шта да нисам спомињао? Презимена?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Зашто ме у прве две изјаве ниси спомињао?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Нисам те спомињао у тексту или шта? Не могу те сватит у чему је проблем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже оптужени Крњајић да у ранијим овим изјавама једном у Вуковару и пред судом у Београду нисте њега спомињали а данас га први пут спомињете да је и он био тамо у кући Цвејића, напад и то.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па није ме нико питао јел био Крњајић Жељко ил је био, ја тебе познам колко и знам ти и презиме, и сестру ти знам и све ти знам. А ове како се ко презива, ја сам познао цели Ловас, сигурно знаш да сам познавао.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: А да ме ниси онда упознао?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ : А како се ко зове, презива, не знам. Све не знам, а тебе знам како се презиваш.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: А да ме ниси онда упознао преко пута од те Цвејићеве куће, код тог Саве што кажеш, што ти је дао џемпер? Тамо си седио на по дворишта и моја сестра ти је донела воду и то си дао изјаву тамо за неку телевизију винковачку да никад то заборавит нећеш. Дал си ме тамо видио први пута?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ : Па ја се не могу сјећат, знам да сам видио Савину маму, пита јел си ти Јелин? То знам да ми је рекла, а дал си ти био тамо, нећу тврдит, не би волио лагат и не волим да лажем.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Тако и треба Стјепане, немој да лажеш. Реци ми молим те, дал си ти проводио читаве дане у том притвору ил си преко оног председника месне заједнице ишо ипак нешто да радиш, да склањате неку циглу? Нешто?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ : Ја нисам никуда ишао. Реко, ја никуда нисам ишао из куће.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Добро. А дал је код тебе Стјепане у кући у Товарнику нађена ловачка пушка с којом си ти био 4 месеца на барикадама у Товарнику?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ : Јесте.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Хвала. А сад ми реци, нисам те данас добро разумео, многи су те тукли у једној изјави си рекао Срдић Стеван највише и други нико, а данас си споменуо да сам те и ја малтретирао. Па те молим, реци, дал сам те ја туко и када? Мојим рукама дал сам те ја тукао?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ : Ниси ме тукао. Не могу рећи, јел се ти сјећаш јел си ти мени рекао, да ћеш ме повести у Ловас, ја се не могу сјетит питају ме господа, ко је све инсистирао да ме се води. Јел си ти рекао?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не. Види Стјепане.

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ : А ко је онда? Само мало, ко је онда? Ако све знаш, ко је онда? Јел не могу ни ја, мене они питају,

не могу се ја сјетити у току дана онаки, јел си ме видио каки сам био претучен? Каки сам био претучен.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Стјепане да те питам.

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ : Јел си ме видио? Одговори ми на то питање.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Био си, био си, тучен си био. Да те питам, од нас Ловашчана, дал си ти био посебно с неким у некој завади, а ти сад то ниси хтео да наведеш у вези твоје супруге, а пошто ти то нећеш да наводиш, нећу ни ја више то спомињати. Ти и још један из наше групе дал сте имали проблема нешто око супруга?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ : Ма ја колко знам, ја нисам имао ни с ким ништа.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: А дал је неко од нас имао с тобом?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ : Проблема?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да.

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ : Ја то не знам. Ја ни с ким нисам, знаш ме, да ни с ким нисам био ни у завади, ни ништа, а тај што је можда мислио да ја нешта имам, или он има са мнош, то ја не могу рећ.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Добро, овај, спомињао си неког Радета, то је Милорад Воркапић покојни.

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ : Знаш.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Дал си с њим причао и дал ти је он нешто око своје супруге, односно, твоје супруге дал ти је он то нешто говорио?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ : Он ми је то и рекао да.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: А па, значи, рекао он, а не ја.

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ : Не, не. Ја сам и рекао Раде Воркапић, не Крњајић Жељко. Раде ми је то рекао да је он моју жену силовао на дан, уочи сватова.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ако ти ја Стјепане кажем да ја твог старца односно пунца, да уопште ни не познам, дал ми можеш вероват?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ : Могу. Ја сам то и рекао, да ја немам појма ко га је убио, да ја немам ево сад сам тебе питао, ако ми можеш помоћи ко је рекао да ће ме повести у Ловас, а знаш сигурно.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Сам си изјавио, говорили су сви, 5-6, знаш и сам да је долазио неко из војске, неки брчко, а кад смо код тог

брке, на бензинској пумпи, овај, дал те тај брко подсећа на пуковника Шљиванчанина?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Па ја не знам, нећу ти рећи, не знам.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: А углавном био је неки?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Знам да је он био на бензинској кад је наоружање дјелито, дал је то био пуковник, капетан, колко је имао звездица, потпуковник или шта је био не знам. Мршав, висок.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: А кад је да кажем тако, српска војска освојила, заузела Ловас, овај, дал су те претње наспрам твоје супруге, дал је то извршено? Што су ти рекли да ће је силоват?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : То је нисам питао ни дан данас, то ми ти сад постављаш питање.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па питај је, ја могу да тврдим да није, а уједно ти тврдим, твој старац је горе негде на брду, ја горе нисам чак ни био, а иначе, старца ти знам по презимену, а ликом не знам, и нисмо никада овај, ни били ни добри ни у замери, ни у завади, био сам добар ти са шурјаком Марком, пред рат. Пред рат и Марко и ти код мене сте радили неке рине, олуке.

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Јел има, како Ви знате да му није супруга силована?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, ја питам да ли је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, рекли сте ја могу да тврдим да није.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па чуо сам после да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да није?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко то прича да није, што каже члан већа.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Дал можеш нешто о тој кући што кажеш у Ловасу, ред ћерпича, ред цигле, ти мислиш да смо ми имали тамо неку везу?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Па тако се причало, да је било да ће се двапут упалит и угасит свјетло ако се сјећате ви шта сте, овде ја нећу.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: А дал је ко од нас имао неку моторолу, или неку везу да контактује са неким? Ако знаш.

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Не, опет не могу рећ ко је ишао за мнош, с ким сте разговарали, то сте ви причали ако се добро се ви сјећате шта сте причали и кад ће бит, кад ће почет напад, кад ће

прво изгранатират, кад сте рекли да ће се зато сте ишли према Опатовцу од млина, да не дате за Опатовац да људи иду, јел тако било? Колко се ја сјећам, тако сте рекли.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: И још једно питање само овај, Стјепане што си рекао да те тај плави, вероватно неки заповедник испитивао, овај, дал си њега видио на путу према Ловасу?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ : Не. Не могу рећ никога, ни тебе, ни никога, јел сам ја први ишао, Накић за мном, и никога не могу рећ да сам видио, и била је ноћ, прво и прво, да си ишао иза мене кад се ја нисам смео окретати. Не би те видио.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: А јел се сјећаш једно време од ти жица, да сам ја и још један ишли чак испред тебе једно 300 метара?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ : Јесте, у праву си. Сад сам се сјетио кад си ми.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Е хвала.

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ : Је.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Хвала ти Стјепане, имо би само овај, једну примедбу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ја остајем при својој изјави коју сам дао кад сам давао обрану, том плавом заповјединику и Милораду Воркапићу, војска тај капетан брко, пуковник Камбери и још један капетан су наредили да се дотични Маринковић Стјепан и Наклић Драган, да се поведу и да се пусте обавезно пред Ловасом. И то је урађено. Стјепане нас је било 70 и који, ниси могао побећ, не ти, не би нам побего нико, тако да знаш да си пуштен, знам и човјека који те гурнуо, тај покојни Милорад Воркапић Раде, гурнуо те тамо доле, ја тебе разумем да ти не смеш то да признаш да те твоји мештани Хрвати не нападају, ал реко си да оћеш поштено да чујеш, ето, то ти је од мене.

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ : Јел могу ја једну?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Може.

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ : Јел може?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците.

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ : Ја мислим да није како Ви причате, никада што год кажете, само мало, ја кажем треба се суочит са правношћу, а не измишљат сада да сте ви на коју ту сад слушама од ови, овај је рекао ово, ја сам потплаћен, ја сам ово, ја сам оно, шта сам ја коме рекао од вас? Да има иког, ко је био у Ловасу, нико, ни

никаке, узели сте ми, Раде онај како се зове, они 200 марака јадни ми је узео, из Товарника је он.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Јел сам ти ја узео марке?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: Не, не, не. А камоли да ово што сад ти причаш, мислим да то исто збиља није истина што си сад рекао, да сте ви мене пустили. Накић ми је рекао да сте га затворили у један подрум.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Немој о Накићу, Накић кад дође.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало, ово сам хтела ја и да га питам. Реците то, завршите то са Накићем.

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: И он је човјек ево га сусјед ми је, код мене, рекао да сте га затворили у неки подрум и да је с оним скакавцем, оно како се, и да се он отворио сам и изашао ван, а ди сте га оставили, шта, могуће је, ја нећу,

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па исто пуштен.

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: Тако ми је дао изјаву, а мене нисте сигурно пустили, или да ме гурнио Раде Воркапић.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: То што кажеш да сам сад рекао, ја то говорим од 91., и кад смо давали изјаве док нисмо ни знали да ће бит овог суда, и сви знаду у Ловасу.

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: Јесте, јел вас је срамота

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: И сви знаду у Ловасу и Товарнику, да је то истина сад што сам рекао.

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: Јел вас срамота било да вам ја могу побјећи?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па било би срамота да си побегао.

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: И то се сам себи дивим да сам лисац и опет сам лисац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Разумели смо примедбу, разумели смо све. Јел има још питања?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имамо још једног сведока, да се не задржавамо на овај начин.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Здраво.

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље. Има ли питања. Изволите.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАИДИС: Окривљени Николаидис Александар. То «Лисац», то Вам је надимак?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: Јесте.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАИДИС: Рекли сте да су у Товарник претили кад ослободе Ловас да ће Вам силовати жену и то. И после тога, кад сте како кажете, побегли, Ви нисте отишли жени то да јавите, него сте побегли још даље?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ : Јесам кренио и дошао сам до Ђуке Радочаја куће, и онда сам се предомислио и назад.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАИДИС: Рекли сте деци да су Вас тукли и да су то биле велике батине, да се нисте могли да се препознате, а после тога идете целу ноћ пешке до Ловаса, од Ловаса до Мохова, трчите, скачете, како сте поред таквих батина?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ : Па ето сад Вам је Крњајић рекао јел сам био претучен. Питајте њега поново.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАИДИС: Ја Вас питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Човек је рекао да је био претучен.

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ : Не могу Вас увјерити.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАИДИС: Са таквим повредама како је могао ту сву километражу да прође, ишао је целу ноћ до Ловаса, па прошао Ловас, па Мохово, па скако ту, трчо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите даље.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАИДИС: Имам само примедбу, овај, и сам је рекао да је тамо у затвору, што до сада ниједан сведок није рекао, имо и посете, да је пио ракију, значи, био је добар с њима и овај, он је знао где су страже у Ловасу, значи, Срби који су учествовали у нападу, то нису знали где су страже и зато нас је он одвео са те стране где се Хрвати нису надали да ћемо ући. Јел то је само он могао да зна, нико други није могао да зна, зато смо их изненадили и ушли смо с друге стране а не са оне с које су нас чекали. Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте чули ову примедбу господине Маринковићу?

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ : Јел могу ја на то одговорити?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, реците.

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ : Па ја не знам ти људи на који начин они ово изражавају. Па ја не знам јел су то људи, па збиља, ово нема смисла, ово како могу тако људи говорити, па ја не знам јел се они, јел они могу спавати ноћу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Имају ли пуномоћници питања? Изволте.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Славица Јовановић, пуномоћник оштећених. Да ли може да нам овај, сведок каже да ли је неко од ових 15-оро

заробљених у кући Цвејића, у Цвејићевој кући за то време био убијен?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Шта био?

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли је неко од заробљених био убијен за то време? У Товарнику, у Цвејићевој кући? Дал то знате?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Па ја наводно знам да неки двоје, шта су они радили, имали су неке кугле наводно, да су убили један другог, како је то испало, ја, то сам само начуо онако, дал је ко је кога убио, нећу рећи.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Аха. У једном тренутку сте рекли да сматрате да је Жељко Крњајић био иницијатор тога да неко, да остали тамо у Цвејићевој кући Вас туку? Па јел можете то да објасните мало?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Шта да је Жељко Крњајић био? Слабије Вас чујем.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Био иницијатор. Молим?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Слабије Вас чујем.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Рекли сте, или сам Вас.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Судија можемо да приговоримо, овај, ово је управо сада Крњајић рашчистио са сведоком и не знамо чему ова питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако је то рекао сведок на почетку, нека појасни пуномоћнику.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да, овај, ја сам хтела да нам само појасните овај, рекли сте у једном тренутку да је Жељко Крњајић био иницијатор тога да други Вас одведу у собу и да Вас туку. Е, како то можете да објасните?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Не иницијатор, разумјете, дал су они су њега послали, ко га је послао да ме одведу на испитивање, на батине, да морам рећи, једноставно како да Вам објасним, они се иживљавали са мном. Кад им је било досадно, одведу ме, ставе ме у собу, питајте их, ставе ме на столицу, на леђа, скачу по стомаку да морам рећи.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли сте могли тад да у тој Цвејићевој кући да закључите шта је Љубан Деветак ту? У ком својству се он ту појављује?

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Примедба судија, тера сведока да закључује.

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Не, не, нисам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Молим?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ : Не могу Вам то ја рећи, није био нико, нисам ја видео тамо да је он био неки заповједник и нешто, то ја не могу разјаснити.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро. Да ли сте док сте боравили у тој кући чули да они договарају које ће групе са које стране, како да нападну Ловас?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Судија, примедба на питање, да ли је нешто чуо да се пита, а не да ли је чуо да се договарају да нападну Ловас и остало, молим Вас ако можете да реагујете на наше примедбе на начин примерен ЗКП.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је већ сведок причао, ова микрофонија, ко је то укључио. Чули смо, сведок већ цео дан прича да је било договора за напад, немојте да понављате.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А да ли је било договора и о томе ко ће да предводи те групе у нападу?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Поново питање садржи одговор, судија, ја морам да ставим примедбу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Смањите мало само, ја не знам шта се ово дешава. Да чујемо питање како гласи?

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли је сведок чуо нешто о томе ко ће да предводи те групе које нападају Ловас?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте разумели питање господине Маринковић?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ: Ма пишти стално нешта, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево пита Вас пуномоћник да ли сте чули ко ће да предводи ове нападаче што су ишли на Ловас?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ: Не.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли је у тој Цвејићевој кући било наоружаних лица која су чували стражу око те куће и то нешто?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ: Па ја нисам видео вани да ли су били наоружани или чували стражу.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли је Вама познато, да ли Вам је нешто Драган Накић причао како је он ухапшен, како се он нашао у Цвејићевој кући?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ: Па ја појма немам, тамо нисмо пуно ни причали нити смо смели причати, ево да Вам будем искрен сусјед је никад га нисам ни питао.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А када сте први пут након свега овога видели своју породицу?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ: Па своју породицу након четири мјесеца сам жена је дошла сама, онда након ваљда пола године је мама дошла.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље питања? Нема. Само ћу Вам ја предочити шта сте изјавили истражном судији на страни 7 свог записника од 13.10. истражни судија Вас пита «Да ли сте чули какву је улогу Љубан Деветак ту имао у тој причи док сте ви били четири дана у том притвору», Ви сте рекли «Па био је као неки заповедник, сви су рекли заповедник, а чега не знам», то је аудио запис.

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ: У реду да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли тако било?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ: У реду да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли причали ови људи да је Љубан неки заповедник, а Ви нисте знали чега?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ: Можда су се они шалили ди је он био заповједник, «ди си заповједниче», а сад шта су то они мислили или како, ја не волим никога оптуживати, не бих волио у сваком погледу ако нешта не може се човјек не волим ни рећи што није истина. Причам ово како је било да сам се сам бацио они кажу они су мене пустили, е то не могу доћи до, а не би опет волио никога да увриједим да кажем да је тако, а није тако. Ако се неке ствари неким од њих могу исправити ја ћу исправити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, само ми реците да не губимо време на овакве сувишне коментаре, конкретне чињенице нас занимају. Реците ми Ђура Антоловић, је ли он неки рођак Вашој супрузи?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ: Ђуро Антоловић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте сазнали шта се њему дешавало у Ловасу док је био тамо, јесте контактирали с њим или евентуално Ваша супруга?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ: Нисам ја баш ништа, знам да ми је супруга је сад баш била недавно он има маму болесну и тако, а ја не волим никоме не причам ни о себи, ни шта ми је било, а не волим баш о њему да ја питам шта је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И само још нешто, један сведок је бранилац окривљеног предочавала Златко Гргић помињао је овде у судници да су Вас и Драгана Накића стављали испред тамо да идете због минских поља, да сте корачали испред те групе од педесет, шездесет, седамдесет људи, колико већ је било.

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ: Па ја не могу рећи на асфалту није било минских поља нигде, а шта су они нас стављали, да опростите, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јесте ли ишли кроз неку детелину, неке ливаде, нешто на том путу према Ловасу?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ: Јесмо, прошли смо Ловас кажем па смо ишли заобилазним путем кроз кукурузе док нисмо дошли тамо до тога ди смо стали, шта ли смо радили, не знам ни ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Допунских питања тужилац?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Само једно питање, сведок је рекао да су у кућу његовог пунца где је била и његова жена дошла та војска, да му је жена испричала да је њен отац убијен ту негде око те куће, да ли му је у разговору са његовом супругом она било шта рекла да ли је препознала међу тим који су седели у кући, пили, јели и после убили њеног оца, да ли му је поменула неко име које је њој било познато, односно некога од мештана Ловаса који су евентуално били у тој групи која је дошла до куће његовог пунца?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ: Господине, још ћу једанпут поновити, то су мени говорили да ће ме водити код пунца у Ловас и да ће и тамо јести и пити и онда ће га убити. Моја супруга кад је дошла ја то њој причам након три мјесеца како она мене пита ово, оно, ја кажем рекли су да ће јести, каже тако је било, кад је дошла било је пића на столу и кулен су начели и све, е сад кад су га онда убили и да ли су они јели, ни она не може тврдити, ни ја. Али се поклопило да она мени прича то, а ја њој то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вам је поменула било које име њој познато међу том групом људи која се нашла ту у кући?

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ: Па нису они били у кући кад је она дошла, не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је сведок.

Сведок СТЕПАН МАРИНКОВИЋ: Она је само дошла да види ди јој је отац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је сведок Розина Пејића причала овде у судници да она и ћерка су биле у другом подруму, а да је нашла у дворишту код шупе Стјепана Пејића убијеног, а у обдукционом записнику стоји из ручног ватреног оружја, умро насилном смрћу због опсежних озледа главе као последица деловања пројектила из ручног ватреног оружја. Добро, господине Маринковићу да ли имате још нешто битно да кажете што Вас нико није питао? Само кратко, имамо још једног сведока.

Сведок СТЈЕПАН МАРИНКОВИЋ: Немам ја ништа, ја бих само волио и желим њима свима, не желим ништа погрешно и да ме погрешно не схвате, ја мислим да причам истину и да сам им рекао како је било. Ја друге немам ништа, хвала Вам пуно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала и Вама.

Довршено сведочење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Следећи сведок Жељко Сомборац.

Адв.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Судија, ја се извињавам, могу само кратко. Пошто, уколико би, ова,ј потрајало саслушање овог сведока, ја Вас молим да ми дозволите да одем, имам неку обавезу неотклониву, а замењиваће ме колега Живковић, мислим да нисмо ни у каквој колизији. Наравно и колегиницу Јасмину пошто сам ја био до сада. Нећу ја још кренути.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Опт.МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Није везано ни за што, посебно само бих хтео ово да Вам кажем, овде се стално помиње неки Камберај, госпођо председавајућа, тај човек није Камберај, тај човек је Камбер Слободан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Димитријевићу, зар сумњате да ја то не знам.

Опт.МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па видим ови адвокати стално помињу Камберај неки, па.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево сад ћемо, управо њега зовемо за сведока у јуну. Зар сте мислили да ја не знам и његову адресу и како се зове и где станује и све.

Опт.МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па не знам, нисам. Опростите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја примећујем као да тамо сведок је ушао у судницу, да не губимо ми време нека седне. А овај није изашао. Судија Жупанијског суда у Вуковару Јадранка Курбел: Други свједок није ушао у судницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није, а је ли дошао?

Судија Жупанијског суда у Вуковару Јадранка Курбел: Он је јутрос дошао, међутим рекли смо му да може ићи прошетати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да направимо ми онда сад паузу да не би после губили време пошто док и он уђе у судницу.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Главни претрес СЕ ПРЕКИДА у 11 часова и 25 минута и биће настављен у 11 часова и 50 минута.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Главни претрес СЕ НАСТАВЉА у 11 часова и 59 минута.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА ИСПИТИВАЊЕ СВЕДОКА

КОНСТАТУЈЕ СЕ да је на главни претрес приступила адв. Јасмина Живић.

СВЕДОК ЖЕЉКО СОМБОРАЦ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан господине Сомборац, да ли се чујемо?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Добар дан, чујемо се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су Ваши лични подаци од оца Боже, по занимању сте радник, адреса Ловас, Улица Нова бр.4, рођени сте 1955. године?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Точно.

Са личним подацима као на записнику Жупанијског суда у Вуковару Кир. 887/07 од 22.11.2007. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу Вам прочитати имена и презимена оптужених па ћете ми рећи да ли сте са неким у сродству или у завади: Љубан Деветак, Милан Девчић, Милан Радојчић, Жељко Крњајић, Миодраг Димитријевић, Дарко Перић, Радован Влајковић, Радисав Јосиповић, Јован Димитријевић, Саша Стојановић, Драган Бачић, Зоран Косијер, Петроније Стевановић, Александар Николаидис, јесте ли с неким у сродству од њих или у завади некој?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Не.

Са оптуженима несродан, није у завади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Сомборац, бићете саслушани као сведок, као сведок сте дужни истину да говорите давање лажног исказа је кривично дело. Нисте дужни да одговарате на поједина питања уколико би себе или неког свог блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу, а пре него што кренете да сведочите положићете заклетву понављајући ове речи које ја изговорим. Заклињем се.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Заклињем се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ћу о свему.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Да ћу о свему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што пред судом будем питан.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Што пред судом будем питан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорити само истину.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Говорити само истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: И да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

Опоменут, упозорен, а након полагања заклетве изјављује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред судом у Београду се води кривични поступак против ових четрнаест лица због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва. Предмет оптужбе је страдање шездесетдевет цивила хрватске националности у месту Ловас у десетом и једанаестом месецу 1991. године и конкретни предмет оптужбе је напад на Ловас, страдање цивила у нападу, убиства, мучења, противзаконита затварања, телесна повређивања цивилног становништва у самом месту и догађај на минском пољу. Испричаћете суду каква су Ваша сазнања у вези овога што је предмет оптужбе и само да кажем да суд овде има исказ који сте дали Жупанијском суду у Вуковару 10.12.2003. године на главном претресу у предмету К.25/00. Изволите господине Сомборац испричајте суду шта је Вама познато, кога од оптужених знате, да ли су они имали неку улогу тамо и све што знате у вези овога што је предмет оптужбе.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Хвала. Прије напада 10.10. почело је гранатирање на сам наш Кирбај 29.09. гдје је погођена црква, торањ и неке куће и силоси горе на Економији, то је у задрузи горе. То је ракетирање дошло из подручја репишта од Товарника, то је репиште било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Сомборац, само мало наместите микрофон да, ево сад Вас чујемо јасније.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Да, да. То би, онда у том селу већ је почело онако узбуђивање народа, није се ништа радило, сви су били у страху, куд се окренут, неко је отишо у Илок, ту нам је једини пут био као неки коридор да можемо проћи тамо према Нијемцима, није се могло, Товарник је већ да кажем био заузет, према Вуковару се није могло, јер Вуковар је исто био у окружењу као што знате, тако да је био јако неизвесно живјети већ у Ловасу, али ето остали смо, ко је осто, осто, решио је па мислио је нисам ником ништа крив неће ми се ништа десити. Тако да сам и ја ту осто и моји сусједи тако да смо прошли што смо прошли да би се 10.10. ујутро, то је било негди шест, пола шест, шест, пола седам, не знам точно почела је пуцњава, шта је саде мислим. Дођем код овог сусједа не знамо шта

је да би дошли ови оданле који су бјежали кад је почело тај напад на село кажу долази пјешадија, а људи, ди, шта, куд ћу, дјеца ми мала, ова ми била годину дана, а ова ми била пет и по година дјете. Живио сам са мамом, супругом и двоје дјеце у својој кући Нова 4, да би све више све ближе то долазило. Негде око пола девет дође ми сусјед Ђура Антоловић и зове ме каже «Жељко дај, каже, ено тату су ми убили», па гдје су ти тату убили, па ди је био, па каже «Био тамо у сусједству ишо на каву» и тога се десило да се враћо кући ту да су га убили у Крањчевићева код Живана Шибалића број 66, тако да смо ја и сусјед Лука Балић покојни отишли са колица, то су грађевинска колица на једним точку, па отишли га, ми смо отишли то, то је некако се смирила та пуцњава да, овај, то још није дошло, јер су прошли ту или нису прошли не бих вам ја точно знао. То је једна улица испред моје према гробљу и ми смо га покупили и одвели кући, а он је убијен био, добио је с леђа тако да је пао и ту смо га натоварили и одвели га кући, ја и сусјед смо се вратили назад код моје, свако код своје обитељи, ја испричам шта се десило и то је све ближе, ближе долазиле те пуцњаве тако да су негде дошли код мене у моју улицу један и петнаест, пола два, углавном то је била задња улица, ја сам ту већ, то је ново насеље ту већ нема задње куће и то је задње било што кажу они прочишћавање села. Дјеца су ми била и мама у подруму, а ја и моја супруга смо били горе да би викали да не пуцају да има ту дјеце мале. То је било ја таман да сам отишо у примаћу да погледам рафал је пропуцо тако да скоро да сам и ту добио метак, поразбијани су прозори и ја сам отворио врата ова улазна бочна и вико сам и они су престали и каже «Излази ван с дјецама» и отишо један по њих, каже «Дигни руке горе», како ћу дигнути руке горе, дигнем једну руку, «да немам оружје», реко немам ништа оружје, никако оружје нити сам имо нити имам. Да би видео Воркапић Милана звани Трндо и он пита мене «Жељко шта радиш ти ту», како шта радим па то моја кућа, каже «Нисам знао», добро ајде ниси знао. Извињавам се само да попијем мало воде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па реко то ми је кућа, но, ово је преко од Пере Туркаља, ово је од Славка Туркаља од брата јел, каже «Ко има ту», па реко снаја му ту, ја, њих нема они су отишли за Илок, тако да сам ја ишо показати тамо у ту кућу, вамо, тамо, да види стварно да нема никог, била је само његова Пере мама лежала у

кревету била болесна и добро они су ту све прошли ту код мог сусједа и сусјед неће да изађе ван, реко дајте, немојте, реко, ту има исто су дјеца мала и жена му је православка из Негославаца немојте, каже «Нек изађу, ако не изађу ми ћемо бацити бомбу» и ја викнем «Лука, дај изађи» и бацио је бомбу, јел, и онда изашли су и дошли су код мене и ту је био, нисам знао моментално али сам у току њихових прича да су неке надимке имали. Ту је био Петроније и е сад Ацо, е сад неки надимак ваљда или је тако, неће ми ваљда ништа бити да ми замери «Коњ», «Ацо Коњ», тако су се они изјашњавали. И ту су они мени прочешљали кућу све вамо, тамо кроз таван, све у подруме и све, овај, и онда су отишли и онда су рекли као ту је најзадње немој никуда да идеш, мети бјеле траке и дјеца и сви ко има у кући и сусједи све да морају бјеле траке ставит на раме и да објесимо бјелу плахту на врата, капију, шта гдје имаш, зид, шта ти имаш испред куће и то би било, и онда ми је реко да се сутрадан јавим пошто већ каже полицијски сат је у четири сата да не идем никуда, да се сутра дођем пријавити у задругу као колко нас има, шта има, јел, тако да сам ја онда сутрадан отишо, у десет сати је био, до десет сати нико не смије ићи по селу јер је био полицијски сат, тако да сам ја отишо негде око једанаест сати у задругу на порту гдје сам се пријавио. Ту је био, пријавио сам се код, Радован Тепавац код њега сам се пријавио и кад сам ја се окренио видио ме је Милан Радојчић, «Жељко здраво», здраво-здро, каже «Јеси стига ту», па реко видиш да сам ту, дошо сам пријавити, каже «Донеси, каже, пиштољ», откуд ти то сад, ја знам да немам пиштољ, ништа, нити сам имо никакво оружје, нити сам био задужен за неко оружје, нити сам био ловац ни ништа, ја у својој кући оружја немам. Па каже «Ја ћу довести, послати да претресу кућу», реко па пошаљи ког хоћеш, ја знам да немам ништа, једино ако ви нешто хоћете да подбаците па да ме окривите, али није посло никога нит на претрес, ни ништа. Тако да сам се пријавио и онда су ми рекли да сутрадан дођем на рад. Радиће се хранити стока, купит мртва тијела, стоке и ранит стоку на задруги, било је тамо оваца, крава и шта је било тамо све остало, е онда смо радили, ја сам знао терат трактор и онда смо ишли хранит ове по селу гдје су биле напуштене куће и доважали на Економију пошто неку су отишли из те куће па смо отишли хранит стоку и вратит, натоварит и однети на Економију јер тамо је била фарма па се могло и штала је па се могло донјети и свиње и све тамо да буде на окупу.

Да би, то је било до 17-ог смо све то радили, 17-ог су нам рекли да одемо кући и да дођемо имамо неки састанак сви до педесет година. Ја и сусјед смо мој отишли кући и вратио се само ето мало како смо јели и ја кажем супруги идемо само на састанак, реко до пет сати је полицијски нећемо, неће нас задржати тако дуго. Да би дошли ми већ код цркве, видимо ми шарене униформе и беле упртаче, ја реко сусједу ово се богати ово се нешта кува. Тако да смо ми били се скупили, скупили смо се у групу и ти су нас опколили около, ти са упртачима ти у униформи, ко су, шта су, да ли је то полиција, наводно чим је бјеле упртаче мислим да је војна полиција, али углавном маскирне униформе су имали нове, фришко обучене што кажу, оно, из калупа извађене. И онда смо улазили у ту машинску радиону у двориште и ту нам је на тој портирници смо били претресани. Ја сам имо ко и свако, да ли је имо ко, није, ја сам имо, не знам за друге, имо сам мали ножић да би могло нешто јести или сланину или сендвич или да могу сећи за јести кад будемо, кад смо радили то вријеме и ту су ми нашли тај ножић и ту су ме и претукли и по ногама, раширили смо ноге, наслонили смо се на ту портирницу и овај један је реко, каже «Ти и Палијан Иван», Иван тај што је исто погинуо, каже, вас двојица, није он именово већ ја кажем да је он ишо са мном каже «Идите по вреће од умјетног горива, донесите једно три четири вреће и ставите ту у предворје зграде кухиње и у трем», што ми кажемо Шокци трем и ставили су пушкомитраљез на те вреће што смо ја и он поставили и сад кад смо сви отишли унутри неки су донели клупе па су седели у два реда, ја сам био у првом реду сједио на бидону, то је гдје се храна ставља унутра и долазио је, дошо је онда кад смо ушли ми унутра дошо је онда Љубан Деветак, он и Коста, Коста је дошо. Отишли су они у кухињу горе где су тамо нешто причали, састанак неки имали и онда су се вратили назад, тако да смо се ми онда поредали, устали се и поредали се у две колоне да би он реко да се издвоји ко зна шта радити кухар, електричар, углавном ко нешто зна радит, трактор, вамо, тамо. Тако да је он издвојио, издвојили су неке, те групе и те су групе биле пуштене. Гдје су отишли и, тако сам чуо да су били у Милићевој кући, јел тако нешто, Францишковићевој, то што сам чуо, нисам видео ништа. А ми смо остали, остатак је остао у дворишту испред механичарске радионе, да би касније Љубан отишао из дворишта и рекао је, каже немој ништа да се случајно деси, ко шта треба, нужду имати да се обави, да се једноставно пусти, да иде, ВЦ

је било, купатило тамо и све, да се може ић обавит нужду јел ко шта мора. Тако да смо ми дизали руке, требаш ићи мокрит, овај каже стрпи се, пишај каже у гаће каже. Шта је сад, опет дигнемо ми, једва су нас пустили, и сад требаш мокрит, не можеш мокрит већ све те стегло, и онда су пуштали једног по једног, неки су били позвани опет горе у Солаковић Љубо, њега су највише малтретирали, позивали га тамо, па га враћали, али нису га тукли, једноставно га тако, шта су га испитивали, углавном то што смо видели. Да би ујутро негдје око осам сати дошао Љубан опет горе су отишли у кухињу, и тамо су опет нешто састанчили шта ли је било, да би дошо Боксер, тако се представио и рекао је, има неки попис на папиру, неки је попис био. Добро то, то читаво вече, то сам прескочио сједели смо руке на кољена и морао си бит исправит, ако си се мало сагнио један је долазио у СМБ одјећи, униформи, име му не знам, имао је од торпеда, то је цијев тако од горива, она је била еластична али било је, две су матице ишле на пумпу, и добро ај то, углавном две матице су биле са стране, то је било негде 25 сантиметара дужине и он је пролазио и ко је био сагнут само га је ударио по леђима. И онда су нас то вече, то исто су нас пописали, сви који смо ту, да би ујутро кажем дошо Љубан негде око осам сати, пола осам, осам, отишли су горе у кухињу, и ту је било неке мале приче и онда Љубан отишао, да би били позвани Берислав Филић био је претучен, Лука мој сусјед, Балић, и онда су се они вратили и онда је овај Боксер, име му не знам, имао је попис неки на папиру и читао је нас, дал је било 12, 14, не могу се точно сјетит углавном било нас, и он је читао имена и свако ко је долазио. Прво је рекао ко зна неке борилачке вештине, бокс, карате за тучу углавном нека дође и као с њим да се потуче, нико се није пријавио. Нико се није пријавио, е онда је читао имена и свако ко је пролазио крај њега лупио га је у стомак, у прса у бубреге, углавном по тијелу га лупио гдје је доватио, и ми смо били по седморо код једног контејнера одвојети, да би увијек неко долазио и испитивао га, изударао га, ћушкао га, да би дошо један мали код мене имао је црну траку сав онако запјенит, дође каже бре Сомборац каже ишо би у Сомбор децу да кољеш, о боже па гдје ти то сад пало на памет. И он ме хтео ударити доље међу ноге, и ја сам се ту некако блокирао, да би Ацо Коњ био је иза мене и бубнио ме у десну страну са кундаком, гдје имам и саде последице, где слабије чујем и имам ожиљак на уху, и ја сам пао доле и каже бре де устај се каже, и још

ме онда тако лупио, и ја сам се устао онако све ме несвјестица ватала, тако да сам издржао то. И онда су нас, то сам ја, то сам задњи био који су нас истукли и онда су рекли идете каже брат грожђе, каже ко оста, оста. Јој боже реко готови смо, и ми смо кренули први, који су били ту, који су нас читали, кренули смо у колону ван и ишли смо доле крај задруге смо прошли, па смо ишли централом доље, ишли смо у средини и ови су са стране ишли који су били ту у униформама. Међу њима је био Илија Кресовевић ловашчан и Милан Рендулић, звани Бува, како су се они нашли ту немам појма, не знам, углавном видео сам их да су били тамо, ишли смо доље цестом и рекли су нам ко бјежи и ко не може ић, јер је ту било избодених, био је Бошко Бођанац избоден, ко не може ић зна се шта га следује, или бјежи ил шта било да биће, шта њима то значи, значи да то, да га ликвидира јел. Тако да Бошко пред улаз, 50 метара од тог минског, на тој самој кривини код Циндрић, то је кућа, ту је он убијен, ко га је убио ја немам појма, углавном чуо се пуцањ, ми смо били напред, нико се није могао окретати ни ништа, и рекли су нам скрените ту десно на ту ћуприју, реко боже па није сад то, виногради ништа, виногради су лијево а ми смо десно кренули и ту је била дјетелина, наредили су нам да се ухватимо за руке као у стрелце и да кренемо напред, ко види mine каже нек стане. И ишли смо ми негдје, па не знам, брат брату једно 25 до 30 метара смо кренули да би видјели мину и ови су стали. Ми смо стали. И рекли су нико, не сме нико да легне доље јел. Да би та детонација, да би те mine експлодирале, ја нисам видео, али по причању од овија, да је био Иван Краљевић да је био гурнут од тих који су нас пратили и то је експлодирало и ја сам од онога како је земља и још имам један гелерчић овде на челу, ту ми је почела крв и ја сам пао доле, и почео је рафал више главе мени пуцало. Да би сусјед Лука био и Ходак, звали су га Мечка, он је био багериста, име му је јел Мата, мислим да је Мата, да је име њему, он је још кркљао са десне стране моје, ја сам био негде седми, осми од цесте, па је био канал и онда је ту била дјетелина, и он је кркљао и добио ил добио по плућима, грлу, углавном добио је рафал добар онако, кад смо уносили рањенике, ја сам видео гди је и шта је, још овај један иза нас који су били, ти који су нас пратили каже крепаћеш ти каже сам. И да би то кад смо се ми устали, наишло је војно возило старешина је неки био, био је то, углавном возило је војно било и он је рекао шта ви радите са тим цивилима. Радимо, каже као то су

они, као то смо ми поставили, то што сам ја особно чуо на своје уши. Каже ништа идите, и један нас је издвојио до те који су ишли с нама и он је заповиједао да идемо полако и ако дођемо до тих потезних мина, то су биле потезне мине на шпагу, оне четвртасте, рупичасте овако, на штаповима које су биле поставите и онда који су били рањени, убијени каже ви сад се сужите ближе и крените напред. И ја сам ту храмљао од тих још батина и од свега тога, каже ти остани, лези ту. И онда су ови моји опет кренили који су могли и дошли су опет до тих потезних мина и ту је сад дошло до разминиравања, да иде неко ко разминират зна, ајде јавили су се њија тројица, али им је овај са стране још говорио како да раде, шта да, да не би потегли, почупали ту шпагу и осигурач био се извуко и дошло би до погибања, јел. Тако да су, ишо је прво Ђука покојни Радочај, па је онда ишо Јосип Острун и Перо Вулета који је на срећу имао грицкалицу у себе тако да је он са те шпаге све исјеко, и то би било то разминиравање. Дошли смо до крај пута, онда смо се сви устали и кренули смо опет каже, дошао је камион боровски који је возио Милан Воркапић звани Трнда, онда смо ми купили рањенике у тај камион и те рањеници су одведени према шуми, углавном јел за болницу, гдје су имали свој стационар ту су одвезени. Да би касније кад смо све то утоварили те рањенике вратили се опет у село с пратњом тих који су нас водили, да би дошли у механичарску радиону, ту су нам дали мало да замезимо, мало сланине је било, и тамо насјекли нам и дали нам јести. Да би дошо Петроније са аутом звана «пеглица» разбијено је задње стакло било и узео је сикиру, сикирицу малу, не баш велику секиру шумску већ ову малу секирицу, и каже сад ћете каже бити исечени, оћу вам руке, уши, главу, зато што овај наш погинуо. И да би ето, ови су нас ипак спасили који су нас довели и каже бјеште сви у радиону, посакривајте се по каналима, ту иза трактора, ди било каже, у подрум, гдје ко може нек побјегне и они су добили наређење каже ако случајно Петроније долази унутра, ко био, добили су наређење да пуцају по њему. Тако да је он одустао од тога, видио да неће ништа моћи успети, е онда су нас пописали. Пописали су нас и рекли сутра дођите опет, поново на рад, бићете одређени ко шта ће радити, и то ето тај рад био се одржо скроз до 12-ог месеца, ту је било протеривања, а у међувремену било је опет застрашивање, бацање бомби по кућама, вамо, тамо, пуцњаве и то би било то. Ја мислим да нисам ништа пропустио. Добро, оно кад смо били

заточени ајде да још и то кажем, да смо, пре тог минског поља је тај који нас тукао и обилазио нас, морали смо ко шта има златнину, прстење, новац предати, ту је један Златко Божић ишо купит од нас који бисмо били заточени, нису убијени, давали смо новце ту ко је шта имао и предао је и тако још каже, немој случајно каже ком шта остане ми ћемо то све наћ. Ја мислим да сам ја све реко, колко ми је свест била при памети.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да је у 12,33 часова главни претрес напустио бранилац, адвокат Војислав Вукотић и да ће га у наставку главног претреса мењати бранилац, адвокат Слободан Живковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, господине Сомборац, сад ће странке да Вам постављају питања, прво ће тужилац.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добар дан господине Сомборац.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Добар дан.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја заступам оптужбу у овом поступку, поставићу Вам неколико питања ради евентуалног разјашњења неких околности и у вези тога што сте Ви до сада изјављивали. Хоћете ми прво рећи улицу и тачну адресу где сте Ви живели у Ловасу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је Нова број 4.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Извињавам се нисам чуо. Чиме сте се Ви бавили у то време док сте пре ових догађања у Ловасу?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Био сам радник Борова као пратиоц, радио за Михољац до '91.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пре свих ових догађања, пре ових напада и непосредно пре тога, с обзиром на национални састав Ловаса какви су по Вашем мишљењу били међунационални односи у Вашем месту?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па били су, ма не да били добри већ врло добри, ја мислим да ми смо се дружили да то нико није гледао по националности ко је, шта је, ишли смо заједно у школу и дружили се, играли ногомет, били су ловци, ватрогасци, омладинци, како је било онда све, нико ништа није о томе ни помишљао да би то дошло до овога што је дошло.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је и ако јесте у ком времену и из којих разлога дошло до поремећаја тих међунационалних односа, да више нису били као што су били пре тога?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па довели ови парламентарни избори, демократија, другачији однос државе и републике, како, то је неке сметало, неком није ил како ко има право и.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је ту било некаквих екцеса из којих би евентуално могли бити поремећени односи?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па ја колко знам да није нико ником ништа није ни наудио, бар како сам ја радио у Борову и путовао заједно с њима да нико ништа није, е ово оно, ми ћемо ово, шта, нема шта, ти си што каже оно најмање се тебе пита.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је пре овог напада на Ловас, да ли су у селу међу вама организоване некакве страже на некаквим пунктовима и ако јесу да ли сте Ви у томе учествовали и у коју сврху су те страже држане?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: А не бих на то одговорио ништа то, ја нисам упућен у то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је пре напада, тог напада на Ловас у Ловасу или у неком окружењу Ловаса било Хрватских оружаних снага, по Вашем сазнању?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Није било, не, нико није био, једино полиција што долазила из Илока, била, обилази села, то што су колко већ могли, Опатовац, Мопово, Шаренград, Бапску ето које било, значи није окупирано.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вам је познато, да ли су пре напада на Ловас да је било неких преговора између представника вашег села и војске око тога да се ништа не догоди и да се?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Је, је, било је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Укратко само шта Ви знате о томе?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Ишо је начелник Цирба ишли су у Шид на преговоре и.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Знате ли епилог тих преговора шта је договорено и шта се догодило?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Не, нисам био упућен у то, знам, речено је да ако има какво оружје да се преда оружје и те ловачке пушке, које што било, ми смо рекли предаћемо све и да ћемо, и ако треба стаћемо на улаз и сви ћемо се држат за руке и нек војска регуларна уђе у село, колко ми је то упућен, колко. Јер знам да је мирно село

било, да нисмо никог ни дирали, ни нападали, колко сам ја био присутан у селу и чуо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вам је познато, да ли је евентуално било, да ли сте Ви то могли уочити да неки од Ваших суграђана Српске националности да су раније напустили Ловас, да нису били ту у време напада на Ловас, а да су се касније појавили у селу?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па ја колко сам приметио да је тај Трнда, Милан Воркапић, и Крњајић да нису били у селу, толко колко за њих двоје знам, е сад дал још ко, не могу, није ми свест баш толико, или је, не знам дал је Радојчић, не могу, не, не, ове двоје знам, ал нећу више никог да кажем, не знам, једино за ову двојицу знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли вам је приликом претреса куће, након што се то догодило, дал вам је нешто однето, узето из Ваше куће приликом овог претреса, кад су Вам комплетно претресли кућу?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Није ништа, не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли можете да се сетите, ти који су дошли, које сте видели тог дана, који су дошли у претрес Ваше куће, да ли се можете сетити какву униформу су имали, шта су то имали од униформе, и наравно од наоружања?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Милан Воркапић је био у СМБ одори, а Ацо Коњ, Петроније, е сад колко је било, да ли је њија пет, шест било, не бих ја знао то точно казати, углавном ове сам запамтио који су мало гласнији били, он је био, имао је криж велики, Ацо Коњ, а Петроније је био исто у маскирној одјећи, имао је тетовиране змајеве имао на рукама са лијеве и десне стране, толко колко сам ја уочио, још ме питао јел ти знаш шта значе ови змајеви, каже то су Словенци.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте чули да је тог истог дана, кад се догодио тај напад, да су неки Ваши мештани били доведени и задржани извесно време, неки више, неки мање у двориште те Ваше задруге?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Кад сам се ја био дошо пријавити, били су заточени горе у складишту, горе на кату те механичарске радионе, били су то мој пунац, пуница, Манојла Филић, не знам, било је толко колко су ми они рекли да су били горе, углавном то ми пунац реко да су они били исто заточени. Пунац је био исто у Томисављевој, тој улици одмах трећа кућа с лијеве стране од механичарске радионе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви с обзиром да сте добили налоге, рекли сте шта сте радили, од кога сте добили те налоге. Да ли сте Ви учествовали у тим пословима које сте обављали у сакупљању погинулих у том нападу, дан, два, три после тог напада?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Не, само сам скупљао рањенике, јел нисам могло био сам ослобођен два дана, три, био сам под лијековима, так да нисам ишао, дошо сам се јавити сутрадан 19-ог, како су нам рекли да дођемо радит, и онда су ме ослободили једно два, три дана, сам добио лијекове и онда сам се дошо пријавит, тако да ја нисам сакупљао, али сам ишо, касније је убијено Божу Видића, он је био у подруму, то сам га ја сахранио и Лукетић Адам и да, Антун Лукетић, ишли смо сахранит тога, у подруму на брду у Владимира Назора је био, ту је био Коста нас предводио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Питао сам Вас да ли сте после тог напада 10.10., два, три дана касније, да ли сте Ви били у некој групи људи која је ишла по селу и сакупљала погинуле у нападу и након напада?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Реко сам, нисам био, нисам ишо, ишо сам стоку купити и ранит стоку.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Један Ваш суграђанин, сведок Антун Лутровић Туно, је између осталог рекао да сте и Ви били у групи мештана која је сакупљала лешеве после напада на Ловас.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Не знам, не сећам се, ја знам само колко сам сахранио те, а ово са минског поља нисам купио, не знам откуд њему то, дознања та, јер он није био тамо да види то. По селу јесам купио те, кажем које сам ишо по селу купит, а оне са минског поља нисам купио, зато што сам био ослободит а то у међувремену су они покупили већ, сутрадан, пошто ови су, дан, два су стојали тамо доле на приколици, тако да ја нисам, са минског поља нисам купио, по селу сам купио кажем тога Божу Видића и.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Исто тако један сведок, Ваш суграђанин Антун Лукетућ је између осталог рекао да сте и Ви били у групи такође неколицине Ваших мештана негде у времену између 10-ог и 18.10., значи између напада на село и овог минског поља, која је у подруму месног уреда припремала затвор, очистила га, унела сламу и поставила жичану ограду.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Да, ту сам ја поставио и жичану ограду, наређење је било, ја и Паво Шимуновић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте приликом обављања тог посла видели некога од Ваших суграђана у том простору где сте Ви радили?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Дал сам?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте видели некога од Ваших мештана затвореног у том простору, тог месног уреда где сте Ви то припремали?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Не, не, то је било у фази ограђивања, тако да није још нико био привођен, то је тек онда сутрадан или навече, не бих Вам точно знао казат, углавном после тог, кад смо ми то средили све, оградили и донели сламе доле у подрум онда је то било привођење.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Можете ли нам прецизније одредити кад је то било у односу на дан напада на Ловас, на 10.10?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па не знам, не бих се сјетио, то је, не бих Вам знао казат, да ли је то било прије или, мислим да је то било прије. Не знам, да ли је било прије затварања 18-ог, не бих Вам знао точно казат, не могу се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко Вам је то наредио господине Сомборац, кажете наредили су ми да ставим ту жичану ограду и то да оградим. Од кога сте добили то наређење?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Ко ће се то сад сјетити, па то који су нам тамо, не бих Вам знао казат име, углавном добио сам наређење пошто смо радили то, рекли су е нећеш то радит ти ћеш ово радит. А сад ко је точно реко, не знам, не знам, то је, дал је то неко од ових добровољаца, дал је неки старешина, не знам, не бих никог именовао кад не знам, не знам, то не знам, не бих Вам то мого на то питање одговорит. Углавном био је, дал је старешина тамо био, ту неки, биле су те униформе исто, да не знаш ко је ко, дал је то војска, дал је то овај, дал је онај, мислим то не знам, не знам како би се Ви нашли у тој ситуацији да би одредили е казат, ја кад сам служио војску зна се ко је, какве су биле униформе, то је то, морнарица је имала то и то, а ово сад, то ни бог Исус свети не зна.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли имате сазнања, да ли сте лично то утврдили или сте чули, да ли је и колико Ваших мештана у нападу и у вези са тим нападом 10.10., смртно страдало у Вашем месту?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Оно кад је било по селу, онда било око напада је било негде двадесет двоје, а на минском пољу је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, не, питам Вас само за напад, за напад Вас питам?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па око 68, 70 тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, не, нисте ме разумели. Питао сам Вас 10.10., напад и у том нападу и око у вези са тим нападом, значи дан један касније, да ли сте Ви чули, да ли знате колико је тада Ваших мештана страдало?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Двадесет двоје.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Одакле је Вама то сазнање да је 22-двоје?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па то кад, сад кад смо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви у том времену, тада, значи тада кад се то дешавало знали колико је, који су Ваши мештани страдали и колико људи?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па нисам знао, откуда би знао кад ниси могло никуд ићи из куће.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А када сте сазнали колико је Ваших мештана страдало?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па добро, то је било по причању, оно кад се ишло покупит ове који су прво ти побијени, то тија који су купили, сад који су купили то не бих знао казати да су сакупили 22-двоје, тако, неки су били сахрањени, били су по гаражама, у капелици, на улазу у гробље, по гаражама сам реко исто, по таванима, како гди су ког нашли тог су убили. То је било то, а ово посебно, на минско поље то је друго, углавном око 22-двоје.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли имате сазнања о томе да ли је у времену од 10-ог, значи после напада, па тамо до минског поља и првих дана новембра, половине новембра, да ли знате да ли је ту било некаквих затвора где су људи евентуално довођени, мучени, малтретирани па и убијани? Приручних затвора.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па били су затворени у том подруму, онда то колко знам ови Лукетићеви, Кризманићеви, они су доведени из опћине, из тег подрума. То је то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је функционисала некаква полиција ту и где је била стационирана, ако је било полиције у селу? Говорим од после напада па надаље.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Дајте ми кажите, да ли је било?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи после тог напада, да ли је било, да ли је функционисала некаква полиција, милиција и ако јесте где је била стационирана?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па не знам ди је било, немам појма, углавном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Сомборац, само код микрофона ставите уста да можемо да чујемо.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Ево близу сам, близу сам, извињавам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа, ништа.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па биле су неке, потврде су, давале се, ајде да кажемо у том «Биму», како ми кажемо, то је гостионица, ту се неке, а ко је ту био, дал је ту полиција издавала, немам сазнања. Углавном потврде су се давале.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате где је кућа овог Кесера, Боже Кесера?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Боре.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Боре Кесера, пардон.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Боре Кесера?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Да, да, то је у центру, па ту је полиција нека била, ту је било нешто, ту је било, исто било у том подруму било заточених и тучених, исто. Ту је било и испитивање исто.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Ви знате име некога од Ваших мештана који су прошли кроз један или тај други затвор који помињете, било вамо у месном уреду било у тој, у кући тог Кесера? Да ли сте евентуално некад с њим, са тим лицима, ако је било таквих, контактирали и разговарали шта се то дешава и шта му се евентуално догодило?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па нисам то контактирао, не бих на то одговорио питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Сомборац, мало пре сте рекли Кризманићеви, Лукетићеви су доведени из подрума.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Они су доведени из подрума, углавном доведени су у задругу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми који су то Кризманићеви и Лукетићеви, јел знате имена?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Кризманић Ђуро и Лукетић, е имена, и Видић Иван, они су поубијани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А само појасните где су доведени, кажете?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Доведени су, добро то сам испустио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Доведени су у задругу и ту су они пред нама, то је било, о боже дал је било 17-ог или 18-ог су, 18-ог, 18-ог доведени су и ту су нас, ту су претукли пред нама, тај је сав био крвав зид, да смо ми тај прали зид после тога и они су враћени назад према опћини. Јел кад смо ишли на минско поље видела се крв, крв се видела гдје су одведени опет назад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тих неколико дана после напада, после 10.10., па до 18-ог до тог минског поља, да ли сте и какву војску Ви виђали у селу, мислим отприлике колико их је било, какве су униформе носили, да ли сте знали која је та војска уопште?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Ови су били. Молим?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте уопште знали која је та, каква је то војска, о обзиром да сте рекли да сте ишли по селу, да сте радили, претпостављам кретали сте се у то време?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па виђао сам те који су били ти дошли у село. Имали су шарене униформе, неко је имао СМБ униформе, како ко, неко овако, неко онако, и. Е онда су дошли ти неки резервисти. Кад је то боже било?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел можете само то да појасните, кажете виђао сам те који су дошли у селу. Имате ли сазнање који су ти, не мислим поименце, него који су то, које формације?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па ето те које сам видио, које су биле код мене, те сам познао, не могу ја и ове наше.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не мислим поименично него који су ти, које су то формације, који су то дошли, јел то нека редовна војска, резервисти, ови?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па рекли су као «Душан Силни» шта ја знам ко, «Душан Силни» а шта им то значи «Душан Силни», немам појма. Так да се и Ловас назвао «Душан Силни».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где, кажете били су код Вас, где су то били код Вас, оног дана кад је код куће?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па кад су чишћење села, улице и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи 17.10., дан уочи тог 18-ог и тог минског поља, да ли сте чули да је неко ишао по селу и обавештавао грађане да треба да дођу у радиону?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта сте чули?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Да, да дође на састанак. Био је, да је ишо добоват, углавном био један, ишо од наших да ишо добоват, ја мислим да је овај Шелебај, Шелебај Томислав.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви на основу тог позива се јавили тамо у задругу или Вам је на другом месту и неко други рекао да треба да дођете на?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па не, ми кад смо радили нама су одмах рекли идите кући и дођите на састанак, има неки састанак, ја сам то радио већ тамо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сам ја добро разумео да сте Ви рекли, значи тог 17-ог пред долазак у двориште механичарске радионице, да сте видели некакву војску са белим опртачима?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Точно да, шареним, шареним, шарене униформе и бјеле опртаче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А где сте их то видели, у ком делу?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Испред механичарске радионе, стојали су у групи, биле су липе тамо, јел ту има дрвеће, липе ту су биле.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли отприлике можете да процените, да ли сте видели онако оријентационо колико је било те такве војске?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па шта ја знам колко је њија било, да ли је било 10, 12, откуд ја знам број точан казат, нисам ја бројао, ко ће се сјетит е идемо бројат колко има, нит је било у памети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало да појаснимо с обзиром да на оваква питања. Јесте ли видели, колко сте видели тих са белим опртачима, на то само?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па кажем Вам, дал је било 10 дал је било 12, дал је било 15, не може у оном моменту се нико сјетити ајде идемо пребројат колко има, мислим, чему бројање, нећеш ти ићи сад да њија нападнеш, да идеш се бранити кад. Не знам точан број, углавном били су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На улазу у то двориште механичарске радионице, какве су капије, да ли има нека велика и мала, или само једна и како се улази у двориште те механичарске радионице?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Има капија од 8 метара и улазна врата од метар и десет, жељезна.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И на која врата ви улазите у?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: На та мала врата од метар и десет, жељезна врата улазна, главни улаз.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А да ли се та војска у белим опртачима, да ли она учествује у вашем увођењу у то двориште или се они већ налазе у двориште, где су они?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Они су се одмах поставили, каже један по један улазите унутра и претрес, рекао сам претрес код те портирнице где си се морао наслонити на зид, ту има један прозор, и где си се наслонио и претрес, и ту су ме нашли, рашири ноге, по обичају, рашири руке, наслони се на зид и ту су ме нашли, кажем то што сам рекао и то је то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У току ноћи између 17-ог и 18-ог ово што сте поменули по имену Петроније и тај Аца, да ли сте их Ви видели у току ноћи између 17-ог и 18-ог, да ли су били ту међу вама, међу тим осталим? Колико је било ту ових са вама у оквиру тог дворишта, простора тог дворишта?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Колко нас било заточених?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да отприлике колико је вас било, да.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Цивила?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, да, цивила, вас мештана.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Објасните ми, кога, чега?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Отприлике вас цивила, мештана колико је било у том простору?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па преко сто било ја мислим, тако, не знам точно број али сигурно по прилици.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А колико је било тих војника који су били са вама унутар тог простора да вас како кажете чувају?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: 8, 9 тако, осам до девет.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је међу њима било и ових са белим опртачима, у току ноћи, пазите значи од 17-ог до 18-ог ујутру?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Колко ми је била свијест, били су само у униформама тим шареним и један у СМБ, који нас тукао, обилазио нас који смо били сагнути ударао нас са оним предметом.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате да ли су у току ноћи све време са вама били те које сте именовали, Петроније и тај Аца?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Молим?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате да ли су току ноћи 17-ти на 18-ти међу тих пет, шест, седам, осам, колко сте рекли, који су вас чували, да ли су међу њима били и тај Петроније које сте именовали и тај Аца Коњ?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Петроније ја мислим да није био, није ни Ацо био, већ је био Коста, њега сам запамтио, а да ли ова двојица били не знам, ја мислим да нису били.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ујутру кад је издвојено вас десетак, дванест, да ли су тада били међу вама тај Петроније и Аца?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Да и рекао сам да су.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте видели да ли је Петроније некога ударио или га на неки начин физички малтретирао?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па не знам, то нисам видео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте видели пошто је несумњиво према свим исказима тај ваш мештанин несретни Бошко Бођанац био тешко повређен пре него што сте кренули, да ли сте видели ко је њега ударао, малтретирао, повређивао?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па он је био избоден ножем је био и тучен, а ту су били исто ти именовани. А ко га је убоо, не могу ја гледат сад, онај крај нико није мого окрећат се, ја знам ко је био до мене и шта је било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте да су ујутру пре него што сте кренули ту доведени ови Лукетићи отац и два сина.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Да, два сина, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Отприлике које време пре вашег изласка из дворишта су они доведени?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Око пола десет.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте пре тога, значи кад су они доведени, да ли се сећате да ли је ту негде био у дворишту или у згради Љубан Деветак?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Не, он је, рекао сам, дошао ујутру у осам сати.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пре него што ћете кренути из дворишта, да ли у то двориште долази и улази још нека војска?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па мислим да није, који су били ту унутри да су ти били, не бих се точно сад, не сјећам се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли вам у самом дворишту неко командује како ћете се постројити, како ћете изаћ напоље?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Да, да, рекли су, ја мислим да је тај Боксер рекао, е сад идете ви, прво нас 12 који смо били тамо код контејнера тога за смеће, ди је било то на страни, да смо ми први кренили, онда су ишли ови који су сједели на клупама, ишли и они су рекли доста, дотле, докле су ишли, нас око 50.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И кад сте изашли на улицу, ко је у вашој пратњи, да ли вас на улици сачекује још нека војска, па креће са вама, шта се дешава кад ви излазите на улицу у тој колони?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па чуј, на улици није више било никог, нисам никог примећивао јел ме страх хватао, онда сам мислио на своју породицу, дјецу и био са склон само њима, дал ћу се вратити јел нећу се вратити или.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте да сте Ви били међу првима у тој колони?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Негде не челу колоне?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте видели која војска и колико те војске иде у вашој пратњи?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Ја не знам да ли је било седам, осам с једне и с друге стране, дал сад гријешим ил не гријешим, углавном ми смо били у средини, они су били са стране. Као да случајно не бјежимо, да не можемо ни бјежати ни, то је то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте у тој пратњи која вас је пратила међу тих седам, осам с једне и с друге стране препознали било кога од оних који су били са Вама у дворишту задруге у току ноћи и ујутро?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па ето, само знам ето тих двојицу ловашчана, а ове друге не познам. Можда сам их виђао ал имена не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где су била та двојица ловашчана које сте рекли Милан Рендулић звани Бува и Илија Кресовић, у кретању, кажете ви сте на челу колоне, а где су они?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па они кажу да су, по причању да су, били су тамо у оквиру те задруге преко и да су били, они су исто имали СМБ одјећу и да су они рекли ајде ви познате и да водите у бербу грожђа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је по причању, али да ли их Ви видите у том кретању где се они налазе?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па видео сам, видео сам, били су крај задруге.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, крећете значи од задруге, идете тако, скрећете према централи, где су њих двојица?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па пред задругом су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред задругом да.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: На улици, на улици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али да ли сте их видели у пратњи то где се они налазе, у току кретања значи?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Они су били одзада. Овде који су крај мене били нисам се могло, нисам се смео окрећат, јер ови који су били с једне и с друге стране ту су били ти које ја не познам ни именом ни презименом, а они су највероватније били одзада ти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел их Ви видите или их?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Како ја могу видет кад не смем се окрећат, како да их видим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, значи нисте.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Нит знам кад је Бошко убијен, кад се ниси смео окренути, ко га је убио, шта је, убио га. Углавном смо га видели да је ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи Ви њих не видите у ствари у кретању?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Нормално да не видим, ја мислим да се ни Ви не би смели окретати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, па само да разјаснимо господине Сомборац, да видимо шта сте видели а шта сте чули.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Да, да, па ето кажем Вам то што сам видео, од мене напред два, три метара, и до мене, одзада не могу видјет ништа јел не смем се окрећат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пошто сте Ви били на челу колоне, да ли неко од ових војника иде испред Вас или сте Ви на челу колоне?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па ја сам био седми, осми од почетка и у тој линији су били ти који су нас водили, значи није био, нисмо били размак шта ја знам, један метар да имаш корак, да можеш ић да га не удариш, и да се не постакнеш, а они су били мало више размакнути, јел су били у тој равнини као и ми.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли ви идете у колони по двојица или по један у колони?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Кога?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви кад се крећете да ли по двојица један поред другог или један по један, један иза другог?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Један иза другог, рекао сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте могли видети и закључити да ли неко командује тим војницима, да ли ту неко има ко је главни, који се пита како ћете се кретати и где ћете се кретати?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па глас је дошо одзада, ко је то наредио где се треба скренити, дал је он то знао, највјероватније да је знао кад је реко скрените ту десно, значи претпоставка моја је да се фактички већ било сажето ди требамо и шта требамо и то, а ово што су рекли идемо брат грожђе то је то, то исто, кошење лијево, десно ногама и.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте ви по наредби тог гласа скренули у десно или је неко од тих војника пре вас скренуо десно ван пута?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Не, не, ми смо скренули. Рекли су скрените десно и кренули смо, прешли смо преко једне ћуприје, канал је ту, канал и ћуприја, вежа, како хоћете, да се разумемо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како се том приликом, ко вам наређује како да се распоредите ту, а како се та војска распоређује?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па ми смо се, рекли су нам идите скроз горе, разделите се лијево и десно и идите у колону, ухватите се за руку као у стрелце а они су били иза нас. Зна се ко, јел.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се ви одмах тако распоређени у тој колони крећете тамо према погону «Борово» или се?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па кад смо се сви посложили онда су рекли сад крените, кад смо се, држали се за руке и онда су рекли крените.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како су онда они распоређени у односу на вас, та војска, и колико је било те војске и да ли сте могли видети колико је те војске око вас?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па не могу се ништа окрећат, кажем вам, они су, ми смо се посложили и рекли су нам крените, а нормално су, они су валда, дал су се они исто послапали најбоље су били једни иза другог, ако су пуцали и на нас или од камо су пуцали, од преда ил од зада, јел мени је рафал долазио, ја сам пао на леђа назад, нисам према «Борову» пао већ одзада, дал је пуцано од «Борова» док је рафал долазио више, јел то је више као, ми смо ишли као мало узбрдицу, није равна плоха, већ је мало иде узвишено горе, јел те, није баш равно оно као патос, јел те, тако да је долазила пуцњава, дал је, највјероватније од «Борова», не знам како, дал би он мого кад је више главе мене, кад сам ја пао доле пуцало је мени више главе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Господине Сомборац, ако Вам кажем да велики број сведока који су нажалост оштећени и који су били са Вама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало, ја хоћу да појасним питање. Господине Сомборац, реците ми да ли сте се кретали и по ширини и по дужини детелине према «Борово» фабрици или само по дужини? Ето да појаснимо то питање да не би овако. Да ли сте се значи кретали и по ширини детелине и по дужини или само у једном правцу?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тако није рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Могу ли да приговорим судија, ово не може овако да се пита, просто мора да се пита на који начин су се кретали а не да ли сте се кретали овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево ја га сад питам на који начин се кретао, да ли по ширини и по дужини, или само по дужини.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: А шта ако су се кретали укосом, не можемо му сугерисати и по ширини и по дужини, то је просто питање које је сугестивно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите доле.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јел могу да добијем одговор ја судија молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није сугестивно питање, добили сте одговор, седите.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ја нисам добио одговор да ли се моја примедба, односно мој приговор на ово питање усваја или не?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање није сугестивно, седите доле. Ето то је одговор.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, ја тражим одлуку већа у том случају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, одлука већа.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Молим Вас да веће одлучи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Веће доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈА СЕ приговор као неоснован.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Хвала.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Педесет метара је, 80 је на пример по ширини, а дужина је, ишли смо према «Борову» и то је дугачко негдје око 150 метара, 200.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а да ли сте се пре тог правца кретања по дужини, значи према «Борову», кретали по ширини?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: По ширини, па нормално, ту смо се, овако се поредали и ишли према «Борову».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је дужина детелине, према оном.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Према дужини, ширина према дужини смо ишли горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли само у једном правцу се кретали на тој детелини или у више праваца или у?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Кад смо се држали за руке ишли смо у једном правцу, нисмо могли ићи лијево, десно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а пре тога, пре тог уласка у детелину, односно кад сте већ ушли, где се прво крећете?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па рекао сам, да су нам наредили да се како ко долазимо да станемо ту и да се иде према оном горњем винограду, према ширини да се иде у стрелце, да се послажемо и да се ухватимо за руке и да кренемо косити ногама лијево десно, јел то је дјетелина била својих 25 центиметара, за кошњу била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Према горњем винограду. Добро, јесте ли после.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Ишли смо у ширину, јел од цесте на десну страну је виноград, то је ширина а овамо дужина је, дужи је, ово већ ова ширина што смо ми се послагали у стрелце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то значи да сте ишли и према винограду и после према «Борово» фабрици?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Ми смо ишли према винограду.

Адв.БРАНКО ЛУКИЋ: Ја приговарам сад, извините молим вас, приговор на овакво питање.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Десна страна је скроз према «Борову» где је био виноград.

Адв.БРАНКО ЛУКИЋ: Први сведоци сви су говорили и описивали на овај начин, онда долазе сведоци који кажу. Да, човек описује како је десетине првих сведока описало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којих десетине, господине Лукићу, имате ли исказ сведока Томислав Шелебаја, имате ли исказ сведока Ивана Мујића.

Адв.БРАНКО ЛУКИЋ: Ја не говорим појединачно, кажем вам групе првих сведока је говорило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево ја могу да цитирам све исказе свих сведока који су причали по ширини и по дужини.

Адв.БРАНКО ЛУКИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није тачно, ево погледајте те исказе па ћете да видите, бар до сада. Изволите тужиоче.

Адв.БРАНКО ЛУКИЋ: Он је рекао улазили смо и развили се у стрелце и онда се ухватили за руку. Он је некако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите ја вас молим, нисте добили реч, седите. Изволите. Ја молим да не узимамо реч овако без реда, без икакве, тужиоче наставите са питањима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате кад сте, то што сте описали то кретање ко је био с Ваше леве, десне стране и ту негде у близини Вас, а да га се сећате по имену?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: С леве стране ми је био сусјед Лука Балић, а с десне стране био Мато Ходак, који сам описао да је тражио да га убију, они га нису хтјели убити јер је кркљо, кажу «крепаћеш ти и да те ми не убијемо», а овамо даље не знам ко је био, Острун или.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се Ви можете сетити некога по имену ко је смртно страдао те прилике на том минском пољу?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Који је смртно страдао?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па ево рекао сам сусјед мој, он је убијен крај мене.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислим да ли знате још за некога пошто сте били на лицу места?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Појединаца?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Појединаца да, који су страдали?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Знам, сто посто знам али не могу се сад имена сетити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Да ли сте пре ових догађања познавали Златка Пањика и Антуна Пањика?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Златка Пањика и, да, то су браћа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте их познавали пре овог догађаја?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па знам, овај је радио у Борову, овај млађи не знам ди је он радио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вам је познато да ли су они или неко од њих двојице смтрно страдали на том минском пољу?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па ја мислим да јесу, мислим да јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не чујемо одговор господине Сомборац.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Јесу, јесу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То «јесу», да ли поуздано знате или мислите да јесу?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па ја мислим да јесу, ајд да кажем да јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим не можемо тако «ајд да кажемо», да ли знате сигурно?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Добро онда не знам, добро онда ајд не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас питам, молим Вас бавите се.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Не знам, не знам, не сјећам се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте познавали Николу Бадањка пре ових догађања?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Јесам. Ја мислим да је он на минском пољу, да је он на минском пољу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то исто поуздано знате, мислите или сте сигурни.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Је, је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сигурни сте?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: У минском пољу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте видели његово тело или сте га видели пре тога?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте видели тело?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте га видели задњи пут пре страдања?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па у механичкој радиони.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ту сте га видели задњи пут, добро.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте га видели да је кренуо са вама у тој колони доле према том пољу?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да га је видео задњи пут у механичкој радиони и сад исправљате оно што је већ одговорио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Да ли сте након повратка са минског поља и после 18-ог па наредних дана или месец или више виђали у Ловасу некога од ових које сте именовали овде да припадају овим оружаним формацијама, поменули сте Петронија, «Ацу Коња», Косту и још некога да сте их виђали након свих тих догађања?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Да, да. Косту сам виђао, а ове, они су, њих нисам већ видио, Петронија, «Ацу Коња» те које познам, понекад су долазили, с којом наредбом, којим, зашто, због чега немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Сомборац, можете ли тог «Ацу Коња» да опишете пошто га, помињете неки криж да је имао, а можете ли мало да га опишете овако?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па јак, крупан, главу велику, био је крезав, мислим знате шта значи крезав није имо толко зуби, јел, предњи, вамо, тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у којој прилици Ви сазнајете да се он зове «Аца Коњ»?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: По причању тамо кад сам им сусрето и кад су били код мене рекли су као «Ацо» и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете ли Петронија да опишете?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па ето, Петронија сам већ рекао шта је имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, рекли сте тетовиране змајеве.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Тетоважа змајеви с леве стране руке овдје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сем те тетоваже је ли има још неки опис да Вам је карактеристичан остао боја косе или тако нешто?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Не, не бих се сјетио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се, а тај Коста да ли њега можете?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па Коста је био мали, црн онако, сићушан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте познавали пре ових догађања и у току тих догађања Љубана Деветака?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Да, сељанин.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када га Ви, ако га уопште виђате, први пут видите у Ловасу у вези са овим догађањима?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па кажем кад сам га видео, овај, у тој задрузи и по улици ето у пролазу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте га виђали у задрузи и на улици у пролазу рекли сте, да ли је био у некаквој униформи или у неком цивилном оделу?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па чујте, био је и у цивилу био је и, како је био долазио, он је био, шта ја знам јел он био у Београду па је имо родбине тамо па овамо долазио код пунца, па је био некад овако, некад онако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате да ли је он имао неку функцију у селу и шта је представљао у селу?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па после тога је био председник задруге Ловас, директор, директор да кажем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли познавали Милана Радојчића и Милана Девчића од раније?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте их виђали тих прилика у селу и шта су они радили, да ли су имали неке функције, да ли су уопште, шта су радили, чиме су се бавили?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Девчић је био у полицији прије рата, у милицији како је било, а овај је био електричар, радио у «Електро Славонији».

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А од времена напада па надаље шта су они били у селу, чиме су се бавили, шта су представљали?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па овај је био имо, овај боже, Радојчић је имо неки свој одред територијалне одбране, шта ли је, тако нешто, командир био, шта ли је био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Ви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није завршио одговор, а Девчић?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: А Девчић је био у милицији, то, он је ваљда и радио даље.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад кажете «у милицији» да ли је био само обичан полицајац или је био нешто више од тога? Да ли је Вама познато уопште?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Не бих сад знао да ли је имо неки чин или није, немам појма, не бих знао точно касти.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли га виђали у било каквој униформи за то време од 10-ог па надаље?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па био је у униформи, овај је био у СМБ-у Радојчић, а овај је био, а имали су чуј, некад су, били су некад у маскирној, некад били су у овој СМБ, углавном били су обучени.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли познавали Жељка Крњајића?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате шта је он био у то време и да ли сте га виђали у то време?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Њега нисам виђо, не, није био у Ловасу у вријеме напада.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добар дан господине Сомборац, Бранкица Мајкић адвокат бранилац Љубана Деветака и Милана Девчића. Најпре бих Вас питала везано за период пре самог напада на Ловас, значи за 10.10. Одговорили сте на питање тужиоца да није било хрватских оружаних снага већ да је само долазила нека полиција из Илока, кажите ми да ли је она била стационирана негде у Ловасу или је то била нека редовна контрола и уопште ако Вам је нешто о томе познато?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Не, то је редовна опходња села која још нису била окупирана, били су у Илоку ко и данас што су у Илоку.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли се задржавала у Ловасу у периоду пре?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Не.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Не. О стражама не би говорили, а да ли Вам је познато да ли је постојао Кризни штаб у Ловасу? Пре 10.10. питам.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Кризни штаб? Па била је цивилна заштита у случају нечега, у случају рањавања била је као нека болница, да кажем амбуланта, као што је била амбуланта.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: А никаква територијална, никакве формације, никакво, не знам шта.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро, а кажите ми, данас сте рекли да је доста, односно да су нека лица отишла на дан напада према Илоку, да ли Вам је познато отприлике колико је Ваших мештана напустило Ловас на дан напада?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па не знам, то не знам одговорити.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли су одлазили више мушкарци или жене и које старости, ако Вам је то познато можда?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па како је ко рескиро, како је ко себи оцрто, идем тамо па како ми буде, а ми смо остали ко што смо овдје остали. Шта сад отишли су у Илок па су их опет вратили у Илоку и шта био је окупиран, куд ћеш из Илока, нико није мислио е биће конвој, бићете пропуштени, да смо сви знали могли смо сви напустити село, не би нико ни поубијан био нити масакриран, нити порушен, предали би село, пустили би у село и готово, ајде боже знај.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Реците ми за овај дан 17-ти кад одлазите у двориште задруге, отприлике колико је то сати? То је пре полицијског сата ако сам ја Вас разумела?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Да, да, то је било негде пола четири, четири.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А са ким сте Ви дошли у двориште задруге?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Са мојим сусједом јер он ми је најближи био, то је кућа до куће.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Можете ли име, молим Вас?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Са Луком Балићем, и Лука Балић.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Сад ми реците овако, објаснили сте да сте ту видели униформисане са белим упртачима, они су вас претресали на улазу, реците ми пре тога да ли, пре него што се отвара капија да ли се чека да се ви окупите или улазите спонтано како ко долази?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Не, већ сам одговорио на то питање.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. Кажите ми они су вас претресали, а рекли сте да сте добили и батине због ножића који су Вам нашли.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Точно.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли Вас је та војска претукла?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Да.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А да ли сте можда видели да ли је том приликом, приликом тог претреса још неко од ваших мештана претучен?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Да.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли можда знате име да нам кажете?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Петар Палијан, исто ножић је имо. Он је умро.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Ако сам Вас добро разумела та иста војска је поставила и митраљез на тераси изнад дворишта?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Молим? Поновите питање.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Митраљез који сте спомињали да је постављен у дворишту изнад.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Ја сам га поставио.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А по чијем наређењу?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Јер тако ми наређено било мени и Иван Палијан заједно носили вреће и већ сам цитиро, рекао сам.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. Да ли у том тренутку, значи када то радите доносите вреће са гнојивом, постављате митраљез итд., да ли видите неког од својих мештана, Срба да кажем?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Нормално да видим кад свако улази, сви су мештани били ту.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Не, не, извините мислила сам од ових који су на оптужници.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Од Срба?

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да. О којима данас судимо.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Не, нико није био, не, нико није био. Кажите, цитирајте.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро, извините. Кажите ми када сте ушли када су вас претресли да ли су направили неки списак?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Не.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Не, а да ли су правили неки списак?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Речено је само ето до педесет година да сви дођемо на састанак.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да, и када сте дошли и када сте ушли у задругу да ли је можда прављен неки списак?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Правит је, пописано је то, тај што сам рекао да нас тукао у СМБ одјећи нас пописао све то вече.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Ако можете, просто ако Вам је у сећању, да опишете лице које вас је пописало и које вас је тукло?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Не сјећам се, не могу се сјетити, то је дуг период био.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. Кажите ми даље везано за долазак Љубана Деветака, Ви кажете да је он био те вечери 17-ог у дворишту.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Точно.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Па је моје питање данас сте били прецизнији и рекли сте да је био са Костом.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Да, ушо је с њим.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Ушао је с њим.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Ушао је с њим.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Је ли он пришао Вама или Вам се са неке удаљености обраћа? Да ли можете то да определите?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Већ сам рекао куд је отишао Љубан Деветак и Коста гдје су отишли већ сам говорио.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: У ком тренутку.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Молим?

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: У ком тренутку је било издвајање тих људи који су отишли код Милића?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па то је било после пет сати кад су се они договорили све и онда су рекли нек се издвоји и онда је ту и Љубан исто одвајо, тај, тај и тај, већ је он познаво те који су нешто знали, јер он је знао те људе, то су његове генерације биле, који су заједно ишли у школу, тако да је њих издвојио исто.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Е сад бих Вас питала да ли је ту на клупама са Вама био можда Мато Батаковић, да ли сте га видели тог дана?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Како? Марко?

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Мато Батаковић?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Марко?

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Мато Батаковић.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Мато?

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Мато Батаковић?

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Да, он је био пекар, он је, њега су исто извели он је био пекар.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А да ли се сећате можда ко је њега издвојио?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Не знам точно.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А да ли је то било више издвајања или је то само једна група која је одједном изашла у већем броју?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па рекао сам који су за пекара, који су за ово, за струју, за ово, за оно, сви су издвојити и онда су сви отишли.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли можете да се сетите како је био Љубан Деветак обучен?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Био је обучен, а како је био не могу се сјетити.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Да ли је био у цивилу, да ли је, углавном био је тамо, а сад колко Вама значи то обучено, је ли био у цивилној или је у овој, углавном био је сто посто ту.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро, ако нисте сигурни онда је то довољно. Е сад бих Вас ја само питала пошто сте у изјави 2003. године када сте говорили рекли, а и данас сте то мало другачије да сте закључили да је Љубан Деветак њима командовао, када је рекао да ако треба да се неко пусти за нужду, да је он њима, претпостављате да је он њима командовао.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: И то сам питање одговорио да је рекао кад је обилазио да се људе пусти ко шта треба да иде обављати своју нужду, то је при одласку из дворишта рекао то што је рекао, то што сам рекао.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро, па сте онда рекли данас да они нису баш тако поступили да су Вам рекли, Ви сте подизали руку, они су рекли отприлике «вршите нужду у гаћама».

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Тако је.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Па је ли остајете при томе да је он њима командовао?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Сто посто остајем при томе, да сада не изражавам се неке вулгарне ријечи које су они говорили.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Не, не мислим при томе да су они Вама тако одговорили него при овом делу Вашег ранијег исказа да је Деветак њима командовао, просто у том делу га нису послушали то што им је он наводно наредио.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па и нису послушали док су нас држали да човек моро, можда се неко и извршио, помокрио се и све остало, значи да нису извршили оно што су они рекли немојте да радите с њима оно ко што мора неко нек иде обавити своју нужду и нек се врати, ако би требо одвести га тамо ту су биле WC-и, мада су они нас пустили касније.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. Питала бих Вас само за 18-ти, тада сте поново видели Деветака, али ја просто бих питала да ли се сећате да је тада било поново издвајања неких људи?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: И то сам одговорио да су били издвајани.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро, и након што су издвојени да ли Ви даље видите где се креће, где одлази Деветак?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Он је отишао.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Из задруге, из дворишта?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Да.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Молим?

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Изашао из дворишта?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Да.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. Е сад бих само још једно питање конкретно, да ли сте Ви чули или видели да је Љубан Деветак извршио неко дело незаконито или наредио да се нешто тако учини или да се према вама нечовечно понашао на било који начин?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: То он најбоље зна.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Па ја Вас питам, је ли лично према Вама, можете да кажете или да сте чули нешто.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Према мени особно није ништа.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли нешто чули?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Ако си злочин направио, направио си, кад је он био и направио.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро, е сад бих Вас нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули нешто везано за Љубана Деветака?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Нећу на то одговорити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што? Је ли то толико тежак одговор?

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Питала бих Вас исто за Милана Девчића да ли је према Вама нечовечно поступао у било којој ситуацији или да сте чули да је извршио неко дело или наредио да се било шта тако учини?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Ја само за особно, а за другог не бих ништа говорио, не знам о томе ништа.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро, хвала Вам пуно.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: За ово по мени није ништа.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Милан Девчић.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добар дан господине Сомборац, ја сам Градимир Налић бранилац Милана Радојчића. Ја бих Вас питао неколико ствари с Вашим допуштењем. Да ли би могли да нам опишете тог «Боксера» мало боље, његов физички изглед, како је обучен био, да ли је имао оружје и какво итд?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па био је јак, јак је био, ја мислим да је имао рукавице без прстију, био је обучен у маскирној, маскирној одјећи да је био обучен, углавном јак је био. Види се да је мишићав да је стварно неки био спорташ.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Реците ми та униформа његова маскирна да ли је то она маскирна зеленкаста, плавкаста, жућкаста, браонкаста, има их разних знате, да ли можете да се сетите?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: То да, а сад сјетит ко ће знати, реко сам да је било униформи тих шарених уздуж и попрјекно.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Реците ми молим Вас, за време постојања пре 10.10. да ли сте Ви давали страже у оквиру цивилне заштите, Ви лично да ли сте давали страже и ако сте давали у ком сте воду били? Молим?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Не, не бих одговорио на то питање.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. Молим? Да ли можете да ми кажете, рекли сте данас да Вам је познато да су вођени преговори с војском и да је била некаква делегација и рекли сте такође да не знате детаље тих преговора али с ким је преговарала војска уколико нема никаквог наоружаног у Ловасу? Кога су представљали ти људи који су ишли на састанак, јесу ли имали неке функције просто? Извините.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па био је начелник опћине Цирба, он је ишао, ишао је Адам Рендулић колко сам чуо да су ишли у Шид на Вашариште да су ишли тамо на преговоре.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Реците ми молим Вас, јесте ли виђали Ви господина Цирбу или господина Рендулића тих дана у селу пре тог одласка у Шид?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па видели смо га у селу, био је у селу.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Како је био обучен, је ли имао оружје неко?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Молим?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ја ћу Вам предочити овде господин Цирба и господин Рендулић су обојица сведочили и обојица су у својим

исказима рекли да су од личног наоружања дужили калашњиков и по пиштољ, да ли сте их видели Ви тако наоружане?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Ја нисам видио, а онај нек свако за себе одговара, ја знам колко знам и колко сам видио.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. Реците ми молим Вас, да ли Вам је познато да ли је у село постојало неко средство везе, мислим на радио станицу или некакву везу која би била не телефонска?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па била је радио станица, ко што је била мјесна заједница свака која је имала у опћини, месном уреду.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Реците ми та цивилна заштита Ви сте рекли да је формирала некакву амбуланту, где је та амбуланта била за случај повреда рекли сте или рата?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па у амбуланти гдје су сељани ишли на прегледе и то.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Значи је ли то иначе амбуланта цивилне заштите села или је?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Амбуланта, амбуланта нормално за село.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. Реците ми молим Вас, још једну ствар, Ви сте, Ваша је кућа на крају села ако сам ја правилно разумео, ближе гробљу, је ли тако?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Да, да.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли можемо да назовемо Вашу кућу рубном да тако кажем, је ли то рубна кућа у селу, једна од рубних кућа?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па то је улица Нова, нова градња, тако смо је и назвали.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли су ти становници тих кућа која су на рубу села имали некакве посебне задатке у односу на одбрану села, да ли Вам је то познато или Ви да ли сте имали?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Ништа, ништа, нормално, нико ништа, свој радио посао, пољопривреду радили, људи радили у творници, ко је када се ишло, ко је могао ићи.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Рекли сте да сте ову жичану ограду тамо у општини радили, нисте сигурни да ли је било пре или после минског поља, чини ми се да сте тако данас рекли.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Ја мислим да је то прије минског поља било.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А на колико отприлике, то Вас је и тужилац питао, нисте могли баш да се определите, на колико дана пре минског поља отприлике сте ви радили ту жицу?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па, не бих Вам знао точно рећи, не бих Вам знао точно рећи да ли је то било дан, два пред 17-ти, не могу се сјетити се ништа.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ко Вас је довео ту у општину да то радите, ко вам је рекао то, можете ли да се сетите?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Ја мислим, ми смо радили, кажем ја сам радио у задруги ту, ту што смо купили, радио на трактору и намириво стоку и вамо, тамо.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ко је Вама у задрузи тамо командовао кад сте радили? Је ли имало неко лице чије сте наредбе слушали у задрузи за те радне задатке да кажемо или друго било шта?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па некад каже овај, некад каже онај.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Мислим ко «овај, онај» да ли можете неко име конкретно рећи?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па од странаца је било, а сад који су шта ја знам који је био.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А од домаћих је ли вам неко командовао, од ваших Ловашчана тамо наређивао такве ствари?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Ја мислим да није.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Реците кад сте отишли до општине и кад сте изводили радове шта сте ви тачно све тамо радили у општини у том простору? Осим жичане ограде да ли сте још нешто радили ту и каква је то жица?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па жица ко за ограду и онда је горе било, били су ступци.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Је ли то жица од меканог, од мекане жица или нешто тврдо?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Од мекане жице за ограду.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Као оно за кокошке, је ли? Као за кокошке, за живинарник?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Да, да. На метар и двадесет, метар и педесет тако је било висине и онда смо ишли мало косике и ту смо стављали бодљикаву жицу онако мало косо према унутра.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јесте ли стављали некакве браве специјалне, некаква средства, јесте знали ви да?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па врата је била, нормално да смо направили.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Постојећа, постојећа или, извините јесу то већ била постојала врата или сте правили посебна?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Не, то смо ми шест са, овако негде шест са седам, осам, тако у четврт.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: У дворишту?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: А доље је био подрум, тај подрум је био, угљена је ту било.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Је ли било угљена у том подруму кад сте ви то радили?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Да, то смо ми чистили, то смо ми чистили.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Од угљена?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Онда смо, да, да.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: И шта вам је речено шта се ту спрема?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па нико ништа није спрема, нормално да смо сви толко свјесни били чим се ограђива да ће бити нешта, неки логор, нешта бити неко заточеништво.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, ваљда би на ту ограду ставили мало јачу ограду, не би као за кокошке, него би нешто мало јачу ограду, то не делује као логор.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па чујте, ни један неће ући.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Значи вама нико није рекао, вама нико није рекао ово се спрема затвор овде? Је ли вам рекао неко то именом?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Није.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Није?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па није нико ништа реко.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. Јесте ли Ви некад били након тога у том простору, јесте ушли некад у тај простор?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Не, више нисам никад.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Нисте никад. Кад сте први пут чули да је ту био некакав затвор? Или то знате по чувењу из новина, из телевизије, из причања ваших суседа?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па чуо сам, после тога се чуло нормално да се све чује како ди је отишо.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Када отприлике, кад сте чули?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: После минског поља, кад смо се сусрећали, да.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: После минског поља, добро, хвала. Реците ми молим Вас, јесте Ви били некад у тој кући Боре Кесера и одакле је Вама познато да је у тој кући била полиција?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: По причању, по причању.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Је ли после минског поља или после минског поља то причају?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: После минског поља.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Колико после минског поља мало више или мање? Пар месеци, три месеца, година?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па подуже је мало било.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Хвала. Реците ми молим Вас, у селу сте.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Ту је било и преко, преко пута сусједа у Брајковићевој кући исто су били, а ту је већ била војска која су давали пропуснице да можемо ићи.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А кажите ми генерално је ли било ту неких да кажем, да ли је било тенкова у селу, неке тешке механизације, нечега сличног, да ли се сећате тога молим Вас? У Ловасу да ли је било тенкова, да ли су били неки тенкови у Ловасу, да ли су пролазили, долазили, стајали тамо, јесте ли видели то можда?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Тенкова?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Нисам видио.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Нисте, добро. А реците ми молим Вас, кратко ћу ово минско поље, веома кратко. Рекли сте када сте описивали то ваше кретање да вам је речено да ако видите мене станете, ко вам је то рекао?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Име не знам, а реко је од тих који су нас водили један је рекао, а који је не бих знао.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А што мислите да су вам рекли да станете, је ли требало нешто кад станете да обавестите или да на неки начин реагујете да ставите до знања?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па једноставно су нам рекли да станемо, а шта им је то значило стајање немам појма.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. Па значило је да вас нису гурали у то него да су вам рекли да станете, а ви нисте стали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте сад молим Вас те коментаре.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Па пита човек шта значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па нема.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Онда и сведока такође око коментара упозорите. Реците ми молим Вас, око те приче да је гурнут Краљевић, од кога сте то чули?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па кад смо носили рањенике те онда су тако о причању су рекли као гурнут је.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А ко је рекао, не можете да се сетите? Да ли је то рекао неко од ових војника који су били у пратњи или већ наоружаних лица?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Ма не, од оних који су били на минском пољу.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Неко ко је стајао поред њега или видео то?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па да, који је стајао, који је преживео.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли можете да се сетите ко је то, не можете?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Не знам име, не знам.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. Реците ми још једну ствар молим Вас, ово кад су вам наредили да донесете те џакове с вештачким ђубривом и да поставите митраљез, ко вам је то наредио, јесу ли то ови са белим упртачима или неки други?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Да, да.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Реците ми међу тим с белим упртачима да ли сте приметили неког са чиновима, неког старешину?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Не, нисам приметио.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А је ли било иначе да кажем војне полиције у Ловасу, да ли сте виђали пре тог тренутка војну полицију негде, те са белим упртачима?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Нисам, нисам видео.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Значи први пут их видите ту пред задругом?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Први пута видим.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, то је 17-ти је ли тако?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Да.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли их видите 18-ог господине Жељко? Да ли их и сутрадан видите?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па нисам их видео, нисам, они су направили то што су направили, увели нас и касније нисам видео, е сад да ли су они пресвукли се па су исти ти које јесу то не бих вам знао рећи.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, ево заиста ћу овако да завршим, нећу Вас више мучити. Реците ми молим Вас, овде сте рекли данас

први пут давали сте исказ и 10.12.2003. године рекли сте да је, на питање тужиоца, рекли сте да је Милан Радојчић имао свој одред ТО, кад је он то Вама Милан рекао, је ли Вам се представио Милан некад као командир одреда ТО Ловас, Вама лично?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Није, није.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, а када је, где је била команда тог Милана Радојчића команданта ТО? Је ли имао он неку команду и ко су били припадници тог његовог вода да ли знате?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Немам појма, не знам.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А одакле Вам уопште то познато да је он био командир територијалне одране, да ли Вам је то познато из времена рата или после?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па после, па после минског поља је он имо своју територијалну одбрану.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Хвала најлепше, хвала Вам на Вашем исказу.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Молим, молим лијепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље од бранилаца има ли неко? Нема, а имате, изволите.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добар дан, адвокат Гордана Живановић. Ја бих Вас само кратко неколико питања питала.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Добар дан.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Мало ми је остало неразјашњено, а Ви ћете ми помоћи да то схватим, објаснили сте на који начин су у вашу колону ушли ваша два мештанина Ловашчанина Кресоје и Рендулић, па сте нешто објашњавали виђени су испред задруге, данас сте то спомињали и позвани су јер знају пут, то је оно што сам ја цитирала као Ваше речи.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Да, да.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли је то тако и ко је њих позвао, да ли сте то видели, да ми мало појасните?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па можда Бува, Милана сам тога видео да је ишо према задрузи, да ли је ишо од стране неког ко га је посло, а ми смо у међувремену кренули, он се прикључио онда.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро, претпостављате да су они или кренули или позвани због тога што знају пут, је ли тако?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Не бих вам то, то не знам, то је моја претпоставка.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: То сте ми рекли па зато кажем, то сте ми рекли, то сте изјавили па Вас зато питам, да ли су они били на почетку колоне?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па и то сам одговорио да не знам где су они били, да ли су они били одзада, да ли су били у средини, јер ја сам био напред тамо негде седми, осми, тако да ја нисам видео шта се одзада дешавало јер ниси се смио окрећати.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Значи никога испред колоне ваше није било осим вас мештана који су били у колони и људи околу које не познајете?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Да.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Нисте познавали људе ни лево ни десно?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Нисам, не знам.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро, хвала.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Молим.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Сада бих Вас само замолила да ми кажете да ли се можда сећате да ли сте у тој колони међу пратиоцима приметили особу коју сте назвали «Боксером» данас сте дали опис неке рукавице без прстију итд, да ли сте њега можда приметили у тој колони?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Не знам, уопће не знам ко нас водио.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро, хвала.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Кренули смо испред задруге, ко се прикључио, одакле, био сам у страху, видео сам само пред себе и у мислима сам био са обитељи и друго не могу се сјетити, нигди више не знам ни са стране ко је био, тог једног што сам видео, а на улици никог, ни живе душе није било.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Рекосте Ваш сусед Балић са леве стране, а Ваш мештанин Мато Ходак са десне.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Да.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли се сећате ко је још стајао са Ваше леве и десне стране од ваших мештана ако можете да се сетите?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па не знам.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Ево ја ћу Вас питати, на пример ако се сећате да ли можете да ми кажете где је стајао Стјепан Пеулић у односу на Вас, да ли се сећате? Да ли сте га видели тада том приликом?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Видили смо га кад смо носили рањенике, ди је он био, да ли је он био тамо негде.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Не, не, значи кад сте ушли у.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: На минском пољу је био.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: И то се слажем, него само.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: И кад смо носили рањенике, када је ко са мном носио, он је испред мене.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Вежите своју пажњу, господине, господине Сомборац.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Молим?

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Молим вас, вежите само своју пажњу на моменат када сте ушли на ту детелину и кад сте кренули пре него што се десио било какав инцидент, да ли сте видели господина Пеулића и да ли знате где је стајао у односу на Вас?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Био је, ишо је, али, и видио сам га кад смо носили рањенике, јер он је исто стао на «паштету» и њему је одбила му прст «паштета», е сад где је он био.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро, да ли се сећате и да ли сте видели господина Емануела Филића, да ли знате где је он стајао у односу на Вас?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Не знам, не знам, био је али ди је био.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли се сећате, да ли сте видели господина Томислава Шелебаја и да ли знате где је он стајао у односу на Вас?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Био је али не знам где.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Не знате где. Добро.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Не знам, не знам, то не знам.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Само бих молила да ми кажете како се зову Ваш таст и ташта?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Јагодић Ана, али они су умрли и Драгутин Јагодић.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Хвала лепо, немам више питања.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Молим лијепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље, изволите.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Колико сам ја разумела претрес је 10-ог, да ли сам у праву?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Претрес села, напад, како мислите?

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Ваше куће? Код Вас.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Да, да, 10.10. у пола два, тако је било.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Хвала. Да ли су били само како Ви кажете «Ацо Коњ» и Петроније у претресу?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Били су њих двојица и предводник један од мјештана Милан Воркапић звани Трнда и још је било, да ли је било пет-шест њих, углавном за њих тројицу знам зато што су били кажем овога мјештанина знам, а ову двојицу знам што су мало били агресивнији.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли можете да ми кажете како су били обучени?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Одговорио сам на то питање.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Ја нисам чула.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Нисте чули?

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Не.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Добро, па били су, Воркапић је био у СМБ одјећи војној, а ови су били маскирну имали с кратким рукавима и «Ацо Коњ» је имо криж, Петроније још да Вам објасним то можда нисте запамтили да је био тетовиран по, с леве и десне стране тетоважу на рукама је имо, читава рука.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли су имали нешто на главама или су били гологлави?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Чујте, неко је био гологлав, неко је имо беретку ту закачену за на раме.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли се сећате ко је имао шта од њих тројице?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Не знам, не знам да ли је имо капу, да ли је имо беретку, да ли је имо шта, шта је имо на глави, да ли је био гологлав, углавном био је обучен.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Следећи пут кад сте срели Петронија како је био обучен?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Исто ко што сам га видио и кад је код мене.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли је на глави имао нешто?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Не знам, не бих знао касти.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли можете да ми кажете Коста како је био обучен јер сте га више пута споменули?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Коста је био и у цивилу и био је, већином је био у цивилу.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли можете да ми кажете.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: А био је обучен, куд, ди, шта, када, како, био је и овако обучен и маскирни.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Значи у различитим.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Различито, како запрља обуче другу, како добије тако нешто.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли сте у периоду од 10-ог до 18-ог па можда и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Смањите само.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Шта да смањим?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Чујем Вас, чујем Вас.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли сте у том периоду. Ја сад не чујем.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Чујем Вас ја, јел чујете Ви мене?

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Али ја морам Вас да чујем. Да ли сте значи у периоду од 10-ог да кажем до 18-ог и касније виђали неког са лично црногорском капом?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Не, нисам виђо.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: 17-ог и 18-ог да ли сте видели неког са таквом капом?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Са беретком, како мислите? Каквом капом?

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Са личком, ако знате шта је личка капа?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Личка?

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Личка капа? О Боже мој, па ја мислим, имо је неко личку капу, е сад ко је имо.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли се сећате ко?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: О Боже мој, јој не знам, погрешиху ако неког именујем, ја бих да прескочимо то питање, не бих Вам, углавном неког сам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро ако се не сећате.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Мислим ако Вам то нешто значи али видео јесам.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли сте у дворишту видели Марина Мађаревића?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Да, био је крај мене, био је издвојит исто ко и ја и био је претучен и хтели су га са цијеви ударит га по

леђа и тако да су ови рекли каже не, то је рекао, Боже ко је рекао, да је Коста рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало микрофон померите господине Сомборац.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Тучен је био, мислим, реко је да се сагне и овај је узео, е сад не знам који је узео од тих који су нас тукли, узео је цијев и хтео га је ударити по леђима, а овај је онда рекао да не, ја мислим да је Коста реко, да је од тих неко, углавном је реко «не», «не тући».

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: А шта је тог дана имао Коста на себи ако се сећате обучено?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Не бих ја знао, не знам, био је обучен, е сад како је био. Не можеш, дуг је то период да се сваког детаља, сваке особе да се сјетиш шта је имо.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: А кад сте ишли према пољу детелине да ли је ту било војске и добровољаца или?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Чујте не могу ја сад касти је ли он добровољац и да ли је војник, углавном да су нас водили, а ко су, које су формације биле.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Добро. Ти који су вас водили да ли су били једнообразно обучени?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па били су у маскирној одјећи.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли то значи да су сви били у маскирним оделима?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па сви, осим ове двојице Ловашчана, они су били у СМБ. Овај је имо шињел Милан тај звани Бува.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: А шта су имали на главама ако се сећате?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Ја мислим да су беретке биле.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Јесу их имали на главама или нису?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Не могу се сјетити.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли можете да се сетите висине, тежине Петронија?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Ја мислим да је био неких 170, а рецимо 68 кила.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Боја тена?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Молим?

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли је имао косу? Боја косе?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Мислим, не знам.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Молим.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: То не знам, то боја косе, да ли је браон, не бих знао рећи.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Добро, хвала. Немам више питања.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв.РАДОСЛАВ ШОШКИЋ: Адвокат Радослав Шошкић, бранилац Николаидис Александра. Молим Вас господине Сомборац, изјавили сте мало пре да је, а и на питање једно тужиочево да је тај Аца, како га Ви називате «Коњ», «Аца Коњ», да је носио једном приликом неки велики криж ако се не варам да сте тако изјавили, велики криж.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Точно.

Адв.РАДОСЛАВ ШОШКИЋ: Шта подразумевате под тим?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па криж, знате што је криж.

Адв.РАДОСЛАВ ШОШКИЋ: Па ближе ако можете да опишете.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Десет пута пет, десет висине и пет ширине криж или распело.

Адв.РАДОСЛАВ ШОШКИЋ: Да ли је на том крижу било нешто нека слика или нешто на том крижу?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Исус.

Адв.РАДОСЛАВ ШОШКИЋ: А како је био представљен Исус Христ на том крижу да ли се сећате?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: На десну страну глава му била сагнута.

Адв.РАДОСЛАВ ШОШКИЋ: А ноге?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас господине.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Ноге доље прекрижене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то био неки ланац са крстом или?

Адв.РАДОСЛАВ ШОШКИЋ: Молим Вас, ја се извињавам, сведок је колико знам казао прекрижених ногу. Казао је прекрижених ногу, је ли тако?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Тако је, тако је.

Адв.РАДОСЛАВ ШОШКИЋ: Такође казали сте.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Јер ја други не знам криж, ја знам само тај криж, ја сам католик, ја само тај криж знам, а да ли је он имо без означје, углавном криж је имо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то био ланац са крстом, је ли се тако разумемо?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Чујте, не знам да ли је био ланац, ја мислим да је ланац, углавном криж је био, а сад који је био поводац, да ли је био ланац или је био на шпаги не могу се сјетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв.РАДОСЛАВ ШОШКИЋ: Ја се извињавам, ја морам овде сведока да питам једно питање, по његовом сазнању односно запажању је ли то био католички тзв. крст или други неки?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли то приметили господине Сомборац какав је био тај крст, јесте то загледали?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Нисам, нисам, углавном сам видио криж, а да ли је био са Исусом или је био ово без, нисам запазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да не дужимо.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Ја само знам за један, али овај други ја ни не знам како изгледа.

Адв.РАДОСЛАВ ШОШКИЋ: Хвала. Господине Сомборац, мало пре сте такође изјавили, а и у Вашем исказу код Жупанијског суда у Вуковару 10.12.2003. године да су Вас тукли једном приликом Петроније и тај «Аца Коњ», колико је било особа у том моменту када су Вас злостављали наводно и тукли?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Само је «Ацо Коњ» ударио, нисам реко да су тукли.

Адв.РАДОСЛАВ ШОШКИЋ: Али колико је било у тој просторији, колико је било особа у том моменту?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, ја не знам шта Ви сад питате.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Није то, никаква то просторија није била, то је било у дворишту. Молим вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта га питате? Причао је да је било у дворишту то, каква просторија.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: У дворишту је било молим Вас.

Адв.РАДОСЛАВ ШОШКИЋ: Да ли је било још особа и колико да ли може да каже?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Рекао сам, то сам на питање одговорио колко нас било и шта нас било и зашто смо издвајани и ко нас туко прије издвајања и то.

Адв.РАДОСЛАВ ШОШКИЋ: Е сад једно питање, казали сте да сте ударац добили с леђа у пределу десног ува.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Јесте, точно.

Адв.РАДОСЛАВ ШОШКИЋ: Како онда можете да тврдите да Вас је ударио баш тај «Аца Коњ»?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Видио сам га.

Адв.РАДОСЛАВ ШОШКИЋ: Како сте могли да видите?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Кад сам се усто.

Адв.РАДОСЛАВ ШОШКИЋ: Молим?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Кад сам се усто.

Адв.РАДОСЛАВ ШОШКИЋ: Добро, хвала. Да се вратимо мало на опис тог «Аце Коња» како Ви кажете, казали сте, делимично сте дали опис, па Вас ја питам је ли био висок, средњег раста или ниског раста?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Описао је господине, нећемо се понављати.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Описао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо сто пута, где сте били.

Адв.РАДОСЛАВ ШОШКИЋ: А како је био обучен? О униформи нисте баш прецизни били.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Описао сам, описао.

Адв.РАДОСЛАВ ШОШКИЋ: Па нисте били баш прецизни, коју униформу је носио и да ли је носио капу?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Рекао сам шта је имао на прстима, на руци и све сам рекао.

Адв.РАДОСЛАВ ШОШКИЋ: А шта је имао на руци, ја нисам запазио да је то објаснио? Шта је имао на прстима?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Имао је рукавице без прстију.

Адв.РАДОСЛАВ ШОШКИЋ: «Аца Коњ»?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Јесте.

Адв.РАДОСЛАВ ШОШКИЋ: У реду, хвала. Је ли имао капу и какву капу?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Е сад је ту двоумица, да ли је била личка капа што Ви говорите или да ли је ово, ту ми саде ми се врти у глави, тако да не бих сто посто рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли уочили да ли је имао некакву капу или се тога сећате или не сећате?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Сећам се саде, не може ми доћи у меморију, капу сам видио, да ли је било, никог, детаљно рекао е тај је имао то, углавном ми је та капа у глави, а сад не могу точно се сјетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв.РАДОСЛАВ ШОШКИЋ: Је ли тај «Аца Коњ» имао косу или је био ћелав?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Мислим да је био мало залиске имо.

Адв.РАДОСЛАВ ШОШКИЋ: Будите љубазни примакните се.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Не бих Вам точно знао рећи да ли је био ошишан на нулу, да ли је био овако, да ли је био онако, не могу се сјетити.

Адв.РАДОСЛАВ ШОШКИЋ: А какву је боју косе имао?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: И то не, то је већ питано ме, не бих знао рећи.

Адв.РАДОСЛАВ ШОШКИЋ: Да ли је носио браду или није?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: То сто посто није имо браду.

Адв.РАДОСЛАВ ШОШКИЋ: Да ли је носио некакве реденике?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Колко ми при свести имо је аутоматску пушку, е сад ћете ме питати како изгледа аутоматска пушка и имо је бомби око себе.

Адв.РАДОСЛАВ ШОШКИЋ: Али реденике, реденике, за реденике Вас питам?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: А реденике, имо је шанжере те од аутоматске пушке.

Адв.РАДОСЛАВ ШОШКИЋ: А није имо реденике, хоћете да кажете?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Нисам свјестан тог.

Адв.РАДОСЛАВ ШОШКИЋ: А када Вас је кажете ударио кундаком од пушке, каква је то пушка била?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Чекајте, сад, на чега сад мислите, у дворишту ми говорите. Ја сад мало говорим ово што се десило у кући, у дворишту није имо реденике, имо је нормално пушку, нормално аутоматску пушку имо, са аутоматском пушком ме ударио са дрвеним кундаком, кратак је кундак и ту ме ударио, јер ми дошо овај један и каже «Бре Сомборац, каже, ишо би децу да кошељ» то сам већ и споменио и то и то да ме овај хтео ударити, да сам то и то, и већ сам то исказ дао.

Адв.РАДОСЛАВ ШОШКИЋ: А кажете да је пушка, кундак пушке којом Вас је ударио гвоздена пушка била или дрвена, мислим на кундак?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Дрвени кундак.

Адв.РАДОСЛАВ ШОШКИЋ: У реду, хвала. И које је то било наоружање?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Аутоматска пушка М-78, ја мислим да је та аутоматска пушка, кратка цијев, није «паповка» већ је ова пушка.

Адв.РАДОСЛАВ ШОШКИЋ: Добро, ја судија не бих имао питања али бих предложио ради препознавања да се прикажу снимци из списка сведоку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Само што, и ти снимци су, нису из времена изршења дела тако да.

Адв.РАДОСЛАВ ШОШКИЋ: Захваљујем. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако да су потпуно онако, те фотографије. Има ли питања? Од оптужених? Изволите.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добар дан. Љубан Деветак. Поновићу, Љубан Деветак, оптужени. Добар дан.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : Добар дан. Драго ми је.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Жељко кад си ишао тих првих дана пре значи 17-ог од куће или кући, којим путем си ишао, да ли си пролазио близо куће од овога Витека Фрање и Јање?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само нам реците господине Деветак, на коју улицу мислите, да сви знамо шта Ви.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : Знам, знам ја, знам ја то све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, Ви и вас двојица можете између себе да знате, међутим, ми овде остали не знамо.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Која улица кад се иде од цркве према Витек Фрањи, јел знаш?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па помените Ви која је улица.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја не знам која је госпођо, како?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате која је?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па не знам, оћете да се убијем сад због тога?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта онда сад испитујете која улица?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Питам га којим је путем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да знамо на шта се односе уопште та Ваша питања. Ви кажете, до те куће Витек Фрање, то нико овде живи не може да прати шта Ви питате.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Променићу питање госпођо судија. Да ли знаш где је кућа Витек Фрање?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : Да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Жељко знаш ли где је кућа Витек Фрање?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : Да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли си одлазећи и враћајући се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У којој је то улици да буде нама јасно шта Ви питате господине Деветак.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Како се зове улица Витек Фрање, где је кућа Витек Фрање?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : Како да Вам сада кажем, сад је други назив, сад је Гајева.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: А како је пре било?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : Не сећам се.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јел довољно што је сад Гајева?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да разјаснимо, да видимо шта, чему то, шта Ви хоћете то да питате. Било је нејасно, Ви стално то питате нека питања, Витек Фрање кућа, ова она, и ми сад не знамо уопште.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Жељко јел си приметио да ту тих првих дана, значи, пре 17-ог да постоји неки војни пункт у његовој кући и тако даље.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : Не, не.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: А кад си приметио и да ли си уопште приметио?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : Па, то је било, ја мислим да су прво дошли резервисти из Бачке, Мађари, то је било негде пред Божић наш.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: А реци ми јел си приметио од своје куће према гробљу, јел било неких пунктова пре 17-ог?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : Не.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Жељко, реци ми молим те, да ли си излазио ти пре 17-ог из села низ цесту у централу, како се каже, према Економији, према главној цести Товарник-Вуковар.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : Прије 17-ог?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да. Говорио си да си радио на прикупљању стоке, вожње тамо на економију, зато.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : То није прије 17-ог, дапаче, је, био је пункт доле код Кризманић Антуна, то је доле кад се спустите у централу.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Управо сам то хтео да те питам. Значи.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : И пункт је био горе на излазу из Економије, ту горе на ономе, баш код Економије је била рампа.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : Ту је био Воркапић Шиља што су му рекли, ту је био и ови наши који су тамо.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Кад си први пут приметио тај пункт ту код куће Кризманића? На излазу.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : Кризманића? Ту је била поставита у мојој улици била је поставита дрљача, знате ша је дрљача, то је тракторска.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да, да, али за ову мислим дражу кад си ишао према Економији?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : А код Кризманић Антуна?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да, да. Којих дана? Да ли је то први дан, 12. ил 13-ог кад си већ ишао на Економију.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : Па не знам, то је до 17-ог, прије минског поља, била ту рампа направита.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па јел си ти оценио ко држи.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : Пробијена кућа код њега ту, била ту су они имали, пробили су кућу.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро. Да не одузимамо времена пуно, у реду је, а да ли си приметио овај, ко држи ту рампу? Како су били ти људи обучени? Односно, да ли су били цивили или војници?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : Не.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Молим?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : Не, не, цивили, не цивили, маскирно су били, ту су били, ја мислим да су то држали углавном, држали су, ко је био, кад смо ишли ранит, ту смо се морали пријавит куд идемо, шта идемо и онда су нас пустили до горе, а овамо код Економије је било да не можеш ић даље од Економије, мораш скренут на Економију.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Значи, што се тиче дела села у којем си ти овај, имао кућу и где си живео и становао, пре доласка Мађара, ти не знаш за друге, другу војску јел тако? Није ти познато, није ти то у сећању?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : Редовна војска, мени је редовна војска је редовна војска, као што ја знам и резервисти знам шта је резервиста, а ово формације друге.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не, не, ради формација, пре резервиста из.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : Први резервисти су дошли негде кажем, пред наш Божић.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Значи за.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : Ту су били.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: За раније теби није познато?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : Није, да ли су.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро. Хвала.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : Су били неки Ваљевци, који, «Душан Силни» , који, шта ја знам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : Шта ја знам, нико се није представио, ја сам тај.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Реци ми молим те, рекао си данас да си учествовао у сахрани овога покојног Боже Видића, јел тако?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : Точно.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Молим?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : Од њега смо одвели коње.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ближе мало молим те микрофону, не чујем те добро.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : Јесам, сахранит сам, сахрањивао сам њега.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јел се сећаш кад је то било?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : Не бих се сјетио. Не знам, не знам, дал је било прије 17-ог, после 17-ог, не би знао точно казати, ја мислим да је после 17-ог.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Реци ми молим те, то знаш да се та улица раније звала Владимира Назора, такозвана Брдо.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : И сад се, и сад се зове исто.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : Да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па кад си ишао њега овај, сахрањивао од његове куће до гробља си пролазио и крај куће овога Амбринац Антуна, па овога Рендулића, па све редом тамо до куће овога задња која је била од покојног Штрангаревић Славка јел тако?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : Да, да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јел си приметио у то време да су, да је било ту неких запаљених кућа?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : Да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Молим?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : Било је, било је.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јел знаш од које до које? Јел се сећаш?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : Од које до које?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : Од Латас Милана, Амбринца, од овога Атхиног брата Лукетића, неке три-четири да су биле запаљене.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: А јеси тог дана приметио неку војску у кући или преко пута куће Славка овога Штрангаревића покојног? Ту баш где наступа гробље.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : Не сјећам се, не сјећам се тог.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не сећаш се?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : Углавном, било је, не сећам се, не сећам се.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро. Немам више питања. Имам само примедбу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Овај, Жељко ми није могао изузев 92, пре 92 да види никада у униформи, 17-ог исто тако није ме могао видети у задружној згради, односно у том дворишту од механичарске радионице, 18-ог сам био, издвојио сам 30 људи на излазу као што сам и рекао раније.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : Били сте и 17-ог дал сте били у униформи јел сте били у цивилу, углавном сте били.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро Жељко ,то ти тврдиш, у реду је, немам ја ништа против, ја само кажем.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : И тврдим и сто посто тврдим.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, океј.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : Ето, ајде живели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље. Питања. Изволте.Што сад Ви ту стајете?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Оптужени Зоран Косијер. Кажите ми Ви сте имали повреду увета, слабије чујете на то десно уво? Јел тако?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : Молим Вас дај поновите.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Слабије чујете на десно уво? Имали, имали сте повреду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Косијер, ајте питања преко суда.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : Дајте ми се представите ко сте, нисам Вас разумио добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајдете питања преко суда пошто Ви често пута умете да злоупотребите микрофон. Како гласи Ваше питање па ћемо да.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Моје питање гласи да ли сведок.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : Молим Вас, извињавам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало господине.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : Дајте ми се представите, нисам вас разумио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Зоран Косијер, ево, сада ћемо, он ће преко суда постављати питања. Изволите, како гласи питање?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Питање гласи, да ли се сведок лечи од неког неуропсихијатријског обољења?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли неку болест господине Деветак, ја господине Деветак, већ сам, Господине Сомборац, после свих ових дешавања јесте ли се лечили?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : Имам, имам ПТС лечим се на психијатрији.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Друго моје питање је на путу према овој детелини, да ли је био контролни пункт војни?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули питање? Да ли је постојао неки војни пункт до те ливаде?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : Рекао сам, рекао сам гдје је био, код Кризманић Антуна био је пункт.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то пре детелине, пре те ливаде гледано.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : Кад смо пролазили, био је ту поставит је прије 17-ог и послје тога је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е добро, само што ми не знамо кад Ви кажете, Кризманић Антуна, ми то не знамо где се налази, значи, пре те детелине.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : То је доље, то је доље кад смо ишли према минском пољу централа, ми то кажемо централа, зна се.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Ја питам њега, остало је сад нејасно, контролни пункт је био 18-ог ујутру јел тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже да је постављен пре 17-ог.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : Да 17-ог.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Хвала лепо. Кажите ми колико је, колико је метара од контролног пункта убијен овај како се зове, Бођанац?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : 400 метара.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: 500 метара?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 400.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : 400.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: 400? Нисам онда чуо. Добро, извињавам се.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : Педесет метара пре минског поља.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да, да. Кажите ми у минском, у детелини када се кретало према Борово погону, колико је метара од Вас била удаљена оружана пратња и колико отприлике војника?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : Колко је било удаљено?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Иза нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте се кретали према Борово фабрици, значи, налазите се у детелини, та оружана пратња, где се налазила.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ :Колико је била иза нас?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико удаљена? Јесте ли Ви то видели? Јесте?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : Колико је била удаљена?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да. Иза Вас колико је било удаљена?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : Колико су били иза нас?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ :Чујте, не могу, нисмо се могли окренити, да нисам могао оценит колко је било, дал је било 10 метара, дал су били 15 метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Значи, нисте се могли окретати, нисте видели.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : Нисмо се могли окретат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је дал је 10, да ли више, не знам, нисмо се могли окретат.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Кажите ми где сте се Ви од пута од цесте налазили у колони кретања, у детелини?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Поновите ми онако читко, нисам добро разумео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пита Вас оптужени Косијер колко сте били удаљени од цесте у тренутку то кад идете кроз детелину према тој фабрици? Ви сте.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : Значи, овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте причали да сте негде седми-осми, а колко то од цесте је било?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : Има цеста, па има канал, па онда долази дјетелина, значи то је негде око 8 метара од цесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Добро. Кажите ми сада овако.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : Јел цеста је са лијеве стране, иде према Борову и са лијеве стране је цеста.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Имам ја слику. Кажите ми колико је то отприлике метара?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је. 7-8 метара.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : 7 метара, 7-8 метара.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Замолио би сведока да ми објасни када је како каже официр у војноме возилу наишао, чуо је разговор официра, команду коју је издао, па би га ја питао, заправо би га

питао да ли је познавао све мештане који су били на минском пољу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, одговорио на то.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : Познајем све.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Како може да објасни да је имао повреду увета и да је све, да је све чуо шта официр издаје наређење?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

ОДБИЈА СЕ одговор на то питање.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Кажите ми, рекли сте да сте служили војску Југословенску Народну Армију?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па шта сад?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : Јесам.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Јесте?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па рекао је.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : Морнарицу, био сам на Брионима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како гласи питање? Не морате да понављате.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Питање је као јуче, које ће бити сигурно одбијено, али ћу ја једноставно га поставити, да ли му је познато када пешадинац војник улази у минско поље?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

ОДБИЈА СЕ одговор на то питање.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Е госпођо председавајућа имам само да Вам предочим, на оптужници на страници 12, сад ћемо да је нађемо, само моменат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то питање за сведока да се не задржавамо, немојте сад нешто везано за тужиоца, оптужница.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не, у вези питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е добро, добро.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: У вези питања је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То може.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Тужилац у оптужници на страници 12 каже «окривљени Јован Димитријевић, Саша Стојановић, Драган Бачић, Зоран Косијер, који су том приликом придружили се овој оружаном пратњи, са Мијом Вукосављевићем, Слободаном Хрњачким,

«Сајцијом», сада покојним, и то без ичијег наређења, на основу сопствене одлуке сваког од њих појединачно, те пристајући на такве реално очекиване» шта тужилац мисли да смо ми били српске камиказе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, ја кажем јел питање за сведока, Ви ту испитујете тужиоца?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел имате питање за овог човека?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па питам, али сте Ви ми ускратили то питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које питање?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Питање је да ли зна колико и када војник улази у минско поље?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо одбили питање, следеће?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Немам следеће питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, онда то питање за тужиоца, то је посебна прича. Можете се вратити ако немате више питања.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Има ли неко још од оптужених питања?

Нема нико више. Да предочимо ове фотографије што је овај, господине Сомборац, реците ми, Ви сте рекли овде пред Жупанијским судом у Вуковару 10.12.2003.године, оптужени Милан Радојчић, Милан Воркапић и други, одредили су ме да морам ићи радити.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми ко су они били тад да Вама одређују да Ви радите?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : Они су, чујте, овај, они су знали шта се треба радити, други није могао наређивати. Овај, они су преузели то задругу, је ли, не могу сад остати животиње на милост и немилост, да угину и. Они нису лоше мислили то што су наредили, ја њима то не замјерам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Рекли сте овде такође на овом записнику да сте оптуженом Милану Радојчићу сте морали потписати да остављате кућу. Је ли тачно то?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па кажете, оптужени Милан Радојчић ме привео, а испитивао ме и ошамарио Жељко Крњајић, а тукли су ме двојица из Западне Славоније.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то све тачно?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми кад је то било? Кад се ово дешавало?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Пише у записнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То кад Вас туку.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ : Па добро, то није било 1991.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Да ли ја то морам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па то није 1991. било, није 1991. било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а кад је било?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па је ли морам одговорити на то питање?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па мислим, ја Вас питам, је ли неки проблем да се одговори?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Није, то је 2005.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 2005.?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли сигурни да је то 2005.? Господине Сомборац.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Не бих желио на то одговарати, на питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: То није у вези 1991.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми с ким Ви то разговарате док водите, коме се обраћате сад? Коме се сад то обраћате?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Суткињи, суткињи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Суткињи Курбел. Добро. Реците ми, ти војно способни Срби мештани да ли су почев од 10.10.1991. године па надаље које сте Ви виђали били наоружани, имали униформе? Ваши мештани из Ловаса.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па они су касније добили оружје и прикључили се својим мјештанима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад то касније?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па при уласку у село. Значи 10.10.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: При уласку у село?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Имали су униформе, имали су оружје, да ли су и наредних дана носили те униформе и оружје и је ли неко од њих био у полицијској униформи?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Не бих се сјетио сад тога, не знам точно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од 10-ог па надаље Срби Ваши мештани, Ваше комшије, суседи и остали које знате да ли од 10-ог па надаље су у униформама тамо у селу?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Да. Јесу у униформама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је њима тамо, ко је њима издавао наредбе, под чијом су командом они били?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Не знам ни то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То не знате, добро.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми да ли су неки Ваши мештани Срби били у полицијским униформама почев од 10-ог па надаље па да сте их Ви виђали?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па једино тај Милан Девчић, ја мислим да је он био у полицији, не бих знао точно казати, немојте ме држати за реч, не знам, не бих, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми те које Ви називате «Душан Силни» и које Ви спомињете неке сте виђали тамо и тако даље, кажете у задрузи оног дана, да ли знате Ви ко је њима издавао наредбе тамо кад су били у Ловасу?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Откуд ја знам то, не знам. Не знам ни ког бих могло сад казати, да ли је овај, да ли је онај, то би ја требо бити присутан тамо јел неког да сам чуо, е тебе, е тај ми реко, тај ми реко, тога, не могу именовати кад не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми, кажете Ви не знате ко вас је водио тамо на ту детелину, да ли сте икада сазнали који су то што су вас водили после овог догађаја било када до дан данас?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Не, не, нисам их виђо више, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте после некад сазнали ко је то вас одвео тамо?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Нисам, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми да ли имате у сећању да су нека од тих лица која вас воде тамо према детелини и тамо на детелини да ли је неко имао некакве шлемове на главама?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Нисам ја то видео, не, нисам то видео да су били у шљемовима, не могу се сјетит, у оном страху, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није ми остало баш најјасније, кажете вршен је претрес вас тамо на улазу, да ли вас неко уводи у ту задругу? Да ли се појавило више њих па вас уводи и ко то тачно вас уводи? То ми је остало, помињали сте неки са белим упртачима, у маскирним униформа, јесу ли вас ти увели у задругу?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па они су увели да, они су нас и претресали, то сам већ и објаснио и рекао сам да један по један је рекао «ајте улазите, један по један улазите унутра» и ту су на тој порти нас претресали, на улазу мала дворишна врата метар са десет ту смо улазили, жељезна капија, врата и улазимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми од ових људи Ваших мештана Ви тврдите тучени су, тамо седе на том, да ли можете да се присетите оних који су били тучени? Кажете неки бодени ножем, тучени.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па Ивица, Иван или Ивица како смо рекли Шкица, то је надимак му, Ђаковић, он је избоден, па је то Бошко Бођанац избоден, па претучени су Видић Антун, он је исто умро, јер син му је био у ЈНА, отишо и служио тамо, па пита «ди му је син, ди му је овај», па Мађаревића ди је син му, па ди је овај, мислим отишо је, ето то који су до мене били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Све неке податке су имали, од кога су добили податке, ко им је дао, шта им је дао, не знам. Само знали су све, сваког особно су знали ко су и шта су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рекли овде у суду у Вуковару кажете, «Почео читати списак оних који су као чланови ХДЗ-а», је ли то тачно?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи ти који су читани са списка то су некакви чланови ХДЗ-а били, је ли тако?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па тако они претпостављају, тако су дали ко је, ко је правио тај попис не бих Вам знао рећи, ја знам да, ето то што знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми да ли знате Јосипа Туркаља?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Звани Јоја?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Јосип Туркаљ звани Јоја, да, знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте то лице видели у дворишту задруге?
Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Јесте, претучен је, ударан је, разбијена му глава, дошао је брица Петар Туркаљ, он је брица био, дошо га шишати, он је имо дугачку косу и ми смо му говорили «шишај се, шишај се, зашто да будеш неком на тапети, да те неко, уочљив будеш, ошишај се», он није хтео то послушати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми да ли сте Ви видели да је то лице, Јосипа Туркаља, неко шишао некаквим ножем?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Сад сам рекао да га је брица, дошо Петар Туркаљ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте дошао брица па га шишао, је ли га брица шишао ножем?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Он је шишо, шишо га је машином за шишање, ручна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја Вас питам, нисте чули моје питање па зато одговарате. Да ли сте видели у том дворишту задруге да је тог Јосипа Туркаља неко шишао ножем, да му је косу?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: То нисам видио, нисам видио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми да ли сте том приликом, значи да ли 17-ог, да ли 18-ог, видели негде Марка Филића и да ли знате тог човека, да ли Вам је нешто?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Знам га, знам га, али не могу се сјетити да сам га видио, ја мислим да га нисам видио нигдје. Знам га да је био, по причању је био затворит, а гдје, шта, то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га видели тог 18.10.'91.године у задрузи ту?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Е сад дал је он био на минском пољу исто па је ранит, не бих се могао сјетити. Чујте тих 50 нас који је ишло, свако је гледао да се заборави да, сјетиш се ето неког ко је онако ближе теби био, ето, ал који, дал је он био, дал је био на минском не бих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ако не знате никакав проблем.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми да ли знате неког Звонимира Мартиновића и јесте ли чули за судбину тог човека?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Да, да, убили су га у Мартиновићевој кући, одма ту до, између школе и задруге, је убијен у кући тој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли нека сазнања кад се то десило?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Не знам, не знам, углавном сам чуо да је убијен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули сте само да је био убијен?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте да је Ваш пунац био заточен у задрузи тај први дан. Јесам ли ја добро Вас разумела?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Да, да, и пуница.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И пунац и пуница, јел?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Да, да, они су ту близу задруге и ту су, кад је било онда су нас терали, одмах идите одмах у задругу и све кад су ишли од улице до улице, и они су одмах од задруге, друга кућа од задруге, па су одма њија, тако како ми је реко пунац и пуница су рекли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се они зову?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Ана Јагодић и Драгутин Јагодић, Томислављева 11.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су они.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Они су умрли оба двоје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Обоје су умрли?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Умрли су оба двоје нажалост, пуница ето прије годину дана, а пунац прије две године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми за овог Божу Видића, кажете да сте нашли, ви скупили његово тело и за Лукетић Антуна, помињали сте чини ми се?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Лукетић. Извињавам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Лукетић Антун је био са мном сахрањивао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А он је био са Вама сахрањивао, а од тела која сте скупили.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Он је био у подруму са лијеве стране, већ се осјетио, морам да, извињавам се, и онда смо га метили у деку и однели га у његову гробницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Ја, тај Лукетић Антун, и не знам ко је, нас двојица, тројица смо били, ту је био и Коста, он нас предводио јер је знао за то, за тај случај и онда смо га метили у трактор на приколицу, ауто приколицу и однели га у његову гробницу, јер он је

имао своју гробницу, заједно, у деку га ставили и тако смо га ставили, тако да је ексхумиран у том.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми је ли тело Боже Видића једино тело које сте Ви купили? Да ли се сећате да ли сте још неко тело купили?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Не, никог више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једино Божу Видића?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Да, ал сам видио, кад сам ишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је значи једино тело које сте Ви видели?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Да, које сам видио, да. Али сам видио још у Латаса Боже сам видио у гаражи Ђуру Кризманића, Панцу Фрању, или Фрања да се зове, Фрања валда и Марко Дамјановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то тај неки Марко што га зову Марко Босанац?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Да, да, точно, точно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад сте то њихова тела видели? Да ли се сећате, уколико се не сећате.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па ја мислим да је то било, то је било после минског поља, ја сам ишо са посла и ту сам видио, и ту су неки наишли, и каже бре каже хајде да видиш ко су ови, па реко сељани, тако да сам ја видио њих тројицу ди леже вако, онда сам видио овај био, обучени су, имали су сомотско одијело, обучени нормално у цивилу јел.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли Ви знате неко лице које се зове Зоран Кризманић, син Вида Кризманића? Уколико не можете да се сетите.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Не, не, мислим знам га, али не знам шта, о чему, мислим не знам шта, о чему се ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте евентуално видели његово тело, или чули нешто о његовој судбини или о страдању?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, добро. У реду је.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Нисам видио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, помињали сте на почетку тог дана кад је био напад и кад су дошли, па су вам рекли беле траке ставите на руке, јесте ли ви то ставили?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Да, да, читаво вријеме и дјеца моја и ставили су бјелу плахту на капију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Да смо били означени јел.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су и други мештани ваши имали таква обележја?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Сви, сви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сви мештани? Да ли је ту било неке дискриминације у односу на Србе и Хрвате? Да ли су и Срби носили те беле траке?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Не, не, само Хрвати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До када је то отприлике ношење тих белих трака трајало, када сте то Ви скинули и ко Вам је рекао да сада можете да скидате?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Не бих се сетио точно, да ли је то било двадесет дана, месец дана или је три тједна, не бих углавном, није дуго трајало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, ове радове на које сте Ви ишли, да ли сте Ви добијали неку накнаду за то?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Нисмо, добивали смо оно касније неке бонове за храну, добивали смо крух који су наши пекли тамо бесплатно, а за куповање, пошто нико није имао новаца, добивали смо на прву руку те бонове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, да ли је Вама познато да су жене ишле у неке радове?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ли је Ваша супруга ишла у неке радове?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Јесте, јесте и супруга је ишла, ишла је брати јабуке, кукуруз, углавном сви су морали ићи радити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А за кога су се брале те јабуке, кукуруз, чији је то кукуруз, чије су јабуке

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па то је било остало од оних наших сељана, јел, од наше задруге. Они су имали воћњак, имали су репу, нормално, све усеве, пољопривредне што је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је у том правцу било неке дискриминације, да ли су и српске жене ишле да беру то и да раде или су само хрватске?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Е то не бих Вам знао казати, не знам нисам питао супругу, нисмо то никада дошли у разговор око тога, не знам, не бих знао казати, али не верујем да су ишле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не верујете, а ови радови на које сте Ви ишли, да ли је ту било неке дискриминације, да ли сте?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Није, ту су радили и једни и други. Ишли су, ови који су радили у задрузи, Срби, ишли су, ја сам био ишао на репиште, ови су неки преважали, углавном, радили су и они. Мислим да никакве није било оно, докле се радило, радило се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро реците ми, оног дана када је био напад, видесте ли Ви да су неке куће запаљене, али након пешадијског напада, да неко пали куће у нападу?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: То нисам видео, већ сам видео када сам ишао сутрадан се пријавити да је била запаљена црква и да је запалита од Краљевић Јосипа, у Томисављевој кући, кућа запалита.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте разговарали са Вашом пуницом и пунцем у то време, тог дана када су они били затворени, ко је то њих тамо затворио у задрузи и ко је њима био у претресу или ко им је дошао у кућу?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Нисмо, нисмо о томе причали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете браћу Павлић?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Брачни пар Балић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, браћу Павлић, Дарка Павлића и Жељка Павлића?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: А и Жељка? Да знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули, шта се њима десило и да ли сте их евентуално видели у овом периоду негде?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Нисам их видео, али сам чуо да су убијени у гаражи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У којој гаражи?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: У Крањчевићевој мислим да је, код Иве Мађаревића у гаражи. Код Иве или код Мате, углавном су браћа, кућа до куће, углавном у тој гаражи су убијени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули када се то десило да ли је после овог догађаја?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После минског поља?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Не знам, то нисам чуо ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овај Петар Лукетић и његове синове нешто сте спомињали, Петар Лукетић, Ђука Лукетић, Антон?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Доведени, то како сам рекао да су доведени ту и шта су радили у тој задрузи, то сам већ рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли после сазнали, шта би са њима?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Нисам, знам да су убијени, а где су убијени, шта су убијени, не знам и мислим да им је и мама убијена, нешто, супруга.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чија мама убијена?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За чију сте мајку чули да је убијена?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па ја мислим да је и њихова мама убијена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Убијена?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Од Лукетића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Сомборац, ја имам њен исказ, Јелена Лукетић.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Или сам ја заменио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имам њен исказ у списима, значи није била убијена, била је жива, чим је дала исказ тамо у Вуковару. Знате ли неког Ђуру Кризманића?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате неких сазнања, да ли сте тог човека, када сте га задњи пут видели, шта се њему евентуално десило?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Нисам, знам, чуо сам да је убијен, а где, шта, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Андрију Девчића, да ли знате?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Исто чуо сам да је убијен у башти, у својој, немам појма, углавном, убијен је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате Стипу Долачког?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: У капелици, то ми је шогор, у капелици је убијен, на гробљу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте Стипу задњи пут видели пре тога што је убијен?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Нисам га видео, био је заточен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате неких сазнања?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Био је заточен, немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте сазнали, када је убијен?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Не могу се сетити да ли је то било пре минског поља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате тачно.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Не знам да ли је пре минског поља или после минског поља, углавном, убијен је, а не могу, то је дуг период

и нисам никада те детаље себи уписивао да би знао свако појединачно који је датум био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поменули сте овог Ивана Видића, да ли сам ја добро разумела да је био у дворишту тамо задруге, јел тако?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Он је доведен са тим Лукетићима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта после би са њим?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Он је исто убијен, он је враћен назад, он, Кризманић, Кризманић, Кризманић, хајде како се зове, Алојз, њих четворо су доведени из задруге и пред нама су их тукли, како сам рекао и онда су их вратили назад и када смо ми ишли на минско поље, видели смо крв да води према опћини, јел, месној заједници. Претпостављали смо да су их вратили назад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате овог Стјепана Лукетића?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Знам и супругу његову.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате неких сазнања, шта се са њима десило, и он и супруга?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Чујем да су исто убијени, да су заклани, углавном, убијени су, а где, да ли у централи, да ли, негде у Бежанији, ту негде су се кретали и ту су убијени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ците ми, када сте добили то сазнање, када је то било, у време минског поља, пре, после?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Рекао сам, исто, као и за остале, да не знам точно да ли је то пре било или после је било, период, мислим, нисам нигде уписивао себи да сада знам точно који је датум био и сат и све то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, Јосипа Јовановића, да ли знате?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте тог човека видели тих дана негде и да ли имате сазнање, шта се њему десило?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па, убијен је исто, а сада, где, да ли је у својој кући или углавном, где су га нашли, не знам где, где су га одвели, углавном знам да је убијен, чуо сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ово двоје, Марин и Катарина Балић?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Исто убијени, када, шта, већином се то дешавало исто када су убили и ове све, тако су поубијани и ови остали, тако да је то све тај, или је ноћ или је дан, већином се то преко ноћи дешавало, док се видело ујутру, значи ноћу се дешавало, док је био завршен полицијски сат, докле је био, до пет сати, овај, онда је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Полицијски сат до пет, а после пет, шта се дешавало?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: У кућу и шути, нигде и да светла буде не сме бити ништа, лампа, пошто струје нисмо имали, не сме ни, све мора бити замрачено и не смеш да се крећеш ни по дворишту, ни нигде ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли вам је неко издао неку наредбу забрана закључавања куће?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Нормално се затвориш, а нико није рекао да не смеш закључати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је тај Томислав Шелебај један једини пут то оглашавао?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог 17.10.? Да ли је пре тога или после тога, такође на тај начин оглашавао, да ли је Вама познато?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Како сам чуо, да је тај дан, а сада, да ли је ишао још оглашавати нешто, неке позиве, не сећам се, само знам, чуо сам ово, да је до педесет година, да је он ишао добовати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево сада ћемо ове фотографије да Вам покажемо, само да се прикрије име, па уколико неког познајете, све фотографије, само да се не види име и презиме, иако то нису фотографије које су из периода извршења дела, неке су раније, неке су касније, једине које суд има.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Да, Деветак, Радојчић, Крњајић, овога не познам, био је, али не знам му име, да је млађи, можда бих га препознао, сада не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изоштрите, само се не види.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Знам, мислим, стар је већ оно да кажем, али да га изоштрите, једино да га вратите на млађе дане. Сада би то могао бити «Ацо Коњ», Петроније, мислим да је Петроније, али да ми покажете руке, тетоважу, онда бих га можда препознао, овако мислим да је Петроније, ајде Петроније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дајте ми ове фотографије, морамо после да констатујемо и ону пре тога.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Не знам, не бих знао. И то, име му не знам, познато ми је али име не бих знао. Даље, ово је неки, не знам, је ли Боксер или који, не знам, не знам, не могу, не могу овај. Да ми је у оним млађим данима, онда бих препознао, а и овога исто не

знам, не знам. Ове што знам, ове познам, а ово већ, то је мало теже уочити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идемо даље.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Који је носио наочаре? Не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може даље, рекао је сведок да не може да позна.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Не знам ни тога, познат је, али не знам, не бих знао. Па и тог исто, не бих знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Мало изоштрите, и тог исто не бих знао, изоштрите мало. Не знам ни тога, не знам, не знам ни тога, не знам. Познати ми јесу, а име и све ми фаца је онако, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изоштрите мало.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Добро, али непознат ми је, не знам му име. Е тај, тај је био, ако је то то, тај је био исто оно вече, е сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А које вече?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: То када смо били заточени, та ми је фаца онако, брадица, е сада можда грешим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, 17.-ти на 18.-ти, јел тако?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Да, да, нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Нека фаца ми је слична, али да ли је тачно то, да ли је он био, не бих знао, не бих се баш усудио да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, само да констатујемо.

Констатује се да је након предочавања скенираних фотографија оптужених и других лица, који су саставни део списка предмета, под бројевима од 613 до 651/42, сведок препознао на фотографијама оптужене Љубана Деветака, Милана Радојчића, Жељка Крњајића, остале оптужене није препознао, с тим што је за фотографију на којој се налази оптужени Дарко Перић рекао «Петроније», за фотографију на којој се налази оптужени Миодраг Димитријевић рекао «Аца Коњ», а за фотографију под бројем 639/42 на којој се налази сведок Борислав Михајловић, рекао: «Тај ми је познат и могуће да је био у ноћ између 17. и 18.10.1991. године».

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Али нисам сигуран, нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, тако смо и констатовали, рекли сте «могуће».

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Могуће и није сигуран, то су два различита појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ушло је у аудио запис.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли сведок може да нам каже, када су обављали те радове на репишту и те друге, да ли су се налазили под оружаном пратњом?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па, били су, биле су формације, долазиле, обилазиле нас.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А ко је био та пратња, та војска која је била у селу или?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Која је била у селу, да, која је била у селу.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Војска која је била у селу?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Од мештана, били су, долазили су, једноставно нису ништа, само су дошли обилазити, обиђу мало и врате се назад, нису били читаво време у присуству приликом нашег рада.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Како сте Ви доживљавали тај рад, као нешто уобичајено, радите у задрузи или нешто?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Сада, па мораш радити, шта сада, не можеш казати нећу.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Или принудно?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па, мислим, како ко себи узме у обзир, принудно, али већином када си тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте од микрофона да се удаљавате, молим Вас, не чујемо.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А када је овај митраљез постављен у дворишту ове задруге, тог 17.10., да ли је неко од војника за тим митраљезом, да ли је током ноћи неко био?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Били су ту, у том трему су, мислим да је осам било који су нас чували, да кажем.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли знате, од којих војника је био за митраљезом, неко ко је имао ове беле опасаче или неко други?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Не знам, углавном, били су маскирни, маскирне су одоре имали на себи, а беле опртаче, ја мислим да нису имали.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А током ноћи, значи од тих седморо који су се налазили ту, да ли је неко од њих исто имао беле опртаче?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: То вече?

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Ти у маскирним униформама?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Маскирне су униформе биле, није нико био у тим опртачима.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро, а овај Боксер, какву је он униформу имао, да ли можете да га опишете сада?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, молим Вас, маскирну униформу, ако ја могу да пратим.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Маскирну униформу, кратке рукаве, имао је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте да одговарате поново.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Хвала, немам више питања.

НАТАША КАНДИЋ: Ја имам само кратко да Вас питам. Док сте били тамо у минском пољу, ко вам каже да не смете да паднете док вас не погоди метак или гелер?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Ови који су нас водили.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је било неког позива да се рањени јаве, да подигну руке да се јаве да су рањени?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Па ето кажем, тај Ходак је тражио помоћ и он је тражио да га убију, ето тај Ходак Мато, што је био до мене и они су рекли, каже, «ти ћеш и овако и онако крепати», тај израз је био, «крепаћеш» и када је био рањен, да му је неко дошао, прискочио од њих да га избави и остало.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је пуцано још по неким који су били рањени?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Молим?

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је пуцано још по неким другим који су били рањени?

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Молим Вас, приговор.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Свима је нама пуцано.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је пуцано?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: На све је пуцано, не би толико било рањеника и погинулих да није пуцано, значи није пуцано на нас пет, шест, већ је пуцано на нас све који смо били тамо.

НАТАША КАНДИЋ: Слушајте ме, неки су рањени. Да ли сте видели да су неки рањени?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Видео сам када смо носили рањенике у камион, после свег обављеног разминиравања.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је, питам Вас сада, пажљиво, да ли је било пуцања по онима који су рањени?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Није било.

НАТАША КАНДИЋ: Молим?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Ко је рањен, рањен је био, тај је остао где је био остао, а ми који смо били, нисмо били рањени, ми смо се опет устали и скупили смо се, приближили смо се и кренули смо даље док је овај са стране нама говорио када је отишао тај војни старешина, значи овај је нама говорио са стране како да се ради са тим разминиравањем тих мина које су, докле смо дошли, јер опет смо кренули који смо могли кренути напред, дошли су опет и рекли су «станите» и сада ко хоће, хајде који је присебан да иде скинути те су мине биле потезне, на најлону. И ишла су тројица, које сам већ рекао, који су имали, који су ишли скидати те мине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим вас, будите стрпљиви, она је вас слушала док сте овде сатима постављали питања и сви смо слушали. Изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Молим Вас, ја Вас питам за време пре наредбе за разминирање, ја Вас само питам, питамо Вас, када сте рекли да вам је речено, тај заповедник, да нико не сме да падне, пре него што буде погођен или.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Није нико пуцао док нисмо дошли до мина и када је овога гурнуо, онда је почела пуцњава. Да ли Вам је сада јасно?

НАТАША КАНДИЋ: Јесте, сада ми је јасно, али сада Вас ја питам, да ли сте видели неке који су рањени?

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Одговорио је три пута.

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Видите и сада ја питам, да ли је, да ли је неко питао да се јаве ти који су рањени?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Није нико.

НАТАША КАНДИЋ: Није нико питао?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Није нико, рекао је само онај ко може и ко није добио, да се устане и да се скупи тај, како да кажем, да се скупимо који могу ићи, да крену напред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то значи да Ви идете и даље напред, после свега тога, опет морате да идете напред?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Идемо, идемо, да.

НАТАША КАНДИЋ: Када кажете да је било пуцњаве, да се онда пуца, пуца се после, на кога се пуца и са које стране, ко пуца и у кога пуца?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Када је гурнут тај Иван Краљевић, када је гурнут, онда је почела и детонација од тих мина, која мина је експлодирала и онда су пуцали по нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви видели, одакле пуцају по вама, одакле су долазили ти?

Сведок ЖЕЉКО СОМБОРАЦ: Одговорио сам на то питање. Ја особно говорим за себе, одакле ми је дошла пуцњава, на мене, а за друге не могу ја ништа казати, углавном, било је падања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, има ли тужилац неких питања? Нема. Реците шта сте хтели.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ако дозволите, госпођо председавајућа, ја бих две, три примедбе и један предлог ставио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има то са сведоком везе?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Сведока можете да отпустите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Управо сачекајте, сведок је у судници. Господине Сомборац, захваљујем Вам се што сте сведочили.

Довршено сведочење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало смо Вас намучили. Можемо да се одјавимо са Жупанијским судом у Вуковару.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Моја примедба би била и на рад суда у Вуковару и на ове, ако сте се већ одјавили, да ли могу сада да причам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Значи, ово је већ, не знам који пут, да судија у Вуковару поучава или инструктира сведоке како да сведоче. Ми смо на то већ скретали раније пажњу и молили смо и у писменом поднеску да се обратите суду у Вуковару да видите са том судијом, да је замолите да то тако не ради. Иначе, ова сарадња се заснива на томе, да се сведок позове, он неће да дође у Београд. Ево и данас

би имали сведока и то је моја примедба да се сведоци ипак позивају, нарочито они који су вољни да се суоче, као што смо данас имали један пример.

Друга је примедба, односно приговор, се односи на испитивање, тако далеко које иде на 1995. годину и даље, на тај период, иако је пре тога одговорено више пута да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам ја 1995. годину споменула уопште.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ви нисте споменули, али Ви сте говорили о догађају за који јасно пише у записнику да се десио, у његовој изјави да је био 1995. године, према томе, Ви сте то морали знати да се односи на 1995. годину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам док не чујем човека.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ја бих Вас молио убудуће да на исти начин на који представљате адвокате, па кажете да је адвокат Налић бранилац тога и тога, па бих јако волео и мислим да је то битно у поступку, да нам се каже, кога од оштећеног представља који од пуномоћника и у чије име говори, јер ако се стављају примедбе адвокатима да постављају питања шире него што би то интереси њиховог клијента захтевали, онда исто тако морамо да видимо, под чијим пуномоћјем, чијим овлашћењем и ког оштећеног заступају овде пуномоћници, ко кога од оштећених или су обе пуномоћници свих оштећених. Када смо већ код тога, моја начелна примедба и битна је, да ниједан од до сада у овом поступку саслушаних оштећених није питан од стране суда, да ли је оштећен овим кривичним делом, да ли истиче одштетни захтев и да ли се придружује кривичном гоњењу. Према томе, ово представља једну повреду поступка које нас води у даље оно што желим сада још кракто да дотакнем.

Данас или сутра се навршава, не знам тачно, три године како је Милан Радојчић у притвору. Са оваквим сведоцима и са оваквим испитивањима у којима је суд често принуђен да због лоше урађене истраге испитује испочетка и тако даље, ја очекујем да овај поступак може да траје, јер још нисмо дошли ни до сведока одбране ни до других доказних предлога одбране, да траје, у најмању руку, још толико. Ово представља на сваки начин исцрпљујући притвор и притвор који представља изузетак за њих тројицу у односу на све остале, који су мање-више под истим околностима починили кривична дела која им се стављају на терет и никада нису индивидуализовани разлози за сваког од њих. При томе ја не

желим да кажем да окривљени који се бране са слободе, да не треба да се бране са слободе, ја само кажем да њиховим боравком на слободи, је испуњена једна од битних претпоставки да би се уопште притвор, а то је да боравком на слободи, они неће утицати на неометано вођење поступка, што у овом случају је јасно доказано и ни на који начин, овај, без преседана да малтене ниједан претрес није одложен због било какве болести или друге кривице да кажем, друге не кривице, него просто разлога који би био на страни било кога од окривљених, па и наших брањеника.

Надаље, ово суђење се по свему претворило у нешто што, када је у питању притвор, заиста, да кажем, иритира и у земљи и у иностранству. Значи, извештај Стеј Департамента за 2009. годину о стању људских права у Србији, садржи јасан пример кршења људских права у Србији које се огледа кроз непоступање по одлуци Уставног суда Србије у односу на уставну жалбу која је усвојена од стране Уставног суда и која представља сада и правну праксу. То су нама Американци који се баве људским правима у Србији, који су, између осталог, помогли да се овај суд оснује и ове столице на којима ви и ми седимо, су они платили, али нису платили да би ми овде се бавили бесконачним испитивањима сведока на које окривљени ни на који начин не може да утиче. Ми нисмо овде због тога, него смо овде због тога што неко каже да је кривица мог брањеника седамдесет лица страдалих у Ловасу. Да ли је то баш тако и где то пише? На једном месту пише, пише у оптужници тужиоца, а у Ловасу у сред Ловаса, пише на једном споменику, спомен обележје седамдесеторици бранилаца и страдалих. Значи, и они који су најтеже погођени тим кривичним делима, признају да су страдали и браниоци, они их додуше такође не одвајају, они то и не морају, јер они су њима сви исти, али би наш тужилац и ми морали да одвојимо браниоце од жртава, ми морамо да знамо ко је овде оштећени, а ко је жртва и да ли уопште у ЗКП-у, ми се овде исцрпљујемо бесконачно три године нечим што је Уставни суд оценио као разлог. Ја сам свестан да и убеђујем стално свог брањеника, да дужина трајања притвора не би требало да утиче на крајњу одлуку, па чак ни о постојању казне, а камоли о висини, јер овде у овом суду имамо праксе да су људи седели и по четири године, па су ослобођени, као што је случај «Сува Река». Значи, просто желим још једном да апелујем, да више не правимо ругло од институције која се зове обавезни притвор. Нас чекају десетине

суђења за ратне злочине. Притвори вишегодишњи су дестимулативни, даће се у бег окривљени и нико их не може кривити ако се овде завршава у овој земљи четири, пет посто у коме има више година притвора него година казне, малтене, опростите на овој слободи. Даље, ја упозоравам, ми смо добили од Европског суда за људска права по иницијативи у фебруару месецу писмо које нам је написао председник суда да је наш предмет ставио преко реда због посебне важности правног питања. Даље неколико још Уставних жалби су пред Уставним судом Србије и ми смо уверени да ће оне успети. Напада се не само питање тачке 5. притвора, него уопште поступање у овом поступку када су у питању права на одбрану. Данас смо могли да видимо сви да се у овој судници не поступа на начин на који то ЗКП налаже. Ако адвокат или окривљени затражи реч, подигне руку, треба му дати реч, уколико то наравно не ремети и судија води поступак. Али ако се упорно одбија било какав приговор, ми представљамо онда манекене у овој судници, којима само може да се каже - седи или седите. Тако не поступа судско веће, судско веће мора да размотри мој приговор, да одлучи по њему, односно председник већа који руководи поступком, па онда да затражи помоћ колега у већу, уколико ја и даље или тужилац инсистира на истоме.

Надаље, захваљујући кривом тумачењу ЗКП-а, по коме тужилац једини може да пита на крају допунска питања, а закон само каже да се тужиоцу може допустити на крају да поставља допунска питања после свих, али то не значи да се осталима треба забранити или искрсну неке ствари које стоје, а најмање значи да тужиоца треба питати за његову сагласност или тако нешто, то нигде у ЗКП не пише. Три године Милан Радојчић седи у притвору, овде се полако сада истина кристалише, сада видимо да овај, су и тужиоци прошле године били у праву када су се саглашавали са укидањем притвора, ови поступајући тужиоци који виде шта се догађа у судници. Ја не говорим о њиховом шефу који њима, наравно обавезујуће упутство може издати у погледу било ког предмета и немам ништа против, али се сада нама све више појављују сведоци који буквално руше ову оптужницу онако како је она постављена, а нарочито у погледу посебних околности које стоје на страни, овај, мог брањеника у погледу начина извршења и саме суштине овог дела.

Ја сматрам, поштована госпођо председавајућа, поштовано веће, да не стоји више ниједан разлог који би ово веће руководио да и даље Милана Радојчића држи у притвору, не стоји ниједан на закону заснован разлог, Уставни суд је већ један одговор дао, даће и други ускоро, јер је, како видимо, овај тај глас допро далеко и до овог суда, али овај, просто ја апелујем на вас да се ми око овог питања не инатимо, јер је ово инаћење на штету читавог поступка. Ми губимо грдно време, ми губимо грдну енергију, наш брањеник грдне паре да се бранимо од нечега што је толико очевидно, да мој брањеник у овој скупини окривљених, чак и да нисам његов бранилац, руку на срце да ставим, не бих нашао заиста ниједан разлог који би издвојио потребу да он седи овде у притвору уместо других.

Жао ми је само, и на крају да кажем, што је Тужилаштво а и оштећени подлегли у току читавог овог поступка за ове три године, том неком истом инстинкту по коме се за све испитује, 90% сведока је испитано на околност, да ли познаје Љубана Деветака, Милана Девчића и Милана Радојчића и ово се претворило у суђење тројици и то оној тројици који су у њиховој земљи наоружани од стране наше земље, поведени од стране наше војске, за шта се, за исто идентично дело се данас у Осијеку суди пуковнику Енверу Таси, с тим што се не суди његовим војницима, а написао је потпуно исту наредбу као и пуковник Лончар. Значи, када имамо све те околности, када имамо околност да се Уставни суд овако изјаснио, када имамо чињеницу да не видимо ниједну бруталност, ниједну бестијалност, ниједан посебан разлог који би довео до тога да веће стоји иза тога, онда могу да закључим да су само разлози на некој другој страни, уколико се тако тешко и мучно инсистира на овом притвору. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Ја само мислим да је врло важно казати на ово што ради бранилац, да погрешно упућује и свог клијента и друге на разлике између оних које он назива бранитељима и жртвама. Сви овде, мислим да нема спора овде да сви говоримо о онима који су лишени слободе, затворени, зовите их бранитељима, не знам, сви они који су лишени слободе, не располажу оружјем, спадају у заштићена лица. Према томе, ми говоримо овде о жртвама ратних злочина, а да погрешно не упућујете ни свог клијента, ни друге.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Судија, ја Вас молим да мене не подучава неуго лице, човек који није правник да ме не подучава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете тако, ја Вас опомињем да не вређате никога у овој судници.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ја Вас молим, зашто допуштате њој да мене вређа говорећи како људе доводим у заблуду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите, немојте да се нервирате. Изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Молим Вас да не псује овде у судници.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Нисам рекао ни реч, рекао сам.

Опомиње се адвокат Градимир Налић под претњом новчаног кажњавања да не узима реч без одобрења председника већа.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Немојте тако да причате, ја нисам ни реч рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Адвокат Налић, ја сам Вас опоменула, следеће је, чули сте, новчано кажњавање.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Ја бих се укратко, само придружила речи браниоца трећеокривљеног и у име своја два браћеника, такође предложила укидање притвора из врло јасних разлога које је колега изнео и из других, врло нејасних разлога из којих притвори и даље трају. Имали смо тачку 5. и данас је притвор по тачки 5. уместо класичне формулације овај, о страдању и броју страдалих лица, које је Уставни суд оценио као недовољне, додати су наводи оптужнице и ја се питам шта ће бити ако једног дана та оптужница буде измењена, на основу чега притвор оволико траје и уопште о самој улози и оптужници довољно смо причали, верујем да сте упознати, нећу да Вам одузимам време. Просто ово веће молим као оно које поступа, које је и до сада укидало притворе, да пође буквално од суштине, од несметаног вођења поступка и да у том светлу процени да ли би одбрана било ког од оптужених са слободе, утицала на несметано вођење поступка. Ја морам да подсетим да овде је према више лица, просто да не будем погрешно схваћена, ја заиста мислим да би сви, поготово у односу на време када се догађај десио, у односу на фазу у којој се поступак налази, да апсолутно сви треба да се бране са слободе, међутим, како је, овај, притвор према неким у току овог поступка престајао, нама нису остали јасни разлози на који начин та околност посебно тешка отпада према

појединим оптуженима. Ако је то нешто што закон не предвиђа или што није довољно јасно у образложењима, ја могу да кажем да одбране било ког окривљеног овде могу да буду онакве какве они сматрају да су најбоље, могу и да се не бране. Такође и здравствено стање првоокривљеног није ни најмање завидно, имао је можданих удара и просто молим да се процени само неопходност трајања притвора са аспекта несметаног вођења овог поступка. И у односу на саме примедбе које је изнео колега, ја бих само додала још једну, у односу на начин како се испитују сведоци. Данас је члан већа предочила да се истичу и једни и други докази, да се предочавају и једни и други докази. Мој је утисак, наравно, дозвољавам да грешим, да се са једнаком пажњом, оно што ЗКП предвиђа, не утврђују чињенице које иду и у корист и на терет оптужених, јер ево пример, од овог месеца је да су сви саслушани сведоци, мислим на мушкарце који су говорили о цивилним стражама, потврдили да су исте трајале до десетог месеца, сада у којој формацији, форми, није битно. Председник већа је све време враћала на исказе Цирбе и Мујића који су тврдили да је то све престало много раније. Сматрам да то просто није пут да се утврди та чињеница, да ли је место било брањено или небрањено, а друга ствар, данас сведок је одбио да одговори уопште о томе, да ли је било цивилних стража, па је негде кроз исказ се провукло да је и сам држао страже, такође одбио да ово одговори, а мени је лично засметало Ваш коментар на оно када је одбио да одговори о ономе шта је чуо о Љубану Деветаку, коментар, «па да ли је то толико страшно». Просто, неки, једнак аршин према свима учесницима у поступку, то је нека примедба коју можете да усвојите или не. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Ја сам дала предлог за укидање притвора у односу на Петронија Стевановића у писменој форми и не бих детаљно образлагала, јер сам образложила у предлогу, али се слажем са свим оним што су изнеле моје колеге, моја колегиница и мој колега што се тиче трајања притвора и вођења овог поступка.

Ја и у жалби на решење о продужењу притвора сам морала детаљно да образложим, овај, значи доказе, иако по ЗКП можда не би требало, али ако се тужилац два пута сагласио за укидање притвора, дакле његова је била процена да нема доказа и у односу на ово четворо оптужених који су у притвору, значи да је предлог да им се укине притвор и то је то пре годину, чини ми се дана или

можда више, а сада се упорно, сада се упорно противи укидању притвора, а заправо докази иду у супротном смеру, уствари, из дана у дан се доказује да чињенично стање овај, кривичног дела се не доказује на начин како је описано у оптужници.

Посебно бих истакла оно што овај, што је овде утврђено, односно да се сведоци који долазе инструктирају, како, на који начин да сведоче, што је очито, овај. Ми смо, дакле ми по адвокатској етици, ми смо, говорим о адвокатској етици, али мислим што се тиче и судија и тужилаца, они полажу заклетву, значи да буду крајње објективни и непристрасни, али и по нашој етици, дакле, нама је циљ да се утврди чињенично стање, а не да се сведоци инструктирају и да лажно сведоче.

Не бих више детаљно образлагала, али оно на шта је указао колега Налић, овај, значи да ми, уствари, не знамо ко, да ли овде заступају представници, пуномоћници оштећених све оштећене. Ја сам неколико пута питала неке оштећене који су рекли да никога нису овластили за вођење овог поступка. А дакле, њима се толерише и постављају питања која чак и нису дозвољена.

Не бих имала више. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете ни да знате када не читате списе, у списима постоје пуномоћја у којима пише ко кога заступа и према овоме, пуномоћници оштећених покривају целу оптужницу.

Ево тужилац нека се изјасни.

Да ли имате још нешто у вези притвора да би тужилац могао лакше да се изјасни?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Имам у вези Вашег решења којим сам опоменут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Као прво, мислим да је процесно некоректно, најблаже речено, да се коментарише досадашњи резултат доказног поступка, када, отприлике, нисмо ни до пола тог доказног поступка стали.

Друго, нисам разумео на кога се односи ова инсинуација, браниоца окривљеног Петронија Стевановића, да се сведоци инструктирају да би сведочили овако или онако. Ако при томе мисли или сумња на ово Тужилаштво, онда мислим да је то, не само да је нетачно, него крајње непрофесионално и некоректно.

Што се тиче предлога за укидање притвора, мишљења сам да треба сачекати одлуку Врховног суда по жалби, јер је то већ у току

одлучивања у Врховном суду, па се евентуално онда изјашњавати након те одлуке о данашњим предлозима за укидање притвора. Мислим да би то било и процесно коректније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Госпођо судија, нисам хтео оно у вези тужиоца, ја њега разумем и то је у реду. Ја сам поводом онога за шта сам кажњен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте кажњени.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ја сам опоменут и опомена је такође казна, ја Вас молим да ми саопштите разлоге, нисам стигао, нисте ми дали реч више, да ми саопштите разлоге зашто сам опоменут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опоменути сте зато што узимате реч без одобрења председника већа. Ја Вам кажем да то не радите, а Ви настављате да добацујете и коментаришете и даље. Ето, потпуно јасно.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Онда да Вам ја објасним, молим Вас. Прво, ја нисам ништа коментарисао, госпођа Кандић је мени добацила, тако ми Бог помогао. Овде постоје значи, овде се све снима, па ће се видети да ли сам ја опсовао госпођу Кандић. Ја њу, прво, не бих опсовао из поштовања, пре свега зато што је дама, друго, то што је радила у животу и тако даље. Према томе, ово је манипулација. Према томе, ја Вас молим да повучете Вашу одлуку о опомињању, овај, односно предлажем или да се Наташа Кандић, ево на ову сведочку, заклетву закуне да сам је ја опсовао, па ћу ја да изађем одавде одмах.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам ја чула да сте је Ви опсовали.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Наравно да нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то нисам ни рекла.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ја Вас молим да одлучите о опомени, ја молим да ту опомену повучете. Разумем да сте могли да је донесете у жамору, али ја просто не заслужујем и нећу да имам ниједну казну у животу коју нисам заслужио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема повлачења опомене, то ЗКП није предвидео.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ја Вас молим онда, ја приговарам на Вашу одлуку и молим одлуку већа по мом приговору на Вашу одлуку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никаква то одлука није, то је само опомена и не постоји институт ЗКП који каже.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Госпођо судија, више опомена доводи до, кумулираних доводи до мог кажњавања. На крају, саслушајте госпођу Кандић, можда ја лажем, али у сваком случају немојте веће да одлучује, ја тражим одлуку већа по том питању, ја сам кажњен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По ком питању одлуку већа?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: По питању опомене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се шта?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да се повуче опомена, јер нисам заслужио опомену, нећу опомену.

Веће доноси

РЕШЕЊЕ

Одбија се предлог адвоката Градимира Налића да се повуче опомена, јер Законик о кривичном поступку није предвидео ни у једном члану такав начин повлачења опомене.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Извините кратко, без намере да браним колегу, али ја сам узела већ реч, укључила сам микрофон и обратила се Вама и онда је настала та сва ситуација, значи, нико није нити укључивао микрофон, нити узимао реч, нити прекидао уопште неко излагање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате Ви мени да цртате шта је било у судници. Па ја видим одавде шта се дешава сваког појединачно и искључиво, никакве псовке нисам рекла, искључиво зато што се добија реч по одобрењу председника већа.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Али реч сам ја добила, нико није узео мени реч.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али је Ваш колега поред Вас наставио да прича, о томе се ради.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Није ме омео у излагању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није тражио реч.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Није је ни добио, мислим.

Веће доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Одбијају се предлози бранилаца оптужених Љубана Деветака, Милана Девчића, Милана Радојчића и Петронија Стевановића да им се укине притвор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није дошло ни до каквих промена било чега, да су се стекли неки разлози који би довели до укидања притвора.

Ја сам и прошли пут када сам одбијала овај предлог, јасно рекла зашто се одбија предлог за укидање притвора. Рекла сам, такође да никада Уставни суд није рекао да они треба да изађу на слободу, да се то из ове суднице не чује на погрешан начин, да је сада Уставни суд на тај начин, то није тачно, а што се тиче ове тројице оптужених, Љубана Деветака, Милана Девчића и Милана Радојчића, ја сам и прошли пут рекла, они су тужени за све три тачке оптужнице и у досадашњем току поступка смо бар до сада утврдили, да су посебно тешке околности ових кривичних дела и до дан-данас се уверавамо колико су тешке околности, чак теже него што и пише у овој оптужници, долазе сведоци који имају, после свих ових дешавања и неке болести и обољења и не могу да дођу и тако даље.

Иначе, овај кривични поступак је отпочео још у Републици Хрватској 09.01.1993. године и њима је тамо одређен притвор, они су тамо рођени, тамо су живели и избегли кривични прогон у Републици Хрватској, четрнаест година потпуно недоступни тамо где је отпочео кривични прогон. Овде су лишени слободе 2007. године и нема ниједног разлога да им се верује да неће онемогућити вођење поступка овде. Ако су онемогућили вођење поступка у Хрватској, што да им се верује да би овде у Србији било њиховим изласком на слободу, омогућено вођење поступка.

Што се тиче оптуженог Петронија Стевановића, њему такође се ставља на терет и напад и нека дешавања пре одласка на минско оље и те околности које су наведене у делу оптужнице које се

њему стављају су врло тешке и досадашњи ток доказног поступка показује један висок степен основане сумње везано за њега.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Главни претрес **СЕ ОДЛАЖЕ** и следећи одређује у дане:

**21., 22., 23., 24. и 25. јуни 2010. године,
са почетком у 9 часова и 30 минута.**

- за дан 21. јуни 2010. године одређено је испитивање сведока **Александра Васиљевића** и **Вукомана Јовановића**,
- за дан 22. јуни 2010. године одређено је испитивање сведока **Душана Лончара** и **Милосава Милутиновића**,
- за дан 23. јуни 2010. године одређено је испитивање сведока **Славка Камбера** и **Славе Стојанова**,
- за дан 24. јуни 2010. године одређено је испитивање сведока **Драге Ромића** и **Милана Еремије**,
- за дан 25. јуни 2010. године одређено је испитивање сведока **Милорада Бошковића** и **Слободана Суботкћа**.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су неки сведоци, за неке смо доста чули, спомињали и тако даље.

Довршено у 15,45 часова.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА